

Harold King

Nekem rendeltettél!

Furcsa hely volt az „Ezer Sziget Birodalma”. Egyrészt, nem volt birodalom, mert birodalom az, amiben több ország is van. Ez a szigetcsoport azonban nem oszlott szét több országra. Másrészt, még csak önálló ország sem volt – teljesen egyértelműen Junáj volt a birtokosa, vagyis, a Junáj nevű ország egy úgynevezett „tengeren túli birtoka” volt. Harmadszor, már a név is megtévesztő volt, mert itt nem is volt ezer sziget, csak mintegy száz. E szigetek egy nagyjából négyzet alakú területen feküdtek, mely képzeletbeli négyzet mindegyik oldala talán száz kilométeres lehetett. Ez ugyebár tízezer négyzetkilométer. E területen volt a mintegy száz sziget, ezek közül a legnagyobb lehetett talán kétszáz négyzetkilométer, ami azt jelentette, hogy durván tizenöt kilométeres a szélessége is, s a hosszúsága is. A többi sziget ennél jóval kisebb volt, bár akadt azért még sok olyan, melyeken eltengődhetett volna éppenséggel valami szerényebb népességszámú emberi populáció. A szigetek többsége viszont olyan pici volt, hogy csupán néhány száz négyzetméteres. Sok közülük olyan lapos, hogy dagály idején nem emelkedett magasabbra a vízszinttől a talaja, mint két vagy három méter – ezekkel éles ellentétben viszont olyan is sok akadt, ami bár szintén pici volt alapterületét tekintve, de mint valami tengeri termesztár a magasba tört, hegyes csúcsként, akár három-négyszáz méter magasra is, oly meredeken, hogy teljesen lehetetlen lett volna lakni rajta, legalábbis embereknek. A tengeri madarak azonban nagy előszeretettel fészkeltek ezeken...

És ez az egész szigetvilág egyetlen ember tulajdona volt! Egy férfié, akit úgy hívtak, hogy Gréj úr. Eredetileg errefelé egy primitív népcsoport élt, akik halászatból, s a madarak fészkeinek fosztogatásából tengették az életüket, s nem is voltak sokan, az egész törzs nem állt csupán négy-ötszáz főből. Ez meg is látszott rajtuk: ilyen kis létszámú populáció esetén hamar kiütözik a beltenyészet minden káros hatása, hiszen keresztül-kasul rokon mindenki. Igaz, a külsejükön ez nem volt szembeszökő, nem voltak torzak, ellenben az biztos, hogy kisméretűek, amit érthetővé tett a táplálékszegénység. És szellemileg se voltak épp zseniálisnak mondhatóak... valójában annyira buták voltak, hogy még arról se fogalma se semelyiküknek sem, hogy a gyermek születéséhez a férfiakra is szükség van! Természetesen az ő nők se tudtak szűznemzéssel szaporodni, ennek ellenére azonban nem jutottak el még addig a felismerésig, hogy csakis annak a nőnek lehet gyermeke, amelyik közösül előbb egy férfival. Ezenfelül még az íjat-nyilat se ismerték, a legveszélyesebb fegyverük a kőhegyű lándzsa volt – igaz viszont, hogy legalább ezt nagyon ügyesen tudták dobni.

E népcsoportot úgy hívták, mármint önmagukat úgy nevezték, hogy „gónik”. Ők voltak a góni nép. És az őket felfedező hajósoknak – miután azok megtanultak pár szót a nyelvükből – boldogan kölcsönadták a lányukat egy kis szerelmeskedésre, néhány vas késért meg egyéb nekik tetsző dolgokért. Ez őket nagyon boldoggá tette, de persze a hajósok is örvendtek... Sokáig azonban nem tartott a kölcsönös cserekereskedelem, mert csak néhány évig élvezhették a góni nők aprócska bájait az arrafelé hajózók, egyszer csak ugyanis azt vették észre, hogy senki se él már a szigeten! Kiderült, hogy amikor a góni nők velük szerelmeskedtek, elkapták a hajósoktól mindazokat a betegségeket, melyekre a matrózok már jórészt immunisak voltak, de ők még nem ismerték; ilyen volt a közönséges nátha, de volt ott himlő is, más is, még néha ilyen meg olyan nemi betegség is... Aztán e nők persze a hajósok távoztával egyesültek a góni férfiakkal is, és azok is elkapták e betegségeket. Rövid idő alatt tehát kipusztult az egész nép, hiszen amúgy se voltak nagy létszámúak. Annak ellenére pusztult ki, hogy ez volt talán az egyetlen olyan vad népcsoport azon a bolygón, amelyek közül egyetlen egyet se gyilkoltak le az oda eljutó, sokkal fejlettebb fegyverekkel rendelkező felfedezők!

Mindez jó kétszáz évvel korábban történt, s ezen hosszú idő alatt senki se költözött oda e szigetekre, mert olyan messze voltak minden szárazföldről. Kétezer kilométerre volt a legközelebbi kontinens partja is, s még onnan is messzire kellett menni ahhoz, hogy lakott helyre bukkanjon valaki. S a szigetek is kicsik voltak ahhoz, hogy érdemes legyen odaköltözni valami telepeseeknek. Legfeljebb egy remete érezte volna jól magát ott, de ez senkinek se jutott eszébe, talán mert, aki remete akart lenni, közelebb is talált barlangot magának. Egyszer történt csak meg, hogy lázadás történt egy hajón, a lázadókat legyőzték, ki is végezték őket egy kivételével, akit nem talált a kapitány nagyon bűnösnek. Minthogy épp e szigetszoport közelében hajóztak, kitette a fickót a legnagyobb szigetre, s azt mondta neki, öt év múlva visszatér érte, ha megtalálja itt a parton. Vissza is tért érte öt év múlva, de a férfit nem lelte ott. Kissé beljebb a parttól talált egy rogyadozó kunyhót, amit egészen biztos, hogy legalábbis hónapok óta nem laktak már. A kunyhó egyik oszlopára faszéndarabbal valaki, nyilván a partra tett matróz, ezt firkálta:

– ...zatok a fekete csontvázakkal, mert...

A szöveg többi része olvashatatlan volt, de volt egy másik faoszlopon is elmázolódott írás, amiből egyetlen szót lehetett csak kibetűzni, s ez így hangzott:

...vér...

Ennyi azonban elég is volt a hajó babonás legénységének bőven, és hanyatt-homlok menekültek onnan. Bár azt furcsának találták, miért „fekete” csontvázakat emlegetett az írás. Ha az egykori góni szigetlakók maradványairól van szó, hát azok amíg éltek, nem feketék voltak, hanem szinte tökéletesen a fehér rasszba illőek, de annyira, hogy ha egy falusi fehér ember egy picit is természetimádó, s csak hetente egyszer fekszik ki egy kicsit napozni, máris az ő bőre lenne a barnább, nem az egykori szigetlakóké! Miért fekete csontvázakat emlegetett akkor az eltűnt matróz?! Vagy maga a csontváz lenne fekete? De az nem lehet. Egy csontváz sosem fekete, a csontváz, az csontszínű.

Mindegy. Ahol csontvázakat emlegetnek, pláne ha még a vért is emlegetik emellé, ott ők nem maradnak! Ez túlságosan is kísérteties, s az olyasmiből ők nem kérnek!

Ettől kezdve tehát a szigetszoport lakatlan maradt, egészen a legmodernebb időkig, amikor az egész megvásárolta egy külön milliomos, aki úgy látszik cseppet se volt babonás. Ellenben a leghatározottabban embergyűlölő... Egészen biztos, hogy a fickó nem volt normális, ez ugyanis már a szigetszoport megvásárlása előtt nyilvánvaló volt, de annyira, hogy óriási sajtóvisszhangot is kapott! Mert Gréj úr eredetileg nem volt milliomos. Igaz, hogy egy hihetetlenül gazdag család sarja volt, de annak csak távoli rokona. Történt azonban, hogy a család minden jelentősebb tagja egy jachton időzött épp, amikor kitört egy tenger alatti földrengés, s a szökőár, ami azt követte, a tenger fenekére küldte a jachtot minden utasával. Meg még a környező tengerparton mintegy hatszázötvenezer egyéb embert... Na ekkor az ügyvédek kutatni kezdtek, ki a roppant vagyon örököse... S megtalálták Gréj apját, aki ekkor már igencsak vén volt, nyolcvan év fölötti. És halálos beteg, a dokik szerint nem volt neki hátra több, mint egy hónap. Meg is halt, épp egy hónapra rá, nem tévedtek a doktorok... De akkor is övé lett a vagyon arra az egy hónapra, s mert két fia volt, úgy gondolta, odaadja az egészet az idősebbnek, azzal a feltétellel, hogy csak akkor kapja meg a pénzt, ha megnősül... Na ez a fiú volt Gréj. S azért kötötte ki az édesapja e furcsa feltételt, a nősülést, mert remélte, az ifjú feleség majd helyrebillenti a fiacskája esztét. Az ugyanis már nyolc éve az erdőben élt egyedül, a civilizációtól távol, mert azt mondta, őt egyszerűen idegesíti a többi ember látványa, s utálja mindet, meg is veti őket...

Mindenki azt hitte, most majd változtat az életmódján. De nem tette. Visszaüzent, hogy hagyják őt békén, esze ágában sincs nősülni, inkább nem kell neki a sok pénz, a bankok,

bányák, fűrőtornyok, semmi, de neki senki se parancsolgasson, hogy nősüljön meg, az istenit! És mondott még ennél jóval durvább szavakat is...

Képes volt visszautasítani e páratlan örökséget...

Na ekkor a kisebbik fiúra szállt a vagyon, aki nagyon örült is neki, s ez az öröm rá is fért, mert ő se volt már igazán fiatal, elmúlt negyven éves bőven, s neki is volt egy fia... egy darabig, mert a fiú kommandós volt, s egy alkalommal a gép, amivel repült a dzsungel fölött, lezuhant. Természetesen nem magától, hanem az ellenség lelőtte. S a fiú már több, mint egy éve nem került elő, holtta is nyilvánították... Na de most, hogy ekkora vagyont örökölt, ez érthetően némileg mérsékelte a bánatát! Belevetette magát a szórakozásba, a „nagy életbe”... olyan sikeresen, hogy egy meglehetősen erkölcsstelen hancúrozás során elkapott egy akkor még gyógyíthatatlan nemi betegséget, ami már alig fél év múltán végzett vele.

Mínthogy fia nem volt, illetve volt, de eltűnt, holtta nyilvánították, így a vagyon megint Gréj úrra szállt, akit azonban ekkor már nem kötött holmi nősülési előfeltétel! Hajlandónak mutatkozott nagy kegyesen elfogadni a temérdek milliót, kijött meghitt nyomortanyájáról, az erdő közepéből, de azonnal el is adott mindent, amit csak lehetett, s a készpénzből megvásárolta a szigetszoportot, aminél távolabbra igazán nem költözhetett a civilizációtól... és mondta is, hogy reméli, ide már senki nem jön utána! Senkire nem kíváncsi! De visz magával egy rádiókészüléket, minden hónapban felhívja majd vele a legközelebbi nagykövetséget, s annyit mond majd a mikrofonba, hogy „jól vagyok”. Ha ezt mégse tenné meg háromszor egymás után, tekintsék úgy, hogy megdöglött! (Ő maga használta a „megdöglött” kifejezést a „meghalt” helyett.)

Gréj úr mintegy tíz évig élvezhette a nyugodt remeteéletet a távoli szigetszoporton, azután bekövetkezett az, hogy nem hívta fel a követséget. Nemcsak háromszor nem, de biztos, ami biztos, a követségen vártak egy teljes évet is, míg úgy tekintették, hogy minden bizonnyal halott. S ekkor megint keresni kellett egy örökös... De ez nem volt nehéz, mert Gréj úr unokaöccse, a kommandós, aki korábban eltűnt, mert lelőtték a repülőgépét, időközben előkerült! Előbb fogságban volt, aztán megszökött, sokáig tartott, míg átbotaldozott a dzsungelen, közben voltak mindenféle kalandjai is, végül elért az egyik országba, de azt se tudták ott róla hogy kicsoda, sőt ő se tudta magáról, mert amikor lezuhant a gépe, fejsérülést is szenvedett, s azt is elfelejtette hogy ő kicsoda. Több évig tartott, míg visszatért az emlékezete, ekkor természetesen hazakerült, s le is szerelték. Rokkantnyugdíjból tengette az életét, habár látszatra semmi baja se volt, sőt bikaerősnek nézett ki. De a hadsereg nem bízott azokban, akik egyszer már olyan súlyos sérülést szenvedtek, hogy még a saját nevüket is elfelejtették, még ha ideiglenesen is.

Most tehát Gréj úr vagyonát ez a harmincegy éves fiatalember örökölte meg, akit úgy hívtak, hogy Áj.

Amikor megtudta, hogy mekkora vagyon nyert, el se akarta hinni először. Csak ült bamba képpel az ügyvédi irodában, ahova behívták, megmondandó neki a jó hírt, és jó ideig egy árva szót se bírt kinyögni... Az ügyvéd előrelátóan orvost is szerződtetett e jeles alkalomra, aki ott vigyázott a háttérben, mert tudták, hogy a fiúnak komoly fejsérülése is volt korábban, aztán meg ilyen hír egy egészséges embernél is okozhat akármi gondot is, mert előfordul – még ha ritkán is – hogy valaki a jó hír hallatán kap szívrohamot, vagy akár agyvérzést, mert felugrik a vérnyomása vagy akármi... az orvos tehát már épp közbe akart lépni, amikor Áj ezt kérdezte, megszólalva végre:

– Izé... Ez valami olyan hogysismondjások micsoda, ugye?!

- Elnézést, mire tetszik gondolni?
- Hát olyan hülye humor. Amit felvesznek kamerával és később bemutatják, hogy mindenki a szerencsétlen pasason röhögjön aztán a tévében!
- Nem, ez nem humor. Itt van minden hivatalos papír, uram...
- Semmiből se áll hamisítani egy rakás ilyen vécépapírt.
- Arra a célra mind alkalmatlan, mert túl kemény.
- Na de akkor is. Tényleg azt hiszi, hogy én ezt elhiszem?
- Miért ne hihetné?
- Mert megtanultam már, hogy nekem állandóan csak pechem van. Most meg ekkora mázli...
- Miért is ne tekinthetné úgy, hogy a világban a dolgok nagy átlagban kiegyenlítik egymást! Magának eddig úgy tudom valóban rengeteg pechje volt. Sok, sorozatban egymás után. Most azonban egy csapásra kiegyenlítődik minden, ezzel az óriási örökséggel!
- Hm... Végül is... Hát majd meglátjuk... egyelőre még bizalmatlan vagyok... Mit is mondott, mennyit örököltem?
- Készpénzben nem sokat, talán úgy egy-két milliárdot csak...
- Az nekem igenis sok.
- No persze, egy hétköznapi polgárnak valóban rengeteg... De gondoljon arra kérem, e vagyon úgy jött létre, hogy a világ talán háromszáz leggazdagabb embere hirtelen elhalálozott, s mindenük egyetlen kézbe jutott... ehhez képes egy-két milliárd igazán semmi, nulla, merő jelentéktelenség! Hanem ez csak az a készpénz, amiről én, illetve az irodánk tud, mert tudható, hogy hol van, milyen bankokban! Vélhető azonban, hogy ennél sokkal, de sokkal több pénzről is szó van, még hozzá készpénzről, azonban nem tudjuk, az hol lehet. Mert a tisztelt bácsikája nem bízott a bankokban, majdnem minden pénzt kivett a folyószámlákról. És olyasmikbe fektette, hogy nemesfémek, drágakövek, ilyesmik... s ezeket aztán elásta valahol. Ő maga is bevallotta, hogy ezt tette, szóval ez így igaz, ez biztos! Az is tudható, merrefelé ásta el: a szigetcsoporton, amit megvett! Na az is egy befektetésnek tekinthető, az egész szigetcsoport... és mennyire igaza volt, hogy ezt tette, mily bölcs is volt, mert aztán jött a nagy világválság, bankcsődök meg ilyesmi... Sőt, ezt a válságot még most se hevertük ki teljesen, épp csak elkezdünk kilábalni belőle... de a bácsikája nem sokat vesztett, mert kevés pénzt tartott csak a bankokban, s amit mégis, annak java része is olyan valutában volt, aminek az értéke nem inflálódott sokat. Az biztos, hogy ha megtalálja az elrejtett kincseket, fiatalember, maga lesz jó eséllyel az egész világ leggazdagabb férfiúja! De annyira, hogy lesz maga, aztán egy nagy képzeletbeli szakadék, s csak azután jön bárki más a mostani leggazdagabbak közül!
- Hűamindenségit...! Na de ahhoz el kell oda jutnom. Felvehetek pénzt abból a rongyos pár milliárdból, amiről mégis tudható, hogy már az enyém?
- Miért is ne, itt most rögtön kiállítunk minden igazolást... De ha amiatt gondolja, hogy repülőjegyet vegyen a szigetekre, van egy jó hírem meg egy rossz. A rossz, hogy oda semmiféle repülőjárat se megy. Az a „világvége”. Különben is magánterület, miért menne oda bármi repülő? A jó hírem viszont az, hogy saját jachtja van máris, itt horgonyozik nem messze a kikötőben! Az is a bácsikájáé volt. S ez a világ legnagyobb jachtja, ugyanis e „jacht” nem más, mint egy óriási óceánjáró, kerek négyszáz méter hosszú, van rajta 18 emelet, a magassága nyolcvan méter, háromezer kabinnal rendelkezik az utasok számára... de természetesen nincs már benne évek óta egyetlen utas sem. A legnagyobb sebessége mintegy 60 km/h...
- Csak?!
- Uram, ez egyszerűen *remek* sebesség egy ekkora szörnyetegtől! Efféle monstrumok többnyire 40 km/h sebességgel mennek, vagy ahhoz nagyon közeli értékkel! Ez se menne többel, ha nem az volna a helyzet, hogy egy egész atomerőmű van beleépítve... Ezt szó szerint vegye!
- De mi lesz az energiával, amit az termel, amikor nincs szükség rá?

- Semmi különös, olyankor egyszerűen a hajót vezérlő számítógép valahogy lecsökkenti az erőmű teljesítményét, hogy valami rudakat a hasadóanyagok közül kijjebb húz az atommáglyából vagy beljebb tolja őket valami ólompajzs mögé, vagy mittudomén... Bocsásson meg, ebben nem vagyok szakember! Megoldja valahogy, az a lényeg.
- Hány fő szolgál ezen az úszó szigeten?
- Amikor még nem vette meg a bácsikája, több mint kétezren serénykedtek rajta. Jelenleg senki, s hogy el ne lopják, a kikötő őrsége ügyel rá.
- Na, ha ennyi ember kell rá, sokba fog kerülni egy legénység toborzása, ami elviszi a szigeteimre... és nemcsak sok pénzbe, de sok időbe is!
- Ugyan már uram, az a rengeteg ember arra kellett, hogy ellássa az utasokat! Szobatakarítók, szakácsok, színészek...
- Azok mire?
- Van a hajón színházterem is. Meg mozi. Meg hangversenyterem. Sőt uszoda is, oda is kellett úszómester, meg a szaunába is, aki azt felügyeli és takarítja... De van a hajón műjégpálya is... most persze nem üzemel, nincs feltöltve jéggel. Végeredményben, mint láthatja, a hajón majdnem annyi volt a személyzet létszáma, mint a kabinoké... De ha maga lesz az egyetlen utas, nem kell ennyi ember rá személyzetnek. Annyira nem kell, hogy egyetlenegy se kell. Beül a parancsnoki kabinba, bekapcsolja a fedélzeti komputert, aztán indul és kész. Minden automatikus. Úgy értem, persze maga gyakorlatlan, így nem ajánlatos megpróbálkozni azzal, hogy beevickél egy szűk kikötőbe, de ha nincsenek efféle extrém igényei, némi óvatossággal simán elvezetheti. Legalábbis, ha előbb minimum egy napot rászán a menük és leírások tanulmányozására.
- De szabad-e vezetnem? Nem kell-e ehhez jogszi?
- Akkor nem, ha maga az egyetlen utas. A saját életét szabad ugyanis kockáztatnia.
- És ha nekimegyek valami másik hajónak?
- Akkor fizeti a kártérítést, s ha valaki meghal, börtönbe is kerülhet. Elméletileg. Gyakorlatilag ugyanis kizárt.
- Mert?
- Mert itt ez a névjegykártya az irodánk címével... Ezt felhívja, ha bajba kerül, s mi mindent elintézzünk! Sokba fog kerülni, de mérget vehet rá, hogy nem kerül rács mögé még akkor se, ha tömeggyilkosságot követ el. Pénzzel ugyanis minden megoldható, mert lehet jó ügyvédek bérelni. És magának sok pénze van. Még akkor is, ha nem találja meg a kincseket. Hát még, ha megleli... Ami meg a jó ügyvédekkel illeti, mi azok vagyunk. Tehát, ha hajókázni támadt kedve, nyugodtan megteheti! Persze mégis jobb lesz, ha óvatosan vezeti a hajóját, mert azért jó, ha tudja, az a hajó egymaga belekerült új korában több mint kétmilliárdba... És még így használtan is ér legkevesebb másfél milliárdot... Szóval, nagy érték, amire azért egy magafajta milliárdos is jó, ha vigyáz. Nem azért mintha tönkremenne belé, ha elsüllyed, ennek ellenére azonban meggondolandó, mert ez már *tényleg* akkora érték!
- De mire kellett a bácsikámnak ez a hajó, amikor hallottam róla, hogy mogorva, emberkerülő remete volt, s nem szeretett az emberek közé menni?!
- Néha azért nyilván kellett valamit a szigetekre szállítania...
- Itt valami akkor se stimmel! Mert az érthető, hogy kellett az öregemnek élelem meg mindenféle akármilyen, bár olyan szörnyű sok nem hinném, mert hiszen tudjuk, hogy kiválóan érezte magát remeteként is, holmi faodúban... Hogy őszinte legyek, bevallom, hiába volt a rokonom, de ami azt illeti, én magam is úgy vélem, hogy valami marhára nem volt rendben neki nyaktól felfelé. Tulajdonképpen én is egy modortalan tahó vagyok, meg mogorva, sőt az átlagemberhez képest én magam is emberkerülő. Tényleg! Sose voltam ilyen téren normális magam se, de pláne azután, amiket láttam és átéltem a háborúkban... Szóval, értem én, hogy

miként gondolkodhatott a bácsikám, értem én... De ami sok, az sok! Nem volt komplett szerintem se. Igazán túlzásba vitte, a végletekig. És egy efféle ürgének nem sok mindenre van szüksége. De ha luxuéletre rendezkedett is be a szigeten, akkor is egyedül élt ott. Egy ekkora hajó tizede is elég lett volna ahhoz, hogy egyetlen úttal annyi élelmet meg más mindenfélét juttasson a szigetre, ami élete végéig bőven elég neki!

– De miért is ne vette volna meg ezt a legnagyobbat, ha egyszer tellett neki rá... – vonogatta a vállát az ügyvéd.

– Hát akkor meg azt nem értem, mit keres a hajó itt a kikötőben! Hiszen Gréj úr úgy tudom a szigeten halt meg, vagy nem?

– Elvileg igen. Azaz inkább a feltételezések szerint. Nem került ugyanis elő a holtteste.

– Lehet akkor, hogy a hajón van?!

– Nem kizárható.

– Hát nem kutatták át talán?

– Csak tessék-lássék. Nem volt rá szükség ugyanis, mert a bácsikája maga rendelkezett úgy, hogy ha három hónapig nem jelentkezik, halottnak tekintheti őt a világ. A dolog tehát teljesen törvényes volt a hajó átvizsgálása nélkül is! Különben is, inkább a szigeteket kellett volna átvizsgálni, ami azonban pláne nem történt meg, de amúgy is jórészt kivitelezhetetlen. Ennek ellenére, mintegy kötelességtudatból, kiment egypár rendőr a hajóra, de úgy tudom csak a parancsnoki kabinba kukkantottak be, meg annak a környékén pár fontosabbnak tűnő helyiségbe. Érthető is, gondolom: Kinek van kedve átvizsgálni több ezer kabint, meg még a kiszolgáló kabinokat is?!

– Hm... Csak tudnám, mire kellett neki mégis ez a hajó...

– Fiatalember, rendelkezésemre áll az elmúlt néhány év teljes pénzmozgásának listája, amit a bácsikája a bankokon keresztül intézett... Persze, ha valamit készpénzzel fizetett netán valahol, arról nem tudunk. A többi azonban itt van a számítógépemben.

– Megtekinthetem?

– Hogyne, ha idejön mellém!

Áj odalépett, és rögvést látta, hogy a lista iszonyatosan hosszú, több ezer tételből áll... Volt ott minden, időrendi sorrendben. Ám most Áj keze kinyúlt, s az oszlopfejlécre kattintva ABC sorrendben kilistáztatva vehette szemügyre a tételeket. Őt ugyanis nem annyira az érdekelte, mikor vett valamit a bácsikája, hanem csak az, hogy mit vett... Mire kellett neki az az irdatlan hajó?!

S íme, azonnal megakadt a szeme a legelső tételen!

– Atomerőmű, nyomottvizes, teljesítmény: 600 MW...

Nem is olvasta tovább, felkiáltott:

– Micsoda?! Egy egész atomerőmű?!

– De uram, hiszen jó az, ha van elektromos árama a szigeten! – értetlenkedett az ügyvéd.

– De ekkora?!

– Miért, ez olyan nagy? Hiszen a hajóban is atomerőmű van!

– Na, látom, maga tényleg csak a joghoz ért, nem a technikához... Tudja maga, egy ilyen teljesítményű erőmű mire képes?!

– Mire?! – kérdezte az ügyvéd kíváncsian.

– Egy ekkora erőmű képes egymaga ellátni egy kisebb ország teljes energiaszükségletét! Nemcsak a lakosságét, de az összes ipari létesítmény energiaigényét is, igen komoly ipari színvonalat feltételezve! És a „kisebb ország” alatt azt értse, hogy körülbelül háromszor

akkora, mint az „Ezer Sziget” területe, holott az a szigetszoport, ha országnak tekintem, akkor is sokkal kisebb, mint amekkora elméletileg, hiszen alig van olyan sziget ott, ami valóban lakható! Ha ott azon a szigetszoporton minden területet emberek laknának zsúfolásig megtömve, ami területen egyáltalán élhet valaki, akkor is, ez az atomerőmű, amit a bácsikám rendelt, még mindig legkevesebb tízszer annyi energiát képes előállítani, mint ami ott szükséges lenne, még ilyen népsűrűséget feltételezve is! Holott állítólag egyedül élt ott! De még ha feltételezem is, hogy időközben felszedett valami nőt magának, vagy akár egy több tucat fehércecseléből álló háremet, akkor is, mire kell akár ennyi embernek is ott egy ekkora erőmű?! Ismétlem ennek a kapacitása akkora, hogy elég egy legalább ötmillió országnak, olyan országnak, ami komoly iparral rendelkezik! Ott meg a szigeten a bácsikám számára legfeljebb néhány villanykörtét kellett volna üzemeltetnie, meg esetleg egy jókora hűtőt és fagyasztót! Vagy ha nagyon megerőltetem a képzeletemet, akkor lehet ott netán egy jókora palota, légkondicionálással. De ez az erőmű még akkor is több *százszázszor* annyi energiát termel, mint ami ehhez kéne!

– Hm... Hát ez tényleg furcsa! – tűnődött el az ügyvéd. Majd vállat vont.

– Hát ez már mindenesetre az ön dolga uram, hogy ezt kiderítse... De én nem izgulnék a helyében! Lehet, hogy az erőmű sokba került, de már ki van fizetve, nem hitelre ment, és így is maradt pénze önnek épp elég... Tehát, akkor itt legyen szíves aláírni legelőször is, aztán mondom még, hogy hol és mit...

Mi sem természetesebb talán, mint hogy Áj útja az ügyvédtől azonnal a hajójához vezetett... Az óceánjáróhoz. Ami nem is állt holmi móló mellett, hanem békésen ringatózott a kikötőben. Illetve... Hát ugye, akkora nagy monstrum volt, hogy azt a szót, hogy „kikötőben”, némileg nagyvonalúan kell értelmezni. Ugyanis a parttól jó fél kilométerre állt, egyszerűen mert közelebb nem jöhetett – azonnal megfeneklett volna!

Áj emiatt a kikötőparancsnokságra sietett, ott igazolta magát, hogy ő az új tulajdonos, majd meg is kérdezte, ha ilyen távol áll a hajó, miként őrzik? S erre mondták neki, hogy lényegében sehogy. Mert ugye, ki az a hülye, aki egy óceánjárót akarna ellopni – azonnal lebukna, észrevennék, a hajót is bárki könnyen felismerhetné... Különben meg, már ellopni is nehéz lenne, még így is, hogy nem őrzik külön. Mert ugye, tegyük fel valaki becsónakázik oda, felmászik rá, és beindítja a motorjait. A hajó elindul. Ez azonnal feltűnne, s mert tudni lehet itt a hivatalban, hogy nincs indulási engedélye, azonnal érdeklődnének rádióon, hogy na, hogy és mint. Ha pedig választ nem kapnak, utánaerednek. És pillanatokon belül utoléri, mert ennek a monstrumnak sokkal kisebb a végsebessége, mint a motorcsónakoknak, de még ezt a sebességet is csak lassan éri el, mert hát egy ekkora valami sokára gyorsul fel...

– De különben se kell ezen már rágódni uram, hiszen immár itt van ön, hogy vigyázzon rá! – mosolygott rá a hivatalnok.

– Akkor én is jutok fel a fedélzetre?

– Hát, odavihetjük helikopterrel, bár ez pénzbe kerül... de gondolom, épp önnek ez igazán nem egy szörnyű nagy kiadás! Vagy itt van egy motorcsónak, ami épp az öné is, tudniillik a hajó tartozéka! A rendőrök használták, amikor nagyjából átvizsgálták a hajót, pár hónapja, de még majdnem tele van üzemanyaggal.

Áj végül a helikoptert választotta, mert az gyorsabbnak ígérkezett, s nagyon látni akarta már a hajóját. Meg amiatt is, mert ha furcsa is egy volt kommandóstól, de még soha nem vezetett motorcsónakot... Elméletileg tudta ugyan nagyjából, mi a teendő olyankor, de soha még nem próbálta! El is határozta, hogy ezt megtanulja mielőbb, de most látni akarta, mit is örökölt.

A Parti Őrség tehát elrepítette őt a Góliát fedélzetére. Ez volt ugyanis a jacht neve. Kirákták őt ott, aztán elrepültek, mert Áj mondta, hogy majd telefonál, ha azt akarja, hogy jöjjenek

érte. De lehet az is, hogy vízrebocsát egy motorcsónakot és azzal megy ő partra, ha megunta itt, mert volt még a hajón motorcsónak bőven. És hiszen úgyis meg kell tanulnia a motorcsónakok vezetését... Az is biztos, hogy éhen halni nem fog, mert amennyi kaja egy óceánjárón lehet, még ha tartósított élelmiszer is...

A helikopter tehát elrepült, ő pedig körülnézett. Szeme azonnal a legfelső szint úszó-medencéjére tévedt, mely azonban most száraz volt, ám alján már itt-ott látható volt mindenféle rusnya folt, amiről így távolból szemlélve is úgy gondolta a fiatalember, hogy ez bizony tengeri madarak ürüléke lesz, főleg sirályoké. Amelyek láthatóan szívesen használták e hajót pihenőhelyül, s most felháborodottan rikácsolva repdestek körülötte, amiért megzavarta a nyugalmaikat.

– Hát pedig, drága gyermekeim, vége a nyugalmatoknak, mert én úgy éljek e hajó legkésőbb pár nap múlva elindul a szigetek felé... – mormogta Áj a madarak felé. És elindult egy lefelé vezető lépcső irányába.

– Ehm... Bocsánat, de akkor ugye remélhetem, hogy én is veled tarthatok? Már ha nem haragszol meg a tegeződésért... És mielőtt nemet mondasz, kérlek gondold végig, mennyire unalmas lenne egyedül! – hallott egy hangot Áj, épp abból az irányból, amerre indult. De a hang nem a lépcsőházból jött mégsem, hanem egy amelletti szobából, aminek résnyire nyitva is volt az ajtaja. S ez az ajtó most teljesen kitárult, s azon át rövidnadrágos suhanc lépett ki. Nagyon fiatal volt, bár nem gyermek, de Áj nem vett volna rá mérget, hogy a fiú istenbizony nagykorú már. Mert bár nem volt kizárt, hogy betöltötte talán a húsz évet is, de inkább tippelt volna arra, hogy esetleg csupán tizenhat esztendő.

Kérdeznie se kellett azonban, a fiú azonnal válaszolt sok olyasmire, amit úgyis megtudakolt volna tőle.

– Tudom, tudom, az ittlétem komoly magyarázatot igényel... – kezdte, s még a tenyerét is maga elé emelte csillapító mozdulattal, mintha attól félné, hogy Áj azonnal lerohanja és ütlegetni kezdi, holott ez esze ágában se volt – már amiatt se, mert nagyon meglepődött. – A nevem Zé, és mitológiai kutató vagyok. Azaz, hát jól van na, bevallom az igazat, nem nagy-zolok, még nem vagyok az amúgy hivatalosan, de annak készülök! És nagyon szorgalmasan! Na és hát óriási dolognak vagyok a nyomában, emiatt, amikor megtudtam, hogy mi a helyzet ezzel a hajóval, feljöttem rá, hogy itt megvárjam az új tulaját, és...

– Miért, mit értesz azalatt, hogy „mi a helyzet ezzel a hajóval”? És honnan is tudta meg, hogy én vagyok az örökös? – vágott közbe Áj. És közelebb lépett. Nem félt a fiútól, mert már úgy szemre is sokkal erősebb volt annál, na meg aztán ugye, ő képzett kommandós volt, ekképp a fegyver nélküli küzdelemben is kifejezetten profi.

– Nem tudtam, hogy maga az örökös, ilyesmit én nem mondtam! Csak azt, hogy tulaj.

– Szerintem az ugyanazt jelenti.

– Igen, de akkor se úgy mondtam önnek!

– Most tegeződünk vagy magázódunk?

– Szívesebben tegeződnék, de bevallom őszintén, berezeltem, mert olyan furán néz rám!

– Nem kell félned, öcskös, nem verlek laposra, ha te magad nem kezdesz agresszív lenni, legfeljebb átadlak az őrségnek, mint besurranó tolvajt.

– De nem vagyok az! Én csak, amikor megtudtam, mi a helyzet ezzel a hajóval...

– Na helyben vagyunk, kérdeztelek már, mit értesz ezalatt?

– Hát csak azt, hogy ugye ez azé a pasasé, akié az a távoli szigetcsoport! És az illető eltűnt, feltehetőleg meghalt. Amin úgy különben nem is csodálkozom.

– Mert?

– Mert az a szigetcsoport átok alatt van. Na és végre épp témánál vagyunk, mert én, mint mitológiai kutató, épp ezt tanulmányozom!

- Speciális szakterületed az átkok vizsgálata, vagy mi?
- Dehogy, nincs nekem még semmiféle szakterületem, hiszen mondtam is, még nem is vagyok végzett mítoszkutató, csak készülök annak... De szeretnék híres lenni! És azt hiszem rájöttem valamire!
- Na halljuk!
- Csak akkor mondom el, ha megígéri nekem, hogy magával mehetek a szigetekre! Vagy veled, ha megengeded a tegeződést. Úgy barátságosabb volna.
- Nyugodtan tegezz csak, attól még, ha nem tetszik valami, könnyedén bedoblak a tengerbe. Megígérem neked, nem ezen fog múlni! – vigyorgott Áj.
- Hát min?
- Például hogy most mindjárt mit mondasz nekem a te holmi felfedezéseidről. Ha ugyanis csak valami silány érdektelenségnek tartom, az lesz a véleményem, hogy lopni jöttél fel ide, pechedre rajtakaptalak, s most át akarsz verni. A tolvajokat pedig nem igazán komálom tudod, a hivatlan vendégekért pláne nem lelkesedem, szóval... – és elhallgatott, de beszédes mozdulattal széttárta a karját.
- Szóval mi? – kérdezte vissza Zé.
- Szóval várom a sztorit!
- Én meg azt az ígéretet, hogy veled tarthatok! – húzta ki magát a fiú határozottan.
- Nem voltam talán elég érthető az előbb? Hallani akarom, mi az, amire úgymond „rájöttél”. Ha elég érdekes lesz, rendben van, velem tarthatsz. Nagy a hajó, elférsz rajta. Ha azonban nem tetszik, választhatsz, hogy a vízbe doblak, ami kellemetlen, de megúszol egy csomó rendőrségi faggatást, vagy átadlak a Parti Őrségnek, ahol is kényelmetlen kérdéseket szegeznek majd neked, hogy mit keresel itt, amikor a hajó nyilvánvalóan nem a tied! Meg hogy például miként is jutottál fel a fedélzetre. Mert a lépcső nincs leeresztve, móló se áll a közelben, így aztán elég érdekes kérdés, miként lehetsz most itt, jó néhány emelet magasban... Viszont, ez esetben megmenekedel a tengeri fürdőzéstől.
- Attól nem félek, kiválóan úszom! És ez egyben a magyarázat is arra, hogyan jutottam ide fel. Mágneskorongokkal! Gyere csak! – intett büszkén a fiú, és belépett a kabinba. Áj követte. Odabent egy sarokba dobva két furcsa cipő, és egy pár furcsa kesztyű volt dobva. Mindegyiken tenyérnyi korongok.
- Mágnesesek – válaszolta a fiú. – A cipő csak kicsit, a kesztyűvel összeépített korongok azonban úgy, hogy ezzel a kapcsolóval kapcsolhatom ki vagy be, hogy legyenek-e mágnesesek vagy se. Beúsztam a hajóhoz, s ezekkel felmáztam rá a külső falán. Még csak nem is volt különösebben nehéz.
- Hm... Ezeket ismerem én is, de azt hittem eddig, csak katonáéknál van.
- Persze, hogy ott, de bárki megveheti, ha nem is akárhol, de vannak boltok, ahol használt, leselejtezett haditechnikát árulnak... Ehhez meg még csak engedély se kell, mert nem fegyver!
- Na jó – szólott Áj és leült egy székre –, foglalj helyet te is, és halljuk a mesét!
- Akkor azzal kezdem, hogy csak viszonylag nemrég készülök mitológiai kutatónak. Pár éve még számítógép-programozó akartam lenni... Előtte meg úrhajós, mint majdnem minden kölyök... Na de ez nem lényeges. Hanem, amikor a programozás volt a hobbim, írtam egy elég komoly szoftvert is, csak úgy szórakozásból, aminek az a dolga, hogy ha beletáplálunk egy szót, akkor igyekezzon a Világhálóról összegyűjteni minden cikket, ami arról a témáról szól. Na és ebben a pláne nem az, hogy találjon szócikkeket meg oldalakat, amiben szerepel az a szó, hanem, hogy ne ömlesszen rám minden szemetet, amiben az a szó szerepel ugyan, de csak mintegy véletlenül, meg ilyesmi... Szóval, ez egy rém komoly keresőalgorithmus volt, mondhatni igazán komoly „mesterséges intelligencia”... Bár természetesen nem kell holmi igazi személyiségre gondolni éntudattal... És állítom, azóta sincs ilyen profi keresőszoftver

sehol a világon! Na és már majdnem azt csináltam, hogy ezt bemutattam valami egyetemnek vagy világcégnek, eladom milliókért és akkor híres is leszek és gazdag is... Ez volt a tervem... amikor még rászántam egy napot a tesztelésre, mert ugye, köztudott, hogy a hétköznapi felhasználók néha olyan adatokat táplálnak be egy programba, ami a készítőjének álmában se jutna eszébe... És ugye, én kipróbáltam a szoftvert korábban olyan „komoly” kulcsszavakkal, mint mondjuk „maghasadás”, „neutronbomba”, „világbéke”, „véralvadás”, stb., még olyasmivel is, hogy „önkielégítés”, de eszembe jutott, hogy mi van, ha a szoftvert olyan hétköznapi szavakkal teszteljük, amire vélhetőleg a kutya se keresne rá?! És akkor betápláltam egy hirtelen ötlet hatására azt, hogy „banya”.

– Gondolom, erre kiadott neked egy rakás hiperlinket, amik népmesék oldalaira mutattak. Azokban gyakori szereplő a vasorrú bába. Meg gondolom, a „ronda banya” kifejezés se ritkaság bennük – vonogatta a vállát Áj.

Zé élénken bólogatott.

– Ilyesmit vártam én is...! Ez lett volna a „normális” szerintem. De nem ez történt... Kiderült ugyanis, hogy „beletenyereztem” valamibe! – azzal felugrott az asztal mellől, oldalt egy halomba volt ledobva pár ruha, ezek alól előrántott egy hordozható számítógépet, és az asztalra tette. Bekapcsolta.

– Mielőtt megkérdeznéd, máris mondom, hogy vízhatlan nejlonzsákban hoztam magammal, ami a hátizsákomban volt! Na de nem ez a fontos... Mert nézz csak ide! A szoftverem úgy működik, hogy úgynevezett „kapcsolati hálókat” térképez fel. Nem egyszerően csak azt, hogy melyik oldalon hányszor emlegetik azt a szót! Hanem, azt is figyelembe veszi, annak az oldalnak, ahol emlegetik, mi a szignifikáns témaköre. Például mondjuk az X kifejezést emlegetik az Y és a Z témákban is gyakran, akkor megnézi, előfordul-e az Y-nal foglalkozó oldalakon a Z kifejezés is és viszont... Meg még, hogy... Eh, nem is folytatom, feltételezem, nem sok matematikát ismerhetsz. Itt meg komoly képletekről lenne szó... Szóval, a progim képes egy gráfot felrajzolni a képernyőre, megmutatva, hogy a kifejezés mennyire fontos más kifejezésekről szóló témákban... Na és nézz csak ide, mi jött ki a „banya” esetében! Mint látod, valóban gyakran szerepel népmesékben, ahogy tippelted is. Itt a fontossági indexe körülbelül 4, ami tekintélyes értéknek számít a programom esetében. Ezalatt persze ne azt értsd, hogy a népmesékben a szavak 4%-a a „banya” szó lenne... Ez egy egészen más jelentéssel bíró szám, de mondom, ez komoly matematika... Na de nem is ez a lényeg, szóval, a népmeséknél ez négy. Ellenben van itt látod olyan, hogy „legendák”. S íme, itt már ezen index értéke 17! Holott senki nem hinné, ugye, hogy a „banya” szó a legendákban annyira fontos lenne... Mindenki úgy véli, mint te, hogy ez egy mesékbe való szó! Vagy esetleg még az anyósviccekkel társítaná...

Amikor ezt megláttam, éreztem, hogy itt van valami felfedeznivaló! És igen, nézd csak meg, az egyes szavakkal alkotott relatív gyakoriságpárokat!

banya+vér = 72

banya+ronda=293

– Ez teljesen érthető a mesékből is – ellenkezett Áj.

– Persze. Igazad van. De mit szólsz ehhez:

banya+szép=65

– Hogy micsoda?!

– Hehe, végre kezded te is furcsának találni! Ugye! Mert hogy egy banya ronda, az egészen természetes. De mi köze lehetne neki a szépséghez?!

– Valami hiba lehet a szoftveredben. Kizárt, hogy bárhol is le legyen írva a „szép banya” szókapcsolat. Vagy legfeljebb egymilliárd szópárból egyszer.

– Igen, de ez nem így működik, hanem úgy, hogy a szoftver azt vizsgálja, a megadott kifejezés releváns közelségében előfordul-e a másik szó! Különben is, értsd meg, hetekig tartana amíg elmagyaráznám neked a progim működését, és nem is biztos, hogy akár akkor is megértenéd. Te valami bunyós fickó lehettél korábban, úgy tippelem, az izmaid alapján, emiatt vélelmezem hogy nem sok programozást tanulhattál.

– Eltaláltad öcskös, szakmámra nézve ugyanis kommandós vagyok.

– Na, épp ilyesmire gondoltam... Szóval, ott tartottunk, hogy banya meg szép, az finoman fogalmazva is furcsa! Érdekes azonban, hogy a banya+szép párosítás indexe majdnem megegyezik a banya+vér indexével... És ilyenkor bölcs dolog megnézni a keresztreferenciátáblázatot, s íme, a vér+szép párosítás 158-as indexű! A háromdimenziós mátrixban pedig banya+szép+vér, annak indexe egyenesen 437, ami azt jelenti, hogy a programom szerint ez egészen szoros kapcsolat, ezen fogalmak szerinte nagyon-nagyon összetartozóak!

No és akkor én lekértem azon oldalakat, ahol szó van olyasmiről, hogy banya, szép és vér. Mert már nagyon érdekelt a téma...

– És?

– Kiderült, több legendaterület is foglalkozik e kérdéskörrel! Az egyik természetesen a vámpíroké. A vámpíroknak időről-időre vért kell szívniuk. Tudniillik sokkal gyorsabban öregednek, mint az emberek, néhány nap is elég és összeasznak ronda banyává. Ha ellenben vért szívnak, újra megfiatalodnak, és szépek lesznek.

– Hát ennek nem hinném, hogy sok köze van a szigeteimhez.

– Várd csak ki a végét...! Bár még a közepénél se tartunk...

– Jó, akkor folytasd. Ha már eddig meghallgattalak... Ne mondd, hogy nem kaptál tőlem szép hosszú lehetőséget!

– A vámpíros sztorikban bőségesen szerepelnek a csontvázak, gondolom nem meglepő, hogy ott ezek is gyakran vannak emlegetve. Na és gondolom annyit tudsz azért a saját szigeteidről, hogy miután kipusztultak ott az őslakók mindenféle járványokban, kitettek oda egy matrózt, aztán, amikor érte jöttek sokkal később, már sehol se találták őt, csak egy korommal felrótt feliratot, hogy:

– ...zatok a fekete csontvázakkal, mert... vér...

– Igen, erről hallottam, de rég volt, meg különben se vagyok babonás.

– Ennek babonához semmi köze, teljesen világosan dokumentált az eset, szerepelt a matróz kitevése a hajónaplóban, ami még most is megvan a Tengerészeti Hivatal múzeumában, én magam is láttam! És szerepel az is benne, hogy érte mentek, és mit olvastak a kunyhó cölöpein! És nemcsak a kapitány látta, de sok más matróz is, akik közt kettő is volt, aki matróz létére olvasni is tudott, de látta az első tiszt is, aki utóbb megírta az emlékiratait is, és ott is megemlítette az esetet!

– Iskolás koromban tanultam, hogy a középkor folyamán sok matróz eskü alatt állította, hogy beszélt hableányokkal – ásitott Áj.

– Még mielőtt Gréj úr megvette volna a szigeteket, járt ott pár kutató, igaz ugyan, hogy nem régészek, csak a korallszigetek növekedési ütemét megmérni akaró tengerbiológusok, de nyomát se látták csontvázaknak, se feketéknek, se más színűeknek!

– Érthető. Hableányokat se találtak a tengeri kábelek lefektetésekor sehol a világtengerekben. Könnyű NEM megtalálni azt, ami nincs is.

– Semmi baj – mosolygott Zé –, sejtettem én, hogy ezzel még nem győzlek meg! Halld hát, mi az a másik tudományterület, ahol kiváltképpen gyakori a ronda banyák emlegetése! Még ha vér nélkül is...

– Jó, mondd, de megsúgom neked, egyre közelebbi a pillanat, amikor megfürdesz a tengerben, úgy érzem!

– Nem lenne bölcs dolog elkapkodnod... Szóval, sose találnád ki hol emlegetnek még ronda banyákat: a metallurgiában!

– He?! Az véletlenül nem a fémtant jelenti?!

– De, de, de! Na, tudtam én, hogy sikerül meglepnem téged! Egészen pontosan, a metallurgiának is azon határterületén, ami a transzurán elemekkel foglalkozik!

– Hm... Azok úgy tudom nem stabilak. Bár tényleg el se tudom képzelni, mi köze lehet akár egy nem stabil elemnek is banyákhoz meg vérhez.

– A vért itt se emlegetik, ebben igazad van. A banyákhoz azonban annyi a köze, hogy aránylag nem is olyan rég, pár éve csak, felbukkant néhány apró szobrocska, amik egyesek szerint ronda banyákat ábrázoltak. Mások szerint vámpírokat. Megint mások szerint viszont ezek apró, fekete csontvázak...

– Mi?!

– Na ugye, tudtam én, hogy érdekes lesz...! De tényleg ne gondolj embernyi csontvázakra. Picike izékről van szó, nevezzük mondjuk szobornak őket, elférne mindegyik a markodban. Nem nagyobbak, mint a mutatóujjad. És szobornak nevezni is őket, hát csak hihetetlenül nagy jóindulattal lehet. Valójában inkább mint valami megszenesedett fadarab, vagy szénmaradvány, úgy festenek. Ha mész valami erdei ösvényen, ott gyalogolhatsz keresztül rajtuk tucatjával, s akkor se tűnnek fel neked, ha a lábad elé nézel. Azt, hogy ezek mégis holmi „banyák” vagy „vámpírok”, csak akkor veszed észre, ha legalábbis nagyítóval vizsgálod meg a formájukat. Közeliől ugyanis már feltűnnek az arcvonások, meg holmi cici-szerűség rajtuk, meg hogy ott alul két lábszár van szorosan egymás mellett, meg ilyesmi. Na most, ha speciális módon lefényképezed e figurákat, így, felnagyítva, hát kiderül, hogy tényleg hihetetlenül ronda banyát mutat mindegyik. Lehet azonban, hogy tényleg a vámpír-elnevezés a helyénvalóbb, ugyanis nagyító nélkül is felismerhető mindegyik efféle figura egy speciális jellemvonásáról: ott, ahol a „feje” van, kilóg a szájából két iszonyatos szemfog, olyasmi, mint a mérgeskígyóké! Tehát görbe és éles. E fogak mérete körülbelül két centis, ami azért igazán tekintélyes méret egy mindössze ujjnyi magas szobrocska esetében ugyebár... Sőt, ekkora szemfogak felnőtt embernél is nagyon túlzásnak számítanak, tényleg vámpírhoz illenének!

– Valakinek sok az ideje, hogy ilyesmit készítésével tréfálkozzék. Mi a köze ennek a metallurgiához?

– Az, hogy az első ilyen szobrocskákra egy régiségkereskedésben bukkant rá épp egy metallurgus. Nem tudta mi a csuda az a fekete izé ott a polcon, odanyúlt, fel akarta emelni csak úgy két ujjal, hiszen apróság – és NEM SIKERÜLT NEKI! Azért nem, mert olyan nehéz volt. És ezen aztán elámult, mert hiszen ez a micsoda nem nagyobb, mint egy öngyújtó... hogy lehet ilyen nehéz?!

És számolgatni kezdett. Egy ekkora szobor nemigen lehet több, mint mondjuk talán három köbcenti. De legyen akár öt is – mennyit nyomhat, hány grammot?! És mégse tudta felemelni két ujjal...

– Biztos nem fából volt, hanem valami nehéz ásványból.

– Persze. Csakhogy olyan ásvány nincs a bolygónkon! Egy köbdeciméter víz egy liter, s ennek a súlya nagyjából 1 kilogramm (most ne foglalkozzunk olyasmivel, hogy a sűrűsége kissé változik a hőmérséklettől függően). Azaz 1 köbcentiméter víz súlya körülbelül 1 gramm. Az urán a természetben előforduló legnehezebb elem, a sűrűsége nagyjából húszszorosa a vízének. Azaz ha egy 3 köbcentis szobrocska uránból állna, akkor az nagyjából 60 grammot nyomna. De legyen a szobor mondjuk 10 köbcenti, bár ezzel már igencsak felülbecsüljük a méretét – ekkor 200 grammot kéne nyomnia, ha tiszta uránból volna. Azaz húsz dekát. Na most, amikor ez a metallurgus megmérte, kiderült, hogy a „szobrocska”, az bizony majdnem másfél kilót nyom...

– Hm! És arra gondolt, hogy valami transzurán elemből készült? Lepotyogott valami ilyen meteorit, és valami primitív nép varázslója kifarigcsálta azt az alakot az „égi kőből”?

Zé bólogatott.

– Ez volt az első feltételezés, igen. A baj ezzel csak az, hogy lehetetlen. Egyrészt, ahogy mondtad, a transzurán elemek nem stabilak. Igaz az is, a magfizikusok feltételezik, hogy létezik a periódusos elemek azon „tájékán” egy csoport, amit ők úgy neveztek el, hogy „a stabilitás szigete”, ez azonban merőben hipotetikus, mert még mikroszkopikus mennyiségben sem sikerült előállítaniuk olyan anyagot, ami oda való volna, és a mi fogalmaink szerint stabil. Azaz legalább néhány percig el nem bomlik. Itt meg nem néhány percről van szó, hanem legalábbis néhány évről! A szobrocskák ugyanis nem bomlanak. Na és épp ez a másik ok, amiért ez lehetetlen. Mert ettől még gondolhatnánk, hogy hát jó, na, itt nálunk nincs ilyen anyag, de létrejött valami szupernóvában, majd lezuhant hozzánk... Na de miként is farigcsálhatta volna ezt meg a kőeszközeivel valami primitív sámán?! E szobrok anyaga ugyanis annyira stabil, hogy úgy képzeld el, egyelőre egyáltalán semmiféle módon se sikerült egyiket se darabokra törni, vegyelemezni se, sőt, még az se sikerült, hogy koncentrált lézersugárral elgőzölgtesse belőle egy keveset, megvizsgálandó a színeképét!

– Micsoda?!

– A kutatók felhevítették az egyik szobrot ívkemencében úgy körülbelül másfél millió fokra. Semmi se történt vele... Eltekintve attól, hogy persze utána várhattak sokáig, míg lehűlt. Azt meg remélem tudod, hogy a Napunk „felszíne” is csak hatezer fokos...

– A Napnak nincs felszíne.

– Persze, hogy nincs, amiatt is ejtettem a „felszíne” szót ilyen furcsa hangsúllyal. Arra a legkülső rétegre gondoltam, amit látunk belőle. A középpontjában lehet csak néhány millió fok. Több mint másfél millió, de ezek után nem mernék nagy összegben fogadni rá, hogy ez a szobrocska azt is túl ne élné... Lécci, ne köss bele a „túlélni” szóba, remélem érted, hogy mire gondolok...

– Az épen maradásra.

– Úgy van. Kipróbálták rajta a hidraulikus prést is, nem is tudom hány millió atmoszférás nyomással... Itt már sikerült elérniük, hogy tönkrement. Mármint a prés, nem a szobor, hehehe...

– Elismerésem a tudományos ismereteidnek. De elárulom, én se vagyok annyira műveletlen tahó, mint amilyennek attól félek tartasz, így merészelem megtippelni, úgy véled, ezek a szobrok a szigeteimről származnak, és ezek lennének azok a hírhedt „fekete csontvázak”. Igaz?

– Úgy van! És amikor ez bennem felötlött, na akkor döntöttem el, hogy mitológiakutató leszek, és megoldom ezt a rejtélyt. Utánanéztem, hogyan juthatok el a szigetre... Kiderült sehogy, hacsak nem veszek én magam egy hajót, de hol van nekem arra pénzem... Különben is, a szigetek azóta magánterület. Utánanéztem, kié, megtudtam mi a helyzet Gréj úrral... rákerestem a nevére a programommal, s kihozta, hogy te örökölted meg. Mármint nem Gréj urat, hanem a szigeteket... Azt nem tudtam, hol vagy, nem vagyok én magánnyomozó, hogy ezt kiderítsem... de azt azért megmondta a programom, hogy itt horgonyzik ez a nagy hajó ami szintén a tied. Erre felmáztam rá, mert sejtettem, hogy el akarsz majd menni a szigeteidre te is, és akkor tuti, hogy ezzel a hajóval... Na, azt hiszem elmondtam minden lényegeset!

– Biztos, hogy nem. Olyan sandán nézel, hogy valami még van a tarsolyodban. Ismerem ezt a tekintetet. Nemegyszer az életemet mentette meg kommandósként, hogy olvasni tudtam az emberek szemében!

– Hű...! Na bevallom eddig tényleg nem tartottalak észlénynak, de ne haragudj meg rám emiatt, mert most már valóban kezdek tisztelni! Ugyanis igazad van. És szó szerint igazad van, mert valóban a tarsolyomban van... Na jó, nem igazi középkori tarsoly, de majdnem, mert legalábbis vállszatyor... Ide dugtam el! – és ki is cibálta az ágy alól a szatyrot. – Ott van benne!

– Csak nem ám, hogy van egy efféle szobrod is?!

– Bizonyos értelemben. Úgy értem, itt van nálam, de nem az enyém. Itt találtam ugyanis a hajódon, amit átkutattam egy kicsit. No nem teljesen, tényleg nem... akartam, de nem volt rá időm, mert hamar jöttél. Ezt azonban keresnem se nagyon kellett, ott volt a parancsnoki hídon, a monitor tetején!

– Akkor miért nem látták a zsaruk, amikor átkutatták a hajót ők is, hiszen oda biztos benéztek!

– Tutira veszem, hogy látták is, csak nem érdekelte őket. Ők Gréj úr csontvázát keresték, nem valami kabalafigurát, márpedig biztos, hogy annak nézték.

– Na lássuk! – sóhajtott egy nagyot és kíváncsit Áj, azzal lenyúlt, hogy felemelje a szatyrot. Sikerült neki, de valóban nagyon nehéz volt. Tényleg nyomott úgy sacra nagyjából másfél kilót...

Letette a szatyrot a térdére, mert bele akart nyúlni, hogy kivegye onnan a figurát, de felkiáltott és felugrott.

– A rohadt életbe...!

Bal combjából ugyanis folyni kezdett a vér. Átitatta a nadrágját is.

– Biztos úgy feküdt a szatyorban a banya, hogy a kiálló két vámpírfoga került alulra, s azok élesek ám, mint a beretva, s ha egy zsilettpenge-élességű valami másfél kiló erővel nyomódik a húsba... – csóválta a fejét Zé.

– Nem volt itt másfél kiló erő, ha a fogak a fején vannak, s az egész teste nyom annyit – ellenkezett Áj, de közben már szakszerűen el is kötötte a lábszáran a sebet, ezt a levett ingével oldotta meg. Ideiglenesen megteszi.

– Elég oda fél kiló is bőven, mert ezek a fogak még tűhegyesek is... nem túlzok, tényleg mint az injekciós tű...

– Persze, persze. Azt mutasd meg inkább, hol talállok elsősegélydobozt, mert te biztos jobban ismered a hajómat most még, mint én!

– Van az minden folyosón húsz méterenként a falon, itt nem messze is... Meg a parancsnoki hídon... De ez itt a folyosón közelebb lesz. Behozom.

– Nem, inkább odamegyek, mert az se biztos, hogy egyáltalán levehető az egész doboz a falról.

– Akkor is tudok kötszert hozni belőle.

– Nem. Látni akarom mi van benne, s majd én ellátom magamat. Mérget vehetsz rá, ehhez igenis én, a kommandós értek jobban... te maradj csak a programjaidnál és a mítoszaid mellett! – és Áj kilépett a folyosóra. Zé követte.

– Most miért haragszol rám?!

– Eszemben sincs haragudni, csak ilyen csípős a nyelvem. Meg kell szoknod, ha velem akarsz tartani.

– Hát mehetek?!

– Ne örülj még neki, ez attól is függ, hány éves vagy. Mert gyermekrablási vádat nem kockáztatok.

– Akkor semmi baj, ha csak ezen múlik, mert nagykorú vagyok, sőt, már a tizenkilencet is betöltöttem!

– De azért az őseid ugye nem tudják, hova tűntél?!

– Hát nem, ebben igazad van! De nem aggódnak, mert úgy hiszik, a szomszéd városban vagyok a kollégiumban. És különben is, nagyon örülnek majd, ha megoldom a rejtélyt és híres leszek!

– És ha belehalsz?

– Hát igen, nyilván annak is megvan a maga valószínűsége, de a sikerért néha áldozatokat kell hozni, akarom mondani kockázatokat kell vállalni, ezt épp te a kommandós igazán tudhatod!

– Hm... na jól van, meggyőztél! Egye fene, velem tarthatsz! Menjünk akkor vissza, mert akkor most már tényleg látni akarom azt a micsodát!

Visszamentek. Áj lenyúlt, hogy felemelje a szatyrot, s óvatosan most már ne a combjára, hanem az asztalra tegye, s úgy szedje ki belőle a kis szobrocskát. Legnagyobb megdöbbenésére azonban a szatyor most nagyon könnyű volt... Nagyon, de nagyon... De annyira könnyű tényleg, hogy gyanakodva megfordította és megrázogatta. Semmi se esett ki belőle... Szétrontotta, belenézett, bele is turkált – mindhiába. A szatyor teljesen üres volt...

– De esküszöm neked, hogy nem vertelek át, és benne volt! – kiáltotta Zé.

– Azt én se kétlem, mert a semmi nem lett volna képes megvágni ilyen alaposan a lábamat... DE AKKOR HOVA TÚNHETETT?! És főleg: *Miként?!!*

– Hát ezt megválaszolni nem tudom, de támadt egy nagyon örült ötletem, el is mondom, ha megígéred, hogy nem haragítalak meg vele...

– Honnan tudjam előre, megharagszom-e amiatt, amit még nem is hallottam... de különben kitalálom. Arra gondolsz, van még itt a hajón rajtunk kívül valaki...

– Igen, igen!

– ...és az csörta el a szobrot amíg én kötözgettem magamat.

– Egyáltalán nem. Az a valaki, aki itt van rajtunk kívül, szerintem maga a szobor! És hogy úgy mondjam, ő csörta el saját magát.

– Hogy mi?!

– Életre kelt a véredtől. Most mit nézel rám ilyen szemekkel, nem vagyok örült, s ez teljesen logikusan következik az elméletemből, hiszen mondtam is percekkel korábban neked, hogy a ronda vámpírbanyák a legendák szerint megszépülnek a vértől, akkor meg simán lehet az is, hogy feltámadnak! Különben is, nem tudhatjuk, hogy egy efféle szobor tényleg egy halott vámpír-e, vagy csak egy tetszhalott, valamiféle hibernált állapotban, bár ez nyilván nem megfelelő szó a valóságra, de így gondolom érted mire gondolok... A szigeteden is azt írta a matróz a cölöpre, hogy a fekete csontvázakkal vigyázni kell, mert a vér... gondolom olyasmit akart írni, hogy ha vér éri őket, akkor feltámadnak. Sőt, lehet, hogy nem csak akarta ezt írni, de le is írta oda, csak aztán egy feltámadt csontváz, vagy inkább vámpír, letörölte onnan...

– Miért nem törölte le a többi szöveget is?

– Mit tudom én, de szerintem ajánlatosabb lenne inkább azon gondolkodnod, hogyan kapod el a feltámadt csontvázat!

– Honnan tudjam?!

– Ha te nem tudod, én pláne nem, ezt neked kéne tudnod, mert te vagy a kommandós, az embervadász...

– De ez nem ember, a vámpírológiai szakértő pedig te vagy kettőnk közül.

– De nagyon kezdő. Ha profi lennék, azonnal eszembe jut, amikor megsebesült a combod, hogy jobb, ha nem hagyjuk őrizetlenül a kis aranyost.

– Kicsinek kicsi, de aranyosnak nem mondanám, ha egyszer ronda, vérszívó, és még meg is harapja a lábamat.

– Biztos, hogy nem akarattal tette, mint frissen kinevezett vámpírológiai szakértőd állítom, ha egyáltalán egyvalamiben is biztos vagyok e szobrokkal kapcsolatban, akkor az az, hogy amikor így össze vannak aszva, olyankor nem tudnak mozogni, és nincsenek öntudatuknál se. Különbözik meg nézz csak le oda ahová a sebesülés után ledobta a szatyrot: ott a nyoma, hogy kimászott belőle és az ajtó felé tartott! – mutatta Zé.

Áj lenézett. Valóban, elmaszatolódott vércsík vezetett egy jó tíz centis sávon az ajtó felé a szatyor egykori helyétől. Vékonyka, és nem is mindenütt folytonos csík, de az ajtó felé eső vége sokkal keskenyebb volt, ami arra utalt, hogy valóban arrafelé haladt a szobor, s nem onnan jött.

– Nofene... – azzal letérdelt a padlóra, s kommandóshoz, sőt, nyomolvasóhoz méltó alapos-sággal minden négyzetcentimétert megvizsgált. Arca mindinkább elkomorodott.

– Kezdek hinni az elméletedben – mormogta Zének.

– Nagyszerű!

– Én cseppet se tartom a dolgot nagyszerűnek. Nézz csak ide: itt úgy tűnik eltűnt a vérnyom, mert itt a csík vége, ugye?

– Igen.

– De egy icipici kis vérfolt azért van itt távolabb, mintegy húsz centivel arrébb. Itt meg még távolabb egy újabb, s egy egészen halvány itt az ajtó mellett.

– Na és? Hiszen ott ment ki, rövest ezt mondtam!

– Az tiszta sor, sőt, kimondottan örülök neki, ha a vámpír az ajtókat használja, mert még mindig jobb, mintha kiderülne róla, hogy a falakon is át tud lebbenni, mint valami kísértet... Hanem figyelj csak meg, egyre nagyobb a távolság a vérfoltok közt! Az utolsó kettő közt már épp akkora, mint egy emberi lépésköz!

– Te! Csak nem arra célsz, hogy a vérszívástól nemcsak magához tért, de MEG IS NŐTT?! – sápadt el Zé.

– Ez megint olyasmi, amiben neked kéne okosnak lenned, te vagy a mitológiakutató...

– Még nem, még csak készülök annak!

– Mindegy. Tudsz olyan legendákat, amikben a vérszívástól meg is nagyobbodik a vámpír?

– Nem, most így hirtelenjében nem jut semmi ilyesmi az eszembe... De végeredményben, a dolog logikus. Igen, most hogy a döbbenetem elmúlt, úgy vélem logikus. A kullancs mérete is megnő a vérszívástól, az ágyi poloskák is, sőt, még egy kiszáradt szivacs is megnagyobbodik, ha vizet szív magába.

– Így igaz. Ne feledd azonban, a szoborba legfeljebb pár csepp mehetett a véremből, sőt az is inkább csak RÁ és nem BELÉ, semmi esetre se annyi, hogy így kitágítsa a szöveteit!

– De talán a vér hatására valami gáz fejlődik benne, ami felfújja... – szólta Zé bizonytalanul.

– Talán – bólintott Áj még bizonytalanabban. – Akárhogy is, de azonnal meg kell keressem!

– És ha megtalálod, mi lesz?

– Eggyel kevesebb lesz a hajó utasainak a száma. Mert akkor vagy én ölöm meg őt, vagy ő engem, attól tartok!

E szavakat Áj mély meggyőződéssel ejtette, s olyan határozottsággal, mint amihez a kételynek legkisebb árnya se férhet. Mégis, a Sors úgy akarta, hogy egészen másként alakuljanak a dolgok...

Kiléptek a folyosóra. Biztos, ami biztos, Áj előhúzta a rugóskését, amit mindig magánál hordott – kommandósoknál az érthető „szakmai ártalom” – és mondta Zének is, hogy ha a fiúnak nincs kése, ad neki egyet, van neki még több is a dzsekije alatt...

– Kösz, de nem, semmi értelme.

- Ha arra gondolsz, hogy úgyse tudnám megsebezni, hiszen a hidraulikus prés se árt neki, hát azt remélem, így felfúvódva már puhább anyagból van.
- Ebben tulajdonképpen én is meglehetősen biztos vagyok, de abban is, hogy e hátrányát számos más képesség bőven ellensúlyozza. De nem is ez az érdekes, hanem hát, izé... na nem akarlak megsérteni, de én az ész embere vagyok, nem egy bunyós pasas.
- Arra célzol, eltűrnéd, hogy kiszívja a véredet?!
- Biztos igyekeznék ellenállni, én inkább arra gondoltam, mitől vagy olyan biztos benne, hogy okvetlenül le akar mészárolni bennünket?!
- Nem vagyok benne biztos. De gyanakvó vagyok azokkal szemben, akik embervért szívnak.
- Most nem azért, hogy a vámpírok ügyvédjének szerepét játsszam, de ez a szobor nem támadott meg téged. Te raktad a lábadra, ő meg se moccant. Teljesen ártatlan. Senkit nem bántott. Sőt, megtippelem, hogy a szigetről is a beleegyezését ki nem kérve lett elhozva, valószínűleg Gréj úr által.
- Ez mind igaz, de most már akkor is él, és én ragaszkodom a véremhez! Aztán meg, az a matróz is eltűnt, akit akkor régen kiraktak a szigetre, s ha ott már nem élt őslakó, akkor csak valami efféle vámpír ölhetette meg.
- Ne feledjük azonban, a vámpírok az őslakókat se ölték meg.
- A mindenségit, meg akarod tiltani nekem a saját hajómon, hogy védekezzek?!
- Azt nem, csak az jár a fejemben, te ha kommandós vagy, úgyis elég gyors vagy. Hamar elő tudod kapni a kaszabolódat. Az viszont nem mutat szépen, hogy késsel a kezeden hajkurászod őt, az olyan izé... meg ne sértődj, de gyávaságnak tűnik! Nem mondom, hogy gyáva vagy, de annak *látszik*, elvégre olyasvalakit kergetsz késsel, aki végeredményben tényleg nem tett még semmi rosszat neked!
- Hm... – mormogta Áj.
- Abban is biztos vagyok, tényleg mindegy is, hogy van-e nálad kés. Ha ez a valami magához tért, és ártani akar, nekünk régen rossz.
- Nem hiszek a legyőzhetetlen lényekben. Mindig minden ellenségnek van gyenge pontja.
- Persze, hogy van, van a vámpíroknak is. Elég csak a napfényre gondolni meg a fokhagymára... Bár, én ezekre a dolgokra se vennék mérget. Mélyen hiszek benne kezdő mitológia-kutatóként, hogy ezek a babonák tartalmazzanak némi igazságmagvat, de abban is hiszek, hogy egészen biztosan nem szó szerint úgy igazak, ahogy a legendákban szerepelnek. Kezdjük azzal, eleve most is nappal van, és ez mégsem akadályozta meg őt a feltámadásban... Olyan legendáról azonban még nem is hallottam, hogy egy vámpírt dzsungelkéssel öltek volna meg. Még a leghasonlóbb olyasmi volt, hogy rózsafakarót döftek a szívébe. És még ebben is kérdéses, mennyi az igazság.
- Jó, a fenébe is, elrakom a pengét... Szerinted merre keressük?
- A vezérlőkabin felé. Tudniillik e folyosó két irányba megy, s ha a másik irányba ment volna a vámpír, rég találkozna velünk, amikor a combodat kötöztetted az elsősegélydobozból.
- Hm... Logikus! Annyira logikus, hogy szégyenkezem. Illett volna, hogy ez nekem is az eszembe jusson.
- Ugyan már, bátya, rá se ránts, te profi harcos vagy, megtanultad, ami a küzdelem tananyaga, a magasiskoláját is biztos, de most zavarban vagy, mert valami teljesen váratlan dologba futottál és nem tudod mihez tartsd magadat, mit alkalmaz a megtanultakból.
- Ez pontosan így van, de te se tudod.
- De csak mert nem is tanultam semmi ilyesmit, hogy küzdelem meg harc, így zavarba se jöhetek, hogy mit alkalmaznak azokból, amiket nem is tudok! – vigyorgott Zé. – De szerintem tényleg ne szégyenkezz, mert bármi küzdelmi terven töröd is a fejedet, mély meggyőződésed,

hogy úgyis mind csődöt mondana, még akkor is, ha a vámpírnak esze ágában se lesz védekeznie ellened.

– Hát akkor ugyan már miért?!

– Mert te nem olyannak nézel ki, aki csak úgy képes lenne lemészárolni valami ágyba való csinibabát.

– Miféle csinibabát, egy vámpírt keresünk, egy ronda banyát...

– Vámpírt az igaz, de minden legenda úgy szól, hogy a vámpírok vagy már eleve csodaszépek, vagy ha rondák is, de legkésőbb vérszívás után megszépülnek. Jobb tehát, ha arra készülsz, hogy akibe belebotlasz, valami lélegzetelállító szépség lesz, igazi bombanő! Ha viszont egy ilyenbe belefutsz, és épp nem egy gépfegyvert szegez rád, amit pedig biztosan nem fog megtenni, nos, akkor te se azzal fogsz kezdeni, hogy a késed után kapkodsz. Nem hiszem el, hogy azt tennéd! Nem létezik!

– Miért is ne, én csak egy bunkó kommandós vagyok.

– Mindegy, mert akkor is ember, és akkor is férfi. Uralkodnak rajtad is az alapvető ösztönök, amik évmilliók alatt evolveálódtak belénk. Én se kétlem, hogy képes vagy megölni egy akár mégoly csinos nőt is, elvégre való igaz, hogy tényleg kommandós vagy, de ahhoz az kell, hogy a nő támadjon először rád. Te magad nem fogod őt megtámadni elsőként. Nem létezik! Egy közönséges nőt se, hát még akkor ha valóban nagyon csinos!

– De ha tudom róla, hogy vámpír!

– Akkor se, amíg nem kezdi ő az ellenségeskedést. Vámpír vagy akármilyen, de ha nő és csinos, akkor nem. Vagy talán előfordult már olyan a kommandós múltadban, hogy megöltél valaki nőt, aki nem támadt rád? Mert szerintem még férfit se.

– Hm... – mormogta Áj, azzal megindult előre. A kését nem szorongatta már a markában, de azért jól látható helyre dugta, az övébe.

Aztán alig fordultak be arra a rövidke folyosóra ahonnan a vezérlőkabin, a kapitányi kajüt nyílt, szinte rögvest belebotlottak egy földön heverő testbe. A látványra Áj egy pillanatra lehunyta a szemét, mintegy elborzadva, majd amikor kinyitotta, Zére pillantott, és mély szemrehányással a hangjában ezt kérdezte:

– Nem olyasmit mondtál nekem, hogy szép lesz?! Ez neked talán szép?!

Az ifjú mitológia kutató is sápadtan meredt a földön fekvő fertelemre, de így válaszolt:

– Mindegy. Akkor se fogod megölni.

– Nem is kell, mert vagy máris halott, vagy percekben belül vége lesz a közreműködésem nélkül is – majd erőt vett undorán, és leguggolt a test mellé.

Kétségkívül nő feküdt ott a padlón, és az se lehetett kérdéses, hogy a kis szobrocskából nőtte ki magát ember méretűvé, mert még az embernagyságú fejéből is kikandikált a két irtózatosszerű szemfog. Volt cicije is, s az is látszott a lába közén, hogy ott női módra van megalkotva. Ugyanakkor mindennek inkább kinézett még a szemfogaitól eltekintve is, mint ágybavaló csinibabának. Áj agyán az a gondolat futott át, hogy egy százhusz éves öregasszony akármikor lekörözné ezt az undormányt egy szépségversenyen könnyedén. Mert e banya fején bőr is alig volt, mert volt ugyan, de olyan vékony, hogy szinte csak a koponyája látszott. Ajkai se voltak, kilátszott minden foga nemcsak a vámpíragyarak. Emellett két oldalra kidudorodott a koponyája, azon a tájékon, ahol a szemei voltak, amiatt, mert a szemei képtelenül nagyok voltak, ugyanakkor viszont vastag vérerek hálózta be e szemgolyókat, s ettől aztán a banya pillantása igazán gonosznak tűnt.

S most e szemek Ájra fókuszáltak. Élt még... Annyira élt, hogy egyik keze remegve, erőtlenül felemelkedett a férfi felé, kinyúltak az ujjai, majd a keze a földre zuhant, vissza, az ujjai remegtek... hihetetlenül hosszú ujjai voltak, s Áj önkéntelenül is megállapította, hogy

minden ujjában eggyel több az ízület, mint az emberi kezekben. És minden ujj vége jó egy centis borotvaéles karomban végződött. Bőr azonban e kézfejekben is alig volt, úgy futott a csontokon a számos kék véna, mint az az öregasszonyok kezén látható.

– Hát ez nem úgy néz ki, mint aki nagyon magához tért volna a véremtől – állapította meg.

– Szerintem haldoklik – vágta rá Zé.

– De te azt mondtad, a vértől megszépül!

– Azt is tette. Gondolj rá, akármilyen ronda is most, mégis szebb, mintha összeaszott kis szobor lenne...

– Akkor mi baja?

– Hát, sok legenda szól olyasmiről, bár nem kifejezetten a vámpír-témájúak, hogy ha valami átváltozás történik, úgy értem, ha elkezdődik, nem szabad megszakítani a folyamatot, mert akkor az illető meghal...

– Arra gondolsz, nem volt elég neki a vér, amit kapott?

– Te is tudod, hogy csak egy vagy két csepp érhetne.

Áj nagyot sóhajtott.

– A fenébe is... én se örülök már meg... – azzal felgyűrte a ruhaujját a bal kezén, és odanyomta a csuklóját az agonizáló vén banya szájához. Abban még volt annyi erő, hogy azonnal ráharapjon... de Áj nem érzett semmi fájdalmat, annyit se, mint a vérvételnél, csak valami hűvösséget.

– Ugye mondtam, hogy eszed ágában se lesz megölni... sőt épp ellenkezőleg! Holott még csak nem is csinos – vihogott Zé.

– Te csak hallgass és rettegj, mert annyit én is tudok a vámpírokról, hogy akit egy vámpír megharap, maga is vámpírrá válik, s előre közlöm veled, vámpírkoromban veled fogom kezdeni, te leszel az első áldozatom!

– Nem félek én attól... különben meg, szerintem te nem vámpír leszel, hanem inkább szerelmes! Ne engem figyelj ugyanis, hanem leendő mátkád arcát!

– Momentán eszemben sincs nőszülni.

– Momentán talán valóban nem, de nem fogadnék rá komoly összegekben, hogy ez a véleményed nem változik meg percekben belül is már...

Áj lenézett a vámpírbanyára. Szó, ami szó, még most se volt egy világszépe... de ahhoz képest ahogy korábban kinézett, döbbenetes átalakuláson ment keresztül az elmúlt alig pár másodperc alatt, s ez még egyre fokozódott!

Az arcát ugyan nem láthatta most, mert a nő feje le volt hajtva ahogy Áj csuklójából a vért szívta, de épp emiatt a feje búbja pompásan szemrevételezhető volt, s ott a fiatalember azt látta, hogy a korábban alig vállig érő, kócos, őszes hajcsomók, melyek addig részben össze is tapadtak, meglehetősen penészes benyomást keltve, ezek most kisimulnak, és másodpercről másodpercre növekednek is! Sőt, még szín is költözött e hajba, mondhatni, a hajszálak szinte „élettel teltek meg”, mert némelyikük szőke lett, mások rózsaszínűek vagy vörösek, vagy narancssárgák... akadt köztük még halványzöld is. Nem is sokára a nő haja olyan hosszúra nőtt, hogy Áj úgy tippelte, ha majd feláll, e csodálatos haj legalább térdhajlatig fog érni neki, de lehet, hogy bokáig is.

– A végén még kiderül, hogy gondolatolvasó is... – morogta.

– Mire célzol? – kérdezte Zé.

– Arra, hogy már kezdek gyanakodni, kitalálta, hogy világéletemben a hosszú hajú nőkre buktam. Nem mintha a rövid hajúakat ne dédelgettem volna meg szívesen, ha módom nyílott rá, de azért akkor is az volt a véleményem, illetve jelen pillanatban is az, hogy egy nő akkor igazán szép, ha hosszú a haja. Na jó, hosszabb azért ne legyen, mint a magassága, mert azt

azért elvárom, hogy a mozgását ne akadályozza. De olyan hosszú, mint a magassága, az nyugodtan lehet, sőt legyen is, mert akkor a legszebb!

– Azt azért nem hinném, hogy gondolatolvasó lenne, inkább valami faji sajátosságra tippelek. És remélem is, hogy arról van szó, mert amúgy megértelek, ugyanis én is a hosszú hajú nőkre „bukok”.

– Hé, bukj majd arra, aki a te véredet szívja!

– Ugye mondtam, hogy belészeretsz! Már féltékeny is vagy!

– Erről szó sincs, és nem is lehet szó róla amíg nem látom az arcát. Hogy olyasmiről már ne is szóljak, hogy milyen a jelleme, érdeklődési köre, a hangja csengése... ezek mind fontosak lehetnek... Ez egyszerűen elvi kérdés, hogy ha én mentem meg az életét, akkor nem fogom másnak ajándékozni! Keress magadnak más szobrocskát, azt mondtad akadnak ilyenek bőven!

– Kérlek ne tekintsd szemtelenségnek, de emlékeztetlek rá, ezt is én találtam.

– De az én hajómon. Vagyis mindenképp a magántulajdonomról van szó. Teljesen törvénytelen! És akkor is én mentem meg az életét.

– Jó, na, ne nézz rám ilyen mérgesen bátya, bevallom csak cukkoltalak, tesztelni akartam a jellemedet! Eszembe sincs udvarolnom a leendő nejednek, mert bár valóban a hosszú hajúak a kedvenceim nekem is, ebben nem hazudtam, de abban én is biztos vagyok, találok dögivel magamnak, ha akarok, legkésőbb akkor, ha a szigetre érkezünk. Különben is, nekem az a gyanúm, a kedvesed egy érett korú, felnőtt vámpír lehet, hozzám meg valami tinédzser illenék inkább.

E szavakra Áj lenézett újra a vámpírnőre. Amit így látott belőle, annak alapján úgy vélte, a nő testén mindenütt kisimulhatott már a bőr, sehol nem volt már vérekes, egyik végtagja se csontos... bár, a nagy karmok az ujjak végén azért még megmaradtak. De még ezek is valahogy sokkal „emberibben” festettek, nem sokkal voltak riasztóbbak, mint azok a nagy műkörmök amiket a nők néha felragasztanak magukra. Igaz viszont az is, e nagy műkörmöket Áj sosem szerette a nőkn.

– De legalább az ő körmei igaziak, nem hamisak... – mormogta. Szerette volna azonban most már a nő arcát is látni, s épp készült rá, hogy megpróbál véget vetni a vérszívásnak, különben is, akármennyi vére neki sincs amennyiről lemondhat... ám ekkor épp a körmökön vett észre valami érdekeset: hirtelen villogni kezdtek, majd gyöngyházfénnel ragyogni, s valami sejtelmes derengés áradt belőlük.

S ekkor maga a nő hagyta abba a vérszívást. Felemelte a fejét, majd fel is állt, de csak egy pillanatra, hogy megforduljon, leüljön a padlóra, s ezután a fejét Áj ölébe hajtotta, s így nézett a férfira alulról felfelé. Két karjával pedig átölelte a derekát.

Áj csodálkozása nem ismert határt. A nő nemcsak csodaszép volt most, de még a két nagy vámpírfoga is hiányzott! Oda is nyúlt ujjával a szájához, és megtapogatta ott az arcot köröskörül. A vámpírnő megérthette arckifejezéséből, hogy csodálkozik, s így most kinyitotta a száját, s ekkor Áj látta, hogy ott van bent bizony mindkét vámpírfog, nem tűntek el, csak mint a kigyók esetében is szokásos az, most e fogak a tövüknél behajlottak hátrafelé.

Áj most lenézett a csuklójára. Azon sebhelynek nyoma se volt, ellenben ott, ahol a sebnek lennie kellett volna, csuklóját valami vékony hártya borította, olyasmi, mint a megszáradt tojásfehérje, de ezen különös mintázat volt látható vörös színnel rajzolva. Meg mert volna esküdni rá, hogy ez valami írás, de nagyon apró volt, nem tudta így szabad szemmel kiolvasni. Megpróbálta a körmével lekaparni, de nem sikerült. Kissé közelebből megvizsgálva, úgy vélte, tévedhetett az előbb, mert nincs ott semmiféle hártya, egyszerűen a bőre alakult át ott olyanná, azon a mintegy három-négy négyzetcentiméteres területen.

Pillantását látva Zé így szólt:

- Nem hiszem, hogy vámpír leszel magad is a harapásától, de én úgy éljek, az ott a karodon olyasmi, mint a mi kultúránkban a jegygyűrű! Szerintem a hölgy úgy tartja, hogy te már hozzá tartozol.
- Nem hinném, hogy ez érvényes volna a beleegyezésem nélkül.
- A legendák szerint egyrészt a vámpírok annak is kiszívják a vérét, aki ehhez nem adta meg a hozzájárulását, másrészt pedig te meg is adtad, mert önként és magad nyújtottad a karodat neki, vagy nem? Még meg se kellett kérnie a kezedet, mert kérés nélkül is odaadtad neki! – vihogta. – Amúgy meg örülj inkább neki, mert megtippelem, ezek után MÁS vámpíroktól nem kell félned. Ha azok meglátják ezt a jelet a csuklódon, nem fognak téged bántani, mert tiszteletben tartják, hogy te már egy másik társuk tulajdona vagy. Jegyese, ha úgy tetszik. Sőt mi az, hogy jegyese, komoly összegekben mernék rá fogadni, hogy a „férj” szó alkalmazása se lenne helytelen a státusodra.
- Férje?! Inkább élelemforrása. Éléskamrája. Remélem nem kell naponta szívnia belőlem, mert bár most nem érzem magamat legyengülve, de azért napi rendszerességgel biztos nem tudnék elviselni ekkora lecsapolást.
- Ha ilyesmiben neked már reménykedned kell, az engem igazol, tudniillik, hogy eszed ágában sincs megölnöd a kis aranyost.
- Egyelőre semmi esetre se... Tudniillik nemcsak a hosszú hajat kedvelem a nőkben, de azt is, ha nagy a szemük. Ennek meg szinte pontosan akkora, mint egy kávéscsészé. És ez nem túlzás, volt régen egy teljesen fekete porcelánból készült kávéscsészém, a kedvencem, csak sajnos... de ez mindegy. Szóval jól emlékszem a méretére. S az ő szeme épp akkora. Ez nekem nagyon-nagyon tetszik! – és megsimogatta a nő arcát az ölében, aki ettől nagyon emberien elmosolyodott. – No meg, kedvelem én is a rejtélyeket, a különlegességeket... Ki tudja mi minden érdekes fog még történni, hála e kapcsolatomnak e nagyszeművel...
- Persze, hogy nagy a szeme, hiszen a vámpírok többnyire sötétben élnek, sötétben látáshoz meg jó a nagy szem – vont vállat Zé.
- De most nappal van.
- Attól még lehet, hogy jobban érzi magát éjszaka. Lehet, hogy ők úgy vannak a nappallal, mint az emberek az éjszakával: elviseljük, van még olyan is, hogy „éjszakai műszak”, de nem szeretjük.
- Mindenesetre gondolom megerőltető lehetett neki a feltámadás, szerintem kell legyen a közelben valami kabin, beviszem oda és ágyinkóba fektetem – állt fel Áj.
- Itt három ajtóval arrébb van az a szoba, ahol én... – kezdte Zé, de Áj közbevágott:
- Ne szemtelenkedj, hogy is fektethetném a TE ágyadba az ÉN nőmet?!
- Akkor a szomszédos szobába – somolygott Zé, s amikor Áj felemelte a vámpírlányt, ezt mormogta:
- Tudtam én, tudtam előre, hogy ez lesz... Hiába, ha egy nő szép, akkor mindegy, hogy vámpír vagy ördög vagy boszorkány vagy akármi, csak az a lényeg, hogy szép, és hogy nő! És máris mindent elér! Férfiösztrönök, eh...
- Mintha ez rád nem lenne igaz, holott ne is tagadd, alig várod, hogy a csuklódát nyújtsd egy vámpírtininek! – vetette oda neki Áj.
- Nem is tagadom... Bár kissé furcsa, hogy úgy tudtam eddig, a férfiak szokták a nők kezét megkérni, erre kiderül, hogy fordítva is lehet, s a nők kérik a férfiak kezét, még ha elég furcsa célból is...
- Nem kell kérniük. Odanyújtod te nekik majd azt kérés nélkül is.
- Hajaj, csak már tehetném!
- Mi akadályoz meg benne, nincs a hajómon még egy banyaszobor?!

- Lehet, hogy van, de eddig nem leltem rá másokra még!
- Sebaj, a szigetig csak kibírod. Na itt vagyunk a kabinnál, nyisd ki az ajtót, mert foglalt a kezem!

Zé kinyitotta, Áj pedig az ágyra fektette a nőt. S ekkor nagyon érdekes dolog történt: a nő megszólalt! Valami érthetetlen nyelven, természetesen, ami leginkább valami madárcsipelésre hasonlított, az biztos, hogy eszméletlenül sok volt benne a magánhangzó, ami meg mégsem magánhangzó volt, az csupa olyan hang, ami vagy „c”, vagy „cs”, vagy „sz”, vagy valami ezekhez nagyon hasonló. Áj egészen biztos volt benne, hogy e nyelvet ő soha az életben nem lesz képes megtanulni.

Mindenesetre, a vámpírnő hangja nagyon tetszett neki, úgy vélte, a legcsodálatosabb hangú földi énekesnők se dicsekedhetnek ennél szebbel! Na de nem is ez volt az érdekes, hanem hogy a nő előbb Zére mutatott, majd az ajtóra.

- Hehe, a párod intimitásra vágyik... Érték én a szóból, már itt se vagyok! – nevetett Zé. – Mikor jöhetek vissza, megsejlelni, élsz-e még?
- Mit tudom én... Keress valami zabát, edd tele magadat, fürödj meg, aludj, tudomisen... Aztán ha erre jársz és nyitva az ajtó, akkor bejöhetsz. Kinyitom majd, ha, izé... ha ő is jónak látja.
- Rendben, akkor távozom – válaszolta Zé, és kiment, becsukva az ajtót maga mögött.

Áj pedig úgy gondolta, megtaníttja a nőt a nyelvükre. Először önmagára mutatott, és kimondta a nevét. A nő megismételte. Ezután Áj kérdően bökött ujjával a nő melle felé, mire az ki is mondta a nevét, de abból sajnos nem sok mindent értett Áj! Három szóból állt az biztos, és valami olyasmi volt talán, de csak körülbelül, hogy „Lilli Szolaina Szianó”, már persze, ha tényleg három neve volt, s nem úgy mutatkozott be, hogy „Nevem Szolaina Szianó”, vagy „Engem Szolainának hívnak”, mert hát ez se kizárható... Bár a három név valószínűbb volt, mert a lány sokszor megismételte. Áj lányként gondolt rá, mert bár valóban nem nézett ki tinédzsernek, de középkorúnak se – úgy talán huszonöt és harminc év között lehetett az életkora, persze, ki tudja, hogy a vámpíroknál a kinézet hány éves kort takar...

Minél többször ismételte meg azonban a nevét a lány, Áj annál kevésbé értette. Meggyőződése kezdett lenni, hogy a vámpírn nyelvben lehet legkevesebb száz magánhangzó, de egyik se felel meg pontosan egyetlenegynek olyannak se, ami megvan az ő emberi nyelvén. A szavakat hol ilyennek, hol olyannak értette. A végén még abban se volt biztos, hogy amit „l” mássalhangzónak hall, az valóban mássalhangzó-e, s nem valami fél-magánhangzó.

Megkísérelte kimondani maga is a lány nevét, mire az kuncogni kezdett a kiejtésén. Ezután azonban kezeivel megfogta Áj csuklóit, s a férfi úgy érezte mintha enyhe áramütést kapott volna. S most azt látta, hogy a lány testéből erős fényözön kezd áradni... de olyan erős, hogy átvilágít a leány bőrén és csontjain át is! A lány tekintete is metsző lett, szinte kegyetlen, mintha koncentrálna valamire... A fény kezdett áterjedni a lányról Ájra is, mintegy felmászva a testére a csuklóin, majd karjain át... Nem volt kellemetlen, csak valami furcsa, bizsergető érzés, de tulajdonképpen inkább kellemes, vagy legalábbis szokatlanul érdekes...

S ekkor a lány kimondta Áj nevét. A férfi önkéntelenül is odanézett, a lány arcára kapta a pillantását... S ahogy a szemébe nézett, a hatalmas szemekbe, azok foglyul ejtették a pillantását, nem tudott már elszabadulni e szemek bűvöletéből... s ekkor úgy érezte, elvesztette az eszméletét.

Eszméletvesztése azonban nem járt teljes öntudatlansággal. Úgy érezte magát, mint aki álmot lát, egy különösen élénk álmot. Ez az álom azonban nem holmi kísértetekről szólt, nem vámpírokról, sőt semmiféle más szörnyről se, de még emberekről se. Leginkább valami

olyasmi volt, mintha egy rendkívül elvont fantasztikus filmet nézne, holmi „virtuális valóságot”, de olyasmit, amit csak nagyon képzett programozók vagy más számítógépes szakemberek, netán matematikusok tudnak értékelni. Színek kavarogtak előtte összefüggéstelenül jó fél percig, majd határozottan úgy érezte, mintha valami az agyát simogatná... holott ez lehetetlen, mert tudta, az agy maga nem rendelkezik érző-idegekkel. Mégis valahogy ilyen érzése volt. De nem kellemetlen... majd szeme előtt minden elsötétült, ellenben e feketeségben mintha vakító villámok cikáztak volna, de furcsán, mert annyit felismert, hogy ezek gyanúsán hasonlítanak holmi függvényekre, amiket mintha koordináta-rendszerben ábrázolnának. Még később az egész eltűnt, ellenben egy nagyon gyorsan változó környezetben találta magát, ahol rengeteg furcsa fénypont villogott, különböző színekkel, ezek különös csoportokba rendeződtek, egymás közt egyforma nagyságú kihagyásokkal, de egy-egy csoportban eltérő mennyiségű fénypont volt, s a fénypontok színei is mások voltak. És ez az egész nem sorban, nem is síkban feküdt, hanem bonyolult térbeli hálózatot látott. Olyan bizonytalan érzése volt, hogy ennek az egésznek talán valami köze lehet a számokhoz, sőt talán holmi nem emberi számrendszerhez is, vagy netán olyasmihez, ami nem számrendszer ugyan, de hasonló funkciót tölt be... de hát ő végül is nem sok matematikát ismert.

Az egész mintázat változott folyamatosan. És egyre gyorsabban. Hirtelen azonban tényleg minden eltűnt, ellenben lágy, zsongító melegség járta át minden tagját, még belső szerveit is, majd határozottan ezt hallotta, de nem a füleivel:

- Hát megtörtént. Végre! Köszönöm neked szerelmem! Köszönöm, örökké, örökké, örökké...!
- Te... izé... veled beszélgetek most gondolatban... az... a...
- Igen, én vagyok az, akit te „vámpírlánynak” nevezel! – kuncogott a fejében a nő.
- Hát akkor pedig igazán nagy a hatalmad, ha csak így egykettőre... hogy is mondjam... „letöltötted” a nyelvemet a fejemből vagy mi...
- Ez aránylag könnyű volt, hiszen te meg én most már egy vagyunk mindörökké. Mással azonban nem sikerülne nekem.
- Mert?
- Mert, aki más, az nem te.
- Attól tartok, még mindig nem értem.
- A te véred nem másnak a vére.
- Bár nem értem, ez miért fontos neked, de ha csak ezen múlik, hát feltételezem, hogy...
- Ne is folytasd, én már senki másból nem szívhatok vért, egyedül csak belőled! De ne ijedj meg, belőled se kell gyakran. Igazából, ha valami miatt nem fáradok ki extrém mértékben, elég, ha négy-öt évente adsz pár cseppet, sőt, végső esetben tíz évente is elég.
- És csak pár cseppet?
- Igen, most már elég annyi is. Gyakorlatilag tehát szinte még annyi is elég, hogy ha valamiért amúgy is megsérülsz, mert megvágod magadat véletlenül egy késsel, vagy felhorzsolod a lábadat, akkor nem te magad nyalod le gyorsan a vért onnan, hanem szólsz nekem... Csak a legelső alkalommal kell ilyen sok, tudod... amikor össze vagyunk száradva... Bár te igazán rendkívüli valaki vagy, mert nyilvánvaló, hogy még ez a mennyiség se kottyant meg neked! Ó hogy én milyen büszke vagyok rád, szerelmem! Hogy te milyen erős vagy és férfias... Sőt, ez még a legislegkevesebb, de a bátorságod és a nagylelkűséged...!
- Persze, persze... Bár bevallom, fogalmam sincs, mennyit szívta belőlem. Abban én is biztos vagyok azonban, hogy olyan nagyon sok nem lehetett, mert tényleg semmi bajom. Amúgy meg én ehhez tulajdonképpen szokva vagyok, mert többször vettem már részt önkéntes véradáson.
- Micsoda?! – álmélkodott a vámpírlány, s bár ezt nem szavakkal mondta, de még így a gondolataiból is kiérezte. Áj, hogy újdonsült szerelmese teljesen ledöbbszent.

- Most mit álmélkodol ezen, én álmélkodok inkább rajtad – azt hittem mindent tudsz rólam!
- Jaj dehogy is, az hogy megtanultam a nyelvedet, nem azonos még azzal, hogy ellopom a gondolataidat! De hát akkor te *tényleg* egy hihetetlenül önzetlen valaki vagy!
- Fene tudja... igaz, hogy nem mindenkiből lesz önkéntes véradó, de olyan rendkívül nagy önzetlenségnek ezt igazán nem tartom.
- És milyen időközönként szoktál... izé... *vért adni*?
- Hát nem rendszeresen az igaz, úgy alkalmanként, mikor milyen kedvem van... eddig épp tízszer voltam.
- Tízszer?! És mennyit...?!
- Nem tudom, talán úgy négy vagy öt decit esetenként...
- Hogy Mennyit?! Te *tényleg* képes vagy akár fél liter vért is odaadni magadból, magadtól, önzetlenül, és ettől semmi bajod se lesz?!
- Na de hiszen magad mondtad, hogy látod, semmi bajom se lett attól se, amit te szívtál belőlem!
- Persze, de hol volt az fél liter, mit gondolsz te! Eszem ágában se volt a halálot okozni! Nemhogy fél liter nem volt, fél deci is alig!
- Hát nézd, ha az *tényleg* ilyen kevés volt, akkor ne mondd, hogy rossz vagyok hozzád, nekem már úgyis mindegy hogy úgy mondjam, folytasd a csemegézést! Ha megígéred, hogy nem lesz több most se, mint fél liter. Gyönyörű vagy, nagyon tetszel, úgy vélem simán megérdemelsz te is annyit, mint bármelyik ismeretlen fazon, akinek a kedvéért eddig elmentem véradásra!
- Ezt *tényleg SZABAD*?! Megengeded...?!
- Próbáld ki, ha nem hiszed! De előre szólok, efféle akciók után elvárom, hogy legalább két hónapig pihengélhessek – nem mintha rosszul lennék utána, de az orvosok azt tanácsolják, tudod.
- Úgy érted, nem bánod, ha akár három havonta is ilyen sokat...?!
- Két hónap is elég lesz, nem kell három. És inkább neked adom, mint másnak, mondtam már.
- Ó én drágám, ó én hős szerelmesem...! De akkor most fel kell ébresszelek...
- Én ezt nem tartom álomnak.
- Persze, hogy nem is igazi álom, de nincs szó erre az állapotra a nyelvedben...
- Nem baj, gondolom azután élőszóban is tudsz már beszélgetni velem.
- Sőt... ha *tényleg* megígéred, hogy azután megengeded nekem... akkor... akkor...
- Ne sérts meg azzal, hogy hazugnak tartasz!
- Jó. Akkor én most... ez ugyan nekem jelentős fáradtság lesz... tulajdonképpen veszélyes is, mert ha ezután nem kapok vért, akkor nekem... nekem végem... de bízom benned te csodálatos, te nagyszerű, én hős szerelmesem...! Én most akkor... igen, igen...
- Mondd már, mi van!
- Átprogramozlak.
- Hogy MICSODA?!
- Kérlek, kérlek... lehet, hogy nem a legjobb szót használtam... megtanítalak az én nyelvemre...
- Na a nyelvtanulás az, épp az, ami nekem sose ment igazán.
- Most menni fog, nekem hála! Mert én... – azzal Áj semmit se hallott a továbbiakban, csak minden eddigénél vadabban kezdtek el különös minták cikázni a szeme előtt, mintha hosszú

számoszlopokból álló labirintusban tévelygett volna... nem számok voltak ezek igazán, de megint ilyen érzése támadt... S hirtelen magához tért.

Ott ült az ágyán, előtte hevert szintén az ágyon a vámpírlány, és igazán fonnyadt látványt nyújtott! Szó se róla, sokkal szebben festett, mint amikor a folyosón rálelt. Most nem nézett ki egy síron túlról visszajött hullának, csak úgy simán egy nagyon öreg, talán 70 éven felüli vén-asszonynak. Bár még ki se próbálta Áj, tényleg tud-e holmi idegen nyelvet, tud-e „vámprírul”, az biztos, hogy akármit tett is vele e lény, valóban fárasztó lehetett szegénykének!

De Áj tanulékony volt, tudta már mi a teendő, és egyetlen szó nélkül odanyújtotta a karját neki ismét. A nő ráharapott, de fájdalmat most se érzett emiatt... Bár a „csapolás” most tovább tartott az is igaz!

De meg is lett az eredménye! Nemcsak újra megszépült tőle, de még szebb is volt, mert bár a teste ugyanolyan lett, mint az első lakmározás után, ellenben szó szerint szikrák pattogtak ki most az ujjából, miután felemelte végre a fejét Áj karjáról, sőt, még a hajszálai is szikráztak, és egyáltalán, egész testét halvány derengés övezte, mint valamiféle erőter vagy aura!

– Végül is csak négy decit engedélyeztem magamnak – susogta csábos mosollyal, a maga nyelvén, de Áj tényleg értette már ezt. – Ugyanis nem mertem többet, mert már így is túl mohó voltam, úgy érzem valósággal szétpukkadok a rengeteg energiától! Mély meggyőződése, hogy hihetetlenül szerencsés vagyok, mert soha még olyan valaki nem született a fajtámba, aki egyszerre ennyi vért kaphatott volna!

– Tulajdonképpen mire kell nektek a vér? És ki vagy te? Miféle lény? Elárulnád végre?

– Hát a vér... az, hogy is mondjam... mindenre kell. Azt hiszem a te fogalmaid szerint talán az a legjobb szó rá, hogy vitamin nekem, vagy még inkább fontos nyomelem... persze, ez csak egy hasonlat... de annyiból jó, hogy nem ebből élek, ha erre gondolsz. Ez csak arra kell, hogy... hogy... huh, nem is tudom, miként mondjam el úgy, hogy megértsd... a te nyelveden nincs szó egy egész sereg fogalomra...

– De hiszen mondhatod a te nyelveden is, kedvesem, mert már értem azt is, neked hála.

– De hiába, mert csak azokat a szavakat érted belőle, aminek van megfelelője a te nyelveden! Szóval... na, megpróbálom leegyszerűsíteni a dolgokat... ha sikerül... tehát, a vér, az nekem csak a... a... kapu... a kapcsolat... a... mondjuk úgy, hogy az anyagi világgal. Igazából ezen egyetlen dolgon kívül nekem semmi olyasmire nincs is szükségem, amire te azt a szót használnád, hogy „anyag”. Én a véredet nem „megemésztetem”, mert nem ebből nyerem az energiát. Ez csak afféle... Á, azt hiszem találtam rá egy aránylag jó szót a nyelvedből: *katalizátor*. Igen, az. Szóval, ez csak segít nekem.

– Miben?

– Transzformálni bizonyosfajta energiákat olyanná, amilyen formában nekem szükségem van rájuk.

– Honnan nyered az energiát, talán a Napból?

– Miért, most talán bevilágít a Nap ebbe a kajütbe?! – kuncogott a leány.

– Akkor?

– Magából a téridőből.

– A micsodából?!

– Jaj, hát ezt nehéz megmagyarázni... De azt azért tudod ugye, hogy a fizika törvényei szerint „munkavégzés” akkor történik, ha valamennyi energia az egyik formájából a másikba alakul át. Például, ha egy kő leesik, akkor a helyzeti energiája mozgásenergiává alakul át, eközben pedig munkát végezhet. Energia ekképp nem vész el, ellenben átalakulhat. Na most, úgy képzel el, hogy tulajdonképpen az idő múlása se más, mint egyfajta átalakulás: tulajdonképpen minden pillanatban az történik, hogy a jövő, ami még nincs, átalakul múlttá, ami már

volt! Az átalakulás hihetetlenül picike pillanata pedig a MOST, ami épp VAN. Vagyis egyfolytában átalakulás történik: a jövő idő, más néven leendő idő múlt idővé alakul! Ezen átalakulás közben pedig energia nyerhető belőle. Igazából minden pillanatban történik is belőle energianyerés, ezen energia az, ami az egész Univerzumot működteti: az Idő múlása! Én meg a fajtám annyiból vagyunk különleges lények hozzátok emberekhez képest, hogy bizonyos speciális feltételek esetén ezen energiát irányítani tudjuk – persze csak viszonylag korlátozott mennyiségben – hogy mire használódjék el. Ehhez azonban szükségünk van az anyagi világ bizonyos speciális... mondjuk, hogy vegyületeire... is, szerény mennyiségben, egyszerűen, mert az energiát is ezen anyagi világban óhajtjuk felhasználni... annak ellenére, hogy a mi testünk igazából alig áll anyagból.

– Hát akkor miből, ha nem anyagból?

– Nagyobb részt természetesen pusztá energiából, mi másból! Persze, te ezt nem láthatod belőlem, szegénykém... Holott, ha látnád... Tudom, hogy nagyon megdöbbenél! Én igazából nem ilyen picike kis semmiség vagyok, akinek látsz! Legalábbis most már, hogy megmentettél, mert adtál a véredből. Amikor még olyan összeszáradt semmiség voltam, akit te „banyának” nevezel, valóban akkora voltam, igen. Most már azonban, igen, most már, én tulajdonképpen jócskán nagyobb vagyok, mint az óceánjáród! Csak ezt te nem látod! Holott a testem, az az energiaköteg ami én vagyok, olyan messzire terjed ki! Ez annyira szó szerint értendő, hogy anélkül, hogy innen az öledből elmozdulnék, akármit bárhová elmozgathatok a hajódon, anélkül mondom, hogy odamennék, mert én nem csak itt vagyok az öledben, hanem mindenhol másutt is a hajón, sőt körülötte is jókora távolságban, ekképp tökéletesen tudatában vagyok mindennek, ami csak történik e területen belül, már persze csak ha épp direkt odafigyelek rá, akkor. Szóval, ha akarom.

– Na de figyelj csak, a hajómban van egy egész atommáglya, annak mindenféle sugárzása... ez nem zavarja azokat a... mondjuk, hogy *folyamatokat*, amik a te energiatestedben zajlanak?

– Persze, hogy nem, teljesen más a rezgésszámuk. Ellenben én, ha akarom, képes volnék megzavarni az atommáglya működését! Csak akarnom kéne, s pillanatokon belül felrobbantathnám. És nekem ettől egyáltalán semmiféle bajom se lenne! Vagy leállíthatnám a működését.

– Ne viccelj, hiszen már az is, hogy lemerített téged, hogy megtanítottál a nyelvedre!

– Az egészen más. Az nagyon komoly szellemi munka volt. Van neked fogalmad arról, hány milliárd idegsejt működését kellett letapogatnom részletekbe menően, majd kiszámolnom, hogy milyen módosításokat kell végrehajtanom rajtuk ahhoz, hogy utána tudják már az én nyelvemet is, de semmit el ne feledjenek abból, amit eddig tudtak?! Mi ehhez képest egy primitív kis atommáglya, ahol csak néhány szabályozó rudat kell irányítani, hogy kijebb vagy beljebb csússzanak?! Gyerekjáték, mondhatom! De még szerintem a legbonyolultabb számítógépek is csak valami kőkorszaki tákolmány, amivel másodpercek alatt elbánok, és kicsit se fáradnék ki attól még! Hanem egy emberi agy, na az nagyon, de nagyon másabb! Gondold csak el, van benne mintegy tízmilliárd neuron, mindegyik legkevesebb száz másikhoz csatlakozik egyszerre, de akadnak bőven, amik több ezerhez is, el tudod te képzelni, hogy ez mekkora hihetetlenül bonyolult hálózat?! És még csak az se igaz, hogy legalább minden idegsejt ebben egyforma felépítésű lenne! És nekem ezt mind le kell tapogatni, megérteni, módosítani... huh, nem is teszek ilyesmit szívesen, mert ebben tényleg NAGYON kimerülök! Ami azt illeti, egyetlenegy magamfajta lény se szánja rá magát ilyesmire szívesen, mert végeredményben mondható, hogy nekünk is van olyasmink, hogy „idegrendszer”, persze teljesen más felépítésű, mint a tied, már amiatt is, mert energiából áll az is, de mégis mondható idegrendszernek, na és hát ez akkora hatalmas feladat még nekünk is, hogy bár képesek vagyunk rá, de ez... azt hiszem az a megfelelő szó erre, hogy „túlterhel” bennünket, na! Igen. Idegkimerültség, talán ennek nevezhető leginkább a te szavaid szerint. De nem is kis mértékben

ám! S mert mi tényleg alig állunk másból, mint ebből az energia alapú idegrendszerből, ha ez így túlerőltetődik, hát simán belehalunk. És még csak nem is sokára, hanem percekben belül, vagy jobb esetben egy-két óra alatt. Ne legyen semmi kétséged afelől, szerelmem, ha a nyelvtanítás után te meggondoltad volna magadat és nem nyújtod a kezedet, hogy kissé felfrissüljek, én tényleg és igazán meghaltam volna! Úgy nagyjából negyedórán belül. Ilyesmire mi tehát valóban csakis akkor merészkedhetünk, ha abszolút tökéletesen megbízhatunk a társunkban, hogy igenis utána megment minket! Valahogy úgy képzeld el ezt, mintha te egy egész álló héten éjjel-nappal, napi huszonnégy órában megállás nélkül sziklákat pakoltál volna és talicskázta volna fel meredek hegyoldalakra, semmit nem ehettél volna ezalatt, sőt egy szemhunyaszt nem is alhattál volna... na most képzeld el, ha még e kimerítő hét után se engedik, hogy lepihenj, hát persze, hogy még te is belehalnál, hiába vagy sportos és erős ember! Én valahogy így éreztem magamat azután, hogy beletömtem a fejedbe a nyelvemet. Sejtettem is, hogy ez lesz, sőt, mi az hogy sejtettem, előre tudtam teljes bizonyossággal, hogy ez lesz, még ha eddig nem műveltem is ilyesmit, de tudtam, mert ismerem a magunk fajtáját és a képességeinket legalább oly jól, mint te az emberekét, szóval előre tudtam, hogy úgy kimerülök, mint még soha és életem egyik legpocsékabb élménye lesz, de megtettem, mert nem akartam, hogy bármi korlátja is legyen a boldogságunknak, ahhoz meg az kell, hogy minél jobban megértsük egymást! És nagyon bíztam is benned. De ha becsaptál volna, ha nem nyújtod a kezedet, én percekben belül ott pusztultam volna – tulajdonképpen bizonyos értelemben még így is kicsin múltott a dolog, mert én a mi fogalmaink szerint még majdhogynem csak serdülő vagyok, és tényleg alaposan túlerőltettem magamat! De ne félts, most már minden rendben van, csak úgy mondom neked, hogy jobban megismerj engem sőt bennünket, hogy bár mi hihetetlen csodákra vagyunk képesek a te fogalmaid szerint, de azért van a mi képességeinknek is határa, és gyakran olyan téren, amin te megdöbbensz, mert azt hiszed, ha más nagy dolgokat könnyedén elintézzünk, akkor ez meg az tényleg semmi gondot se okozhat! Holott igenis!

– Hát azért ez rém durván és hihetetlenül hangzik, hogy képes vagy csak úgy „meghekkelni” akár egy szuperkomputert is, meg egy atomerőművet is, de kikészülsz egy ízé... jó-jó, én értem a logikáját annak, amit elmondtál, felfogtam, nem vagyok idióta, de akkor is olyan... bizarr, na!

– Kizárólag amiatt érzed annak, mert te afféle „anyagi” lény vagy, emiatt a fizikai méreteken gondolkodol. És egy atomerőmű sokkal nagyobb fizikailag, mint egy emberi agy, emiatt úgy érzed, ahhoz több energia kéne. Én azonban a belső bonyolultságról beszéltem neked, a funkcionális komplexitásról, mert számomra az a döntő!

– Jó-jó, mondtam már, hogy *értem*, csak az érzelmeim nem érzik még át... Mindenesetre, semmiféleképp se szeretném, ha hirtelen elfonnyadnál holmi túlerőltetés miatt! Azaz most rögvést előre szólok róla neked, hogy ha netán akármilyen miatt is, de úgy érzed, hogy efféle veszély fenyeget téged, hát nyugodtan ragadd meg a karomat, aztán „tankold fel magadat”! Igen, jól hallottad, előre felhatalmazlak rá! Persze jobban örülnék neki, ha előbb szólnál róla, nem mintha meg ne engedném, nem az engedélyemet kell kikérned hozzá csak szeretem, ha figyelmeztetve vagyok, de végső esetben, ha akármilyen miatt is, de nem tudsz előre szólni, mert tegyük fel már annyira legyengültél, hogy szólni se tudsz, vagy nagyon sürgős a dolog, akkor vedd úgy, hogy előre felhatalmaztalak az azonnali cselekvésre! És nem kell félts, mert jó, ha tudod, hogy bár véradáskor tényleg csak alig fél liter vért szoktak levenni, de végeredményben egy egészséges ember akár még teljes két liter vér veszteségét is képes kiheverni maradandó károsodás nélkül! Persze ekkora csapolás után tényleg jó, ha pihen akár fél évet is... De azért ebből gondolhatod, hogy semmi okod ijedezni, s engem féltetni, ha az életed múlik ilyesmin! Igazából mély meggyőződésemmel, hogy ha akár most rögvést e pillanatban kéne neked újabb fél liter vért adnom, még abból se lenne semmi igazán komoly bajom, sőt nemcsak komoly, hanem kis bajom se, legfeljebb annyi, hogy nagyon szomjas lennék és minden

vágyam az volna, hogy jól teleigyam magamat, azután pedig nem volna kedvem tovább beszélgetni veled, mert leragadna a szemem az álmodástól és korán lefeküdnék aludni. De miután felébredtem, már minden rendben lenne velem tényleg. Tehát igazán ne habozz azért, mert aggódsz miattam, ha akár csak picike veszélye is van annak, hogy emiatt bajod eshetne!

– Hát te aztán tényleg csodálatos valaki vagy akkor, szerelmem, és én hihetetlenül szerencsés vagyok, hogy rád leltem!

– Kedvelem, ha dicsérsz, s ha ilyen rajongva pillantasz rám, de inkább arról beszélj, ha megkérhetlek, miért is van, hogy kizárólag engem szívhatsz már, és még mindig nem értem, miféle nép vagytok ti, mi a fajtád neve, mit kerestek itt a mi bolygónkon... mert az úrból jöttetek, mi?

– Hát, ööö... igazából nem. Persze, ha úgy vesszük, bizonyos értelemben... Huh, hát tényleg nehéz lesz ezt elmagyarázni... na jó, kezdem talán az egyszerűbb témákkal, hátha úgy fokról-fokra világos lesz minden... Mármint nem neked, nem téged nézlek nehézfejűnek, hanem arra gondolok, hogy nekem lesz világos, hogy miként magyarázzam el a számodra érthetően...

– Egy dolgot már az eddigiekből is megértettem: igazi nő vagy! Tudniillik, mert ezt le se tagadhatod. Épp olyan bőbeszédű vagy, mint minden nő, sőt még sokkal inkább! De ezt nem kritikának szánom, inkább bájosnak tartalak miatta.

– Nagyon örülök ennek, szerelmem! Na tehát, azt akartam mondani, hogy szóval a mi nevünk természetesen nem az, hogy „vámpír”. Persze nem is ember, nyilvánvalóan. Mi úgy nevezzük magunkat, hogy „sákti”. Mi vagyunk tehát a sákti nép. Bár talán helyesebb, ha nem népnek mondom magunkat, hanem fajnak.

– Hm... sákti... sákti... nem is tudom, hogy miért, de mintha olyan ismerős lenne ez a szó... mintha már hallottam volna valahol... vagy olvastam volna valahol... de nem ugrik be...

– Nem tartom lehetetlennek, hogy hallottad már e szót, mert több mint biztosra veszem, hogy ez-az a népből néha már kapcsolatba került egyes emberekkel a múltban, de a konkrét részleteket magam se ismerem.

– Figyelj csak, szerelmem... tényleg, hogyan szólíthatlak?

– Biztosíthatlak róla, nekem tökéletesen megfelel, amit az imént mondtál, a „szerelmem”! Ennél szebbet el se tudok képzelni! Bármilyen mászt mondasz is nekem e szó helyett, kizárólag rosszabb lehet, kevésbé megfelelő... mármint az én érzelmeimnek!

– Persze, hogyne, de mégis szeretném tudni, a három nevedből melyik az igazi ahogy szólíthatlak... már ha valóban mind a három a neved.

– Ha arra gondolsz, amit úgy ejtettél ki, hogy Lilli Szolaina Szianó, akkor igazad van és mind a három a nevem. És bátran szólíthatsz bármelyiken, természetesen! Bár a mi fajtánknál nagyon szigorú etikettszabályok dívnak, de ezek rád nem vonatkoznak velem szemben, természetesen, hiszen mi sem természetesebb, mint hogy a férjemnek bármihez is joga van velem szemben!

– Aha, szóval a férjed vagyok?

– *Na de te talán nem tartod magadat a férjemnek?!!!!*

– Persze, persze, hogyne, igen, a férjed vagyok...! – vágta rá sietve Áj, mert látta, hogy a vámpírlány – vagy nevezzük inkább sákti-lánynak – arca szinte falféhrre sápad e kérdés ki-mondása közben.

– De hát akkor miért kérdezel ilyesmit, ha magad is úgy véled, hogy a férjem vagy, miért bántasz meg vele?! Hiszen már annak a pusztá feltételezése is, akár csak elvont hipotézisként is, hogy azok után, ami történt köztünk, te ne lennél a legisleghatározottabban a...

– Dehogy akarlak én téged megbántani, félreérted...

– De igenis megbántottál, le se tagadhatod, hogy arra célozgattál, hogy...

– Nem, nem, nem, teljes mértékben félreértetted!

– Nagyon remélem magam is, hogy valóban félreértettelek, bár el se tudom képzelni miként, mert világosan emlékszem a kérdésedre, és még most is meg vagyok rendülve miatta a legbensőbb alapreagzésemig! Nem sok olyan sértés létezik ám a mi fajtánknál, ami ennél súlyosabb lehetne, vagy akárcsak a közelébe is jöhetne ennek, hiszen mi más is lehetne erősebb, mint a férj és a feleség végtelen időig tartó szent kapcsolata, hát hogy ezt valamelyik fél megkérdőjelezze, az...! Nemhogy a te nyelveden, de most hirtelen még az én *saját* nyelvemem se találok erre szavakat...! Ez egyszerűen döbbenetes, hát hiszen ahhoz, hogy egy férj ilyesmit mondjon, akár csak kérdésként is...! Nem is tudom, hogy mikor lenne ez jogos, miféle értéktelen riherongynak kell tartsa a feleségét, ha ez kicsúszik a száján, és én erre nem szolgáltam rá semmiképp se, és...

– Nyugodj már meg, kérlek, hiszen épp arról van szó, hogy én nem ismerem a szokásaitokat, én persze, hogy a férjednek tartom magamat, naná, még szép, mindig ilyen nőre vágytam, mint te, esküszöm neked, én csak azt nem tudtam a ti szokásaitok szerint milyen a státusom nálad...

– Na de hát mégis, mi másnak is tarthatnálak, egyre jobban sértegetsz, nem veszed észre?! Te feltételezted rólam talán, hogy valami olyasmi vagyok, mint a... a... – a lány hirtelen elhallgatott, de Áj hirtelen úgy érezte, mintha valami vibráló, bizsergető ujjak kezdenének kotorászni az agyában. Majd ez az érzés abbamaradt, s a lány folytatta:

– Megtaláltam a szót. Te afféle emberi *kurvának* tartottál talán, aki képes csak úgy...

– Nem, nem, nem, ne folytasd! Nagyon szépen kérlek! És ne nézz így rám! Félreértés volt tényleg! És igenis a te hibád szerelmem nem az enyém, mert én csak olyasmire gondoltam, hogy ahhoz, hogy igazán és jogilag a férjednek számítoadjak, kell-e valamiféle különleges szertartás a néped tagjai előtt, mert nálunk van ilyen, házasság a neve, pontosabban, a szertartásnak magának a neve az, hogy „esküvő”... Meg más efféléket akartam volna megkérdezni, de ez mind részletkérdés, érted?! Nagyon szépen kérlek ne légy ilyen gyanakvó és sértődékeny! Komolyan na, hát hiszen ennyire... ennyire... eh, nem is tudom milyen jelzőt használnak, de szerintem köztünk emberek közt legfeljebb a legislegkényesebb nemes kisaszonyok viselkednek így, még azok közül is csak a kiváltképpen pikírtek, talán még azok se!

– Jó, hát akkor elárulom, hogy ezen meg te ne csodálkozzál, elvégre én is nemes vagyok!

– Csakugyan?!

– Mered azt állítani, hogy még erről sincs tudomásod?!

– Na de miért is kéne ezt tudnom, honnan a csudából?!

– De hiszen ismered a nevemet!

– Na és?!

– Mi az hogy na és, három nevem van, vagy nem?! És hát most mondd, mióta lehet három neve egy közönséges pórnak, még kettő is alig... sőt, ami azt illeti, még „alig” se, én legalábbis egyetlen olyan esetről se tudok! Persze, hogy nemes vagyok, még szép, azt hittem ez magától értetődő! Nem is akármilyen nemes ráadásul tudd meg, mert... – Áj megint úgy érezte mintha ujjak kotorásznának az agyában, majd a lány folytatta: – Megvan! Mély meggyőződése, hogy a te nyelveden az én nemességemre létezik egy gyakorlatilag teljesen pontos szó: az, hogy *hercegnő*! Sőt, *királyi hercegnő*! Amint amúgy ez is kiderül a nevemből, mert utolsó két nevem mindegyike ugyanazzal a hanggal kezdődik, ráadásul épp az „sz” hanggal... na de ezt már tényleg nem rovom fel magam se a hibádnak, hogy ezt nem tudtad, mert ezt tényleg nem tudhattad, nem magyaráztam még el neked, hogy ez mit jelent... Na de a lényeg az, hogy én egészen rendkívüli mértékben nemes vagyok, nálam nemesebb tényleg nem lehet senki más, egyáltalán senki, kizárólag az, akinek a legelső neve is „sz” hanggal kezdődik... De olyanok nincsenek féltucatnyian se, már ha élnek még egyáltalán! Ezek után

azonban valóban nem csodálkozhatok azon, ha tényleg úgy viselkedem, mint egy vérbeli hercegnő, mert tényleg az is vagyok!

– Elhiszem és örülök neki! Csak ezt eddig nem tudtam rólad!

– Még mindig alig fér a fejembe ez, hiszen annyira természetes kellett volna legyen! Még neked is csak egy neved van, nekem meg három, tehát magától értetődő, hogy...

– Hát látod nekem mégse volt az, de nagyon kérlek emiatt igazán ne haragudj meg rám!

– Jól van, na... megpróbálom elhinni, akármilyen képtelenségnek tűnik is a szememben! Sőt, ígérem, hogy ezentúl igyekszem majd észben tartani, hogy te ilyen... ehm, inkább nem mondom ki. Mindenesetre, én tényleg szeretlek téged, ha nehézkes is a felfogásod, mert nem feledem, amit értem tétél! Sőt ahogy így belegondolok, tulajdonképpen azt hiszem mindent meg tudok neked... mondjuk hogy *bocsátani*... bár végeredményben... jobb, ha úgy fogalmazok, hogy hálából, mert annyi mindent köszönhetek neked, azt hiszem mindenem túl tudom tenni magamat, tényleg, még azon is, ha sértegetsz... de azt az egyetlenegyem nem tudom elfogadni, ha megkérdőjelezed épp a mi kettőnk kapcsolatát, azt, hogy te igenis...

– Persze, persze, tudom, megértettem, a férjed vagyok! Fogd már fel végre, drágám, hogy én azt nem úgy értettem ahogy te, azt az átkozott kérdést! Hát hiszen hogy a fenébe is várhatod el tőlem, hogy mindig matematikai precizitással fejezzem ki magamat, amikor jól tudod, hogy a te logikai kapacitásodnak vagy minek is nevezzem, a mikroszkopikus töredékével se rendelkezem! Biztosítalak róla, én magam verném palacsintává bárkinek a pofáját, aki kétli, hogy te az enyém vagy! Habozás nélkül! Na, remélem megnyugodtál! Azaz, ha arra gondolsz a férj-szó kapcsán, hogy nagyon sokra becsüllek és mindent megteszek érted akkor persze, hogy a férjed vagyok, de értsd meg, hogy én nem tudhatom azt, hogy nálatok mik a szokások, honnan tudhatnám, hogy te, vagyishogy nálatok... szóval ne ijedezz és ne haragudj rám, de épp ott tartottunk, hogy beszámolsz nekem a szokásaitokról, én meg azt szerettem volna kérdezni, volna-e kifogásod ellene, hogy ehhez behívjam ide Zét is, tudod őt láttad már, azt a fiatal srácot! Ő mitológiaiakutató, hátha többet ért meg belőle, mint én...

– Nincs kifogásom ellene szerelmem, rendelkez velem bátran, azok után, amit tétél értem én, ha nagyon muszáj, még az életemet is kész vagyok feláldozni érted, nem szívesen ugyan, de megteszem tényleg, ha muszáj, kötelességemnek érzem...

– Várj csak egy pillanatot mielőtt folytatnád, szerelmem, mert itt van valami, amit jó lesz tisztáznunk! Én arról beszéltem, hogy bejönne Zé is, hogy hármásban beszélgessünk, és nem tetszik nekem, hogy szóba került, akarom mondani eszedbe jutott olyasmi, hogy a te életed feláldozása! Egészen egyszerűen ugyanis nem tűrhetek olyasmit, hogy te bármikor is feláldozd értem az életedet, és nagyon szeretném, ha ezt egyszer s mindenkorra tudomásul vennéd, tudniillik, mert még ha ezzel azt kockáztatom is, hogy újból megorrolsz rám, de muszáj közölnöm veled, hogy ilyesmivel, de még az erre való halvány célozgatással is, legalább olyan nagyon megsértesz engem, mint amennyire téged sért annak a feltételezése, hogy én esetleg nem lennék a férjed! Látom ugyanis, hogy nem igazán ismerheted mégse a mi emberi fajunkat, ez okból most minden harag nélkül mondom még, de meg kell értsd mindenféleképpen és *bármilyen áron*, hogy nem sok olyasmi létezik nálunk ami szégyenletesebb volna, mint hogy egy nő áldozza az életét a férfiért, és nem fordítva! Hiába is mentenéd meg az életemet így, nem sokra mennék vele, mert amint kiderül rólam, hogy egy nőnek kellett meghalnia azért, hogy én tovább élhessek, mindenki utálkozva fordulna el tőlem, de még én magam is leokádnám a tükörképemet utána rendszeresen, annyira szégyellném magamat, és biztos is, hogy rövid időn belül öngyilkos lennék épp a szégyenem miatt! Ilyesmiről tehát szó se essék többet nagyon kérlek, én nem kívánom tőled, hogy az életedet add értem! Nyilván persze jólesik, ha segítesz engem, amiben tudsz, igazából ezt tényleg el is várom, az ellen sincs kifogásom, ha akár komolyabb veszélyek esetén is kitartasz mellettem egy darabig, de ha végképp biztosnak látszik, hogy mellettem maradván meghalnál, akkor elvárom, hogy az

eszed kizárólag azon járjon, hogy *te magad* miképpen menekülhetsz meg, még akkor is, ha engem emiatt a sorsomra kell hagynod! Általában véve egy emberférfi ilyen viselkedést vár el egy nőtől, kivéve a legislegocsmányabb aljanépségbe tartozókat, de azokat meg is veti mindenki mélyen! És különösképp az én esetemben pláne így van ez, mert az igaz, hogy a te fogalmaid szerint én pór vagyok, nincs semmiféle nemességem, ugyanakkor azonban a pórok közt igazán nem akárki, mert hivatásos harcosnak mondhatom magamat, tulajdonképpen afféle „lovagnak”, és hogy is nézne az ki, hogy egy harcos ne megvédjen egy gyönyörű hölgyet, hanem a hölgy adja az életét, hogy a lovagja életben maradjon! Teljes képtelenség, ez egyszerűen abszurdum, kérlek értsd meg tehát, hogy ez szóba se jöhet, és ne célozgass erre a jövőben, soha, de soha, mert ezen elmélkedni is felesleges!

– Nahát...! De hiszen, ha te így gondolkodol, akkor te igazi hős vagy, de tényleg!

– Nálatok talán nem így gondolkodnak a férfiak?

– Férfiak?! Haha, még hogy a férfiak... senki! Igazából... hát jó, elárulom, mi meglehetősen gyáva népség vagyunk. Persze, előfordulhat hogy valaki az életét adja a másikért... Hiszen amiatt is mondtam, hogy én kész lennék erre érted... De ez igen-igen ritka! Az, hogy te ezt mondtad most nekem, valami egészen rendkívüli, és nagyon ritka! Köszönöm neked! A mi szemünkben, aki erre kész, az igazából maga is nemes, sőt több annál!

– Jó, akkor remélem ezt tisztáztuk mindörökre, s ezzel az ügy le van zárva! Jöhet akkor Zé?

– Igen, de hadd kérjelek rá meg, előbb keress nekem valami ruhát! Igazából én tulajdonképpen nem vagyok szégyenlős, szóval engem tulajdonképpen nem zavar maga a meztelenség, hogy is zavarna hiszen az is afféle anyagi jellegű dolog csak, én meg energia vagyok, és nem is azonos ezzel a testtel csak picike részben, szóval én tényleg... hogy is mondjátok ti... Megvan! „Magasan teszek rá”, hogy meztelen vagyok! De amennyire ismerem az emberek szokását, ti hajlamosak vagytok megvetni a mások előtt pucérkodó lányokat, és azt már mégse szeretném, ha Zében megvető gondolatok támadnának irántam.

– Őszintén csodálkoznék rajta, ha a srácnak ilyesmi akár csak álmában is eszébe jutna! Ő olyan tudósféle fazon, elméleti ember... Ha egyáltalán észreveszi majd, hogy meztelen vagy, legfeljebb csodálja majd a szépségedet. És, hm... azt se tudom, merre találnék e hajón bármi olyasmit neked, amire ráfogható, hogy női ruha... De tudod mit? Egyszerűen bújj be ide a paplan alá, takard be magadat nyakig, legfeljebb a két karodat dugd ki, az már nem ledérség, ha azok meztelenek!

– Jó ötlet. Hívd akkor be, ha óhajtod!

Áj kinyitotta az ajtót. Kiderült, hogy Zé már egy ideje ott topog a küszöbön...

– Hát te aztán nagyon kíváncsi vagy!

– Naná hogy, még szép, hogy az vagyok, bátya!

– Jó, bújj akkor be. Megbeszéltem a hölgygel, hogy itt lehetsz te is, amikor kirészletezi, miféle nép, illetve faj is az övé. Egyelőre annyit tudtam meg, hogy az a nevük, hogy „sákti”, és nem tudom, hogy ez a szó mit jelent, de annyira ismerősnek érzem! Remélem, hogy te tudod, mint mitológiai kutató!

– Hűazannát, ez valami hatalmas sztori lesz, már látom ennyiből is! Naná, hogy tudom, hogy ez a szó mit jelent! Legalábbis, hogy mit jelent a mitológiákban! Bátya, ha ez a kisasszony csak egy picikét is olyasmi, mint amire a mitológiákban vonatkozik a „sákti” szó, akkor okosan tesszük, ha nem haragítjuk meg, s megadunk neki minden tiszteletet, amire egyébként teljes mértékben jogosult is – tudniillik elmondható, hogy a személyében egy igazi *istennőt* tisztelhetünk!

– Hogy egy *MICSODÁT*?! Na tudod mit, inkább beszéljen ő maga!

– Nem, nem – intett a kezével előkelően a vámpírlány, de mosolygott –, ha már a barátod belekezdett, mondja csak el ő előbb, hogy ti emberek mit tudtok a sáktikról, vagy inkább,

hogy miként kerültünk bele a mitológiáitokba, mert ez engem is nagyon érdekel! Aztán persze, ha ő befejezte, majd folytatom én, kitérve arra is, mi az, ami valós a mitológiátokban megőrzött hiedelmekből.

– Hát ugye... azt tudja mindenki, hogy réges-régen őseink egy másik bolygóról érkeztek ide... sőt állítólag már oda is máshonnan mentek, csak ezt már nem tudjuk bizonyítani... Aztán itt történtek mindenfélék, háborúk meg egyebek... na mindegy, nem akarom ismételni az iskolai történelemórák anyagát, lényeg, hogy sok minden elpusztult, érdekes módon azonban fennmaradt őseink sok legendája, s egy rakás vallás is a múltból! Persze e vallásokban nemigen hisz már senki se. Többnyire az emberek már nem vallásosak, ha mégis, valami újmódi, nemrég kitalált vallásban hisznek... De szerintem azokban se nagyon, csak jópofának tartják, hogy úgy tesznek mintha hinnének... Na de, ami a Sáktit illeti, az egyik régi vallás szerint így hívták az abban a vallásban szereplő főisten, Síva feleségét. Az volt a neve, hogy Sákti. Ez azonban még nem minden, mert az érdekes az, hogy bár abban a vallásban e Síva nevű isten volt a főisten, természetesen hímnemű, ennek ellenére úgy tartották, hogy bár mindent ő teremtett a világon, de ehhez az erőt, pontosabban az energiát a feleségétől, Sáktitól kapta! Teljesen egyértelműen kijelentik abban a vallásban, hogy Sákti nélkül egyszerűen nem lett volna Teremtés, Sákti nélkül a Teremtés tökéletesen lehetetlen, sőt most, hogy a Teremtés már végbement, még most se tehet meg semmit se az a Síva nevű főisten, ha ehhez a neje, Sákti nem ad energiát! Bár a világon minden úgy történik ahogy azt Síva akarja, de ehhez szükséges Sákti hallgatólagos beleegyezése is, amit bár mindig megad, de elvileg meg is tagadhatná, s ha úgy lenne, Síva nem sokat tehetne, tulajdonképpen semmit se. Vagyis elméletileg mindent Síva talál ki, ő a „tisztá tudat”, de hogy úgy mondjam mai szóval, Sáktinak „vétőjoga van”. Ő nem talál ki semmit, de bizonyos értelemben mégis öbelőle fakad minden, elvégre energia mindenhez kell.

Meg kell ugyanakkor jegyezzem, Sákti alakja abban a mitológiában meglehetősen összetett, sőt majdhogynem ellentmondásos. Egyrészt ugye ő a világmindenség egyfajta teremtője, hiszen minden az ő energiájából fakad. Az ő energiája kell ahhoz is, hogy a világ egyáltalán folyamatosan fennmaradjon. Ő védelmezi is a világot és benne a lényeket. Aki azonban azt gondolja, hogy ő egy abszolút rokonszenves istennő, nagyon téved, mert őt tekintik a „sötét Földanyának” is, aki vérre szomjazik, mert úgymond csak a holtak vérével öntözve válik termékennyé! Ő egyrészt egy kedves, szerető, sőt önfeláldozó istennő, másrészt azonban bármi áron is, de el kell kerülni, hogy megharagítsuk, ezt mindenféleképpen el kell kerülni, mert jaj annak, akire csak kicsit is megorrol, mert az olyan ember azonnal szörnyű betegségekkel lesz sújtva, és pillanatok alatt meghal, ha mégsem akkor csak azért nem, mert lassanként sorvad el, iszonyatos kínok közepette! Tud nagyon kedves lenni, csábítani, kacérkodni, dédelgetni, hihetetlen kéjben részesíteni a férjét vagy azt, akit erre méltónak tart, de tud manipulálni is, becsapni, félrevezetni, de még harcolni is... tulajdonképpen mindent tud, két dolgot kivéve: egyrészt nem tud megbocsátani, aki egyetlenegyszer is megbántotta őt, az bánhatja még azt is, hogy a világra született! Másrészt pedig, amit még annál is kevésbé tud, mint a megbocsátást, na az a vesztes. Ő egyszerűen nem tud veszteni... nem arról van szó, nem azt akarom kifejezni ezzel, hogy *nem szeret* veszteni, nem is azt, hogy nem tudja méltósággal elviselni, ha veszít. Arról van szó, hogy Sákti szó szerint nem tud veszteni, amiatt, mert mindig győz. Őt egészen egyszerűen lehetetlen legyőzni, s amiatt, mert a világon minden, ami van, még az emberek is, még Sákti ellenségei is, VÉGSŐ SORON az ő energiájából vannak, belőle fakadnak, ekképp hatalma van felettük. Lehet, hogy néha úgy LÁTSZIK, hogy ez vagy az legyőzte Sáktit, de ez csak csalóka látszat, olyankor fordulhat elő, ha Sákti maga önként visszavonul, hogy aztán később máshonnan csapjon le arra, aki őt megbántotta. Legjobb esetben is csak annyi érhető el vele szemben, hogy valaki nagyon kitartó, s bár Sákti győzhetne felette, de egyszerűen megunja a dolgot, úgy dönt, hogy a fickó nem érdemli ki az ő további figyelmét, s így a sorsára hagyja. Olyan azonban egyszerűen *nincs*, hogy valaki

legyőzhesse Sákkit, hogy is lenne ez elképzelhető, amikor még maga a világteremtő főisten, Síva is Sákktira szorul rá, ha akármit is teremteni vagy módosítani akar!

Később aztán e vallásból sok más is kialakult, mindenféle irányzatok is, s előfordult, hogy Sákkit másképp nevezték, illetve egyes „funkciói” más neveket kaptak, különböző más istennőknek neveztették el. Például volt olyan vallás, ahol a főistent nem Sívának nevezték, hanem Brahmának, s ennek a feleségét úgy, hogy Szaraszvatí. De pontosan ugyanúgy képzeltek el, mint Sákkit, kivéve, hogy nála nem emlegettek vérivást, pusztítást se, szóval mindent kihagytak, ami rossz vagy félelmetes színben tüntette volna fel őt, mert azon attribútumokat egy másik nevű istennőre aggatták. Ettől azonban még ugyanúgy igaz volt rá is, hogy a főisten, Brahmá, egyszerűen semmit se csinálhat Szaraszvatí nélkül, mert tőle kapja a cselekvéshez szükséges energiát! És persze az is, hogy Szaraszvatit nem lehet legyőzni, ez teljes képtelenség, abszolút nonszensz. Aki azonban nagyon makacs, elérheti, hogy Szaraszvatí ne foglalkozzék vele s hagyja a saját feje után menni, de még ez is rossz az illetőnek, mert Szaraszvatí jóságos, aki mindig segít, ha többnyire észrevétlenül is, azaz akit a sorsára hagy, az az önfejtű fickó ezzel kizárólag rosszul jár, mert elveszít egy csomó istennői segítséget, amit amúgy megkapott volna, ha nem bántja meg az istennőt!

– Hát, ami a vérivást illeti, erős a hasonlóság a legendák Sákktija, és az én... az én *feleségem* közt! – mosolygott a leányra Áj.

– Biztosíthatlak róla, annak alapján, amit hallottam a barátodtól, a hasonlóság még sokkal, de sokkal komolyabb is... Remélem azonban, hogy ez jó hír a számodra! – mosolygott vissza rá a lány.

– Valóban komolyabb a hasonlóság. Hiszen azt is tapasztaltam, nagyon, de nagyon óvakodnom kell a megbántásodtól, mármint attól, hogy akár *véletlenül is* megbántsalak, hiszen szándékosan sose tenném, mert *elképesztő*, hogy milyen iszonyatosan nehezen tudsz megbocsátani, megbékülni...

– Igazából még az se igaz, hogy ez nekem nehezen menne. Ez nálam tényleg teljesen pontosan úgy van, ahogy Zé idézte a mitológiából: én szó szerint és abszolút százszázalékosan képtelen vagyok megbocsátani, de annyira, hogy bevallom, még azt se nagyon tudom, mi a *jelentése* annak a szónak, hogy „megbocsátás”! Úgy körülbelül persze tudom azért, tudom, hogy ezalatt te azt érted, felejtsem el azt, ha valaki ártott nekem, ha megbántott, vagy legalábbis tegyek úgy, mintha elfelejtettem volna. Csak nem értem, miért kéne úgy tennem, hogy elfelejtem, ha egyszer nem felejttem el, hiszen ha ez esetben úgy tennék, akkor hazudnék, azt pedig méltatlannak érzem magamhoz! Ugyanakkor azt is tudom, ti emberek a megbocsátást nem tartjátok valami méltatlan cselekedetnek vagy eszmének, hanem épp hogy nemesnek! Ez azonban ellentmondás, szóval attól tartok mégse értem mi a csuda is az, hogy „megbocsátás”.

– Na de nekem mégis megbocsátottál!

– Cseppet se. Óriási tévedésben vagy, ha így gondolsz. Egyszerűen beláttam, hogy valóban félreértés történhetett kettőnk közt. Vagyis elfogadtam, hogy kivételesen talán valóban én hibáztam, és túlreagáltam a dolgot. Ha én hibáztam, legfeljebb magamra haragudhatok, rád nem. Ez okból nincs miért úgymond „megbocsátanom” se neked. Ami nagyon jó dolog, mert arra képtelen vagyok valóban, hogy is lennék rá képes, amikor azt se tudom, mi lenne az?! Előfordulhat persze még velem is, hogy használom e szót, ha úgy vélem illik a témához, s mondjuk udvarias akarok lenni, de igazából könnyen lehet, hogy ilyenkor helytelenül használom, mert nem igazán értem a szó mélyebb jelentését.

– Nálatok e fogalom nem létezik? – kérdezte Áj.

– Persze, hogy nem, hiszen ha létezne, tudnám pontosan, mi az!

– Mi akkor a bűnösök sorsa nálatok?

- Nálunk réges-rég nincsenek már bűnösök, bűnözők, de ha volnának, természetesen megsemmisítjük őket, ha tudjuk. Ez a leglogikusabb, hiszen akkor többé nem árthatnak!
- Folytathatom? – kérdezte Zé.
- Azt hittem már vége.
- Majdnem. Tulajdonképpen csak egy dolgot kell már elmondanom: hogy a „sákti” szó köznévként is használatos. Némely régi vallásokban ugyanis, bár inkább úgy mondhatnám az előbb idézett vallás egyes irányzataiban, úgy gondolták az abban hívő emberek, hogy végeredményben minden férfiistennek van felesége, s ezen istennőket nevezték úgy összefoglalóan, hogy „sáktik”. Azaz, az a Sákti, akit nagy kezdőbetűvel írunk, és Síva felesége, ő egyszerűen csak a legfőbb sákti, ha úgy tetszik a sáktik királynője, de van még rengeteg sok másik sákti is, különböző hatalommal, abban azonban mind közös, hogy mindegyikük egy isten felesége, tehát minden sákti nő, valamint, hogy az illető férfiistennek ő, a sákti adja az energiát, azon tettekhez, amit az a férfiisten jogosult megtenni! Vagyis, egyetlen férfiisten se működőképes a felesége nélkül. Bizonyos értelemben tehát egy sákti olyasvalaki, aki passzív, ennek ellenére azonban minden tőle függ. Olyasmi, mint egy akkumulátor vagy egy üzemanyagtartály egy erőgépben. Muszáj, hogy a gép gazdája jól bánjon vele, mert bár általában a sákti semmibe se szól bele, sőt még örül is, ha adakozhat a férjének a maga erejéből, szereti segíteni őt, de ha netán MÉGIS megharagszik, mert rosszul bánnak vele, akkor kész vége mindennek, mert ha a sákti meggondolta magát, akkor nem ad több energiát, és minden leáll! Márpedig kizárólag tőle függ, mikor gondolja meg magát! Nem szokása magát meggondolni, ha minden rendben megy, ha jól érzi magát, és igazából nem is törődik sok mindennel, nem finnyás, még azt is lehet, hogy a férje vitatkozzék vele udvarias formában, de olyasmit semmi esetre se szabad elkövetnie, hogy olyan *igazán* megharagítsa a sáktiját, mert az kész katasztrófa! Hát csak ennyit akartam elmondani, mert e témáról többet nem tudok.
- Elismerésem, örülök, hogy ilyen művelt vagy – bólintott Zé felé a „sákti” – és ha ez így százszázalékosan nem is igaz, mert nem vagyok istennő e szó betű szerinti értelmében, de azt kell mondjam, hogy a legendáitok mégis majdnem szó szerint igazak, úgy értem, hogy persze nem *úgy* igazak ahogy az őseitek értették e leírásokat rólunk, de tulajdonképpen mindennek, amit elmondtál, megvan a maga konkrét és valós értelmezése minket illetően, még hozzá tényleg nagyon, de nagyon hasonlóan ahhoz, ahogy a legendáirók gondolták! Ismétlem, nem szóról szóra úgy, de annyira nagyon hasonlóan, hogy az bámulatos, alig tudom elhinni, hogy ilyen pontos is lehet egy legenda!
- Akkor most már mondd el mindent te magad szerelmem ahogy az a teljes igazság lenne, ha megkérhetlek rá! – és Áj megsimogatta a sáktija csodálatos haját.
- Előbb te mondd el mindent a barátodnak, amit megtudtál eddig rólam.
- De szinte semmit se tudtam meg... Kivéve, hogy te tulajdonképpen nem vagy azonos ezzel a testtel, hanem valamiféle energiaköteg vagy ami nagyobb, mint az óceánjáróm, és csak akarod kéne máris felrobbanthatnád, de ettől neked még semmi bajod se lenne. Meg hogy képes vagy elbánni pillanatok alatt bármelyik szuperkomputerünkkel is, de egy emberi agy olyasmi, amit nem szívesen babrálnál meg, mert az már túlerőltetne téged és ekkor nagy eséllyel belehalnál a kalandba.
- Na épp erre gondoltam, hogy ezeket mondd el... Mert jobbnak tartottam, ha a barátod ezt tőled hallja. Szóval, akkor átveszem a szót. Én tehát, hogy is fejezzem ki magamat úgy, hogy leegyszerűsítsem a valóságot az általatok érthető szavakra... Én tehát... én igazából... nos, amennyire ismerem a ti népeteket... mondhatnám persze semennyire se ismerem, csak annyira, amennyit kissé kiolvastam az agyadból szerelmem a nyelvtanítás során... de annak alapján talán nem mondható erős túlzásnak az az állításom, hogy én igazából nem is vagyok értelmes lény, csak egy állat! Persze, nem olyan állat, mint az emberek állatai, mert szinte semennyire se vagyok anyagból. De az energialények közt én, meg fajtám minden tagja is, igazából

egyfajta állatnak tekinthető. Ugyanakkor azonban nem valamiféle... szóval, nem olyasminek, mint nálatok a disznók, akiket végül megöltök, felfaltok, még meg is vettek... De nem is olyasminek, mint a kutyáitok, amik szolgálnak, de eltűrik a rossz bánásmódot is. Mi sáktik leginkább talán a házimacskáitokhoz vagyunk hasonlatosak! Természetesen egy egészen más értelmi szinten, s ennek oka az, hogy azok a lények, amik bennünket egykor megszelídítettek – bár ez nem a legjobb szó rá – szintén magasabb értelmi szinten álltak, mint ti emberek most. Ugyanakkor azonban a házimacskákkal való analógiát egyre találóbbnak érzem, mert most miközben veletek beszélek, ezzel párhuzamosan hallgatok több rádió és tévéműsört is, s az egyikén épp egy macskákról szóló ismeretterjesztő film megy! Nagyon érdekes! Eszerint a macskák igazából nincsenek is megszelídítve, legfeljebb félig, de inkább annyira se, és tulajdonképpen jórészt önként csatlakoztak az emberekhez régen, de eredeti vad mivoltuk nagyrészt fennmaradt, s ekképp egyedül is meg tudnak élni, ha nagyon muszáj. Nos, ez nagyon jellemző ránk is. De még az is, hogy a mi fajunk is tulajdonképpen a maga módján ragadozó faj, vagy legalábbis az volt időtlen időkkel ezelőtt. Persze ezt is úgy értsd, hogy az energialények közt. És igen, ahogy egy ragadozót nem bölcs dolog megharagítani, úgy bennünket se az. Persze attól, akit a gazdánknak tekintünk, elképesztően sok mindent hajlandóak vagyunk eltűrni, ahogy egy macska is hihetetlen dolgokat elvisel a gazdájától, ha nem is tetszik neki. Sőt, tudja azt is ki a gazdája barátja, kik a családtagok, azoktól is nagyon sokat elvisel, ha kevesebbet is mint a tulajdonképpeni gazdától. Máستól azonban szinte semmit. És azért mindent a gazdájától se, még olyan is lehet végső esetben, hogy megkarmolja... A macska igazából nem háziállat! A macska jelleme sokkal, de sokkal hasonlóbb az emberéhez, mint bármi más háziállaté, önérzete van... És ezt igazából becsülik is benne az emberek! Hiába mondjátok ti emberek, hogy „a ló a legnemesebb állat”, hiába van olyan szólás, hogy „a kutya a leghűbb barát”, de ahogy most már percek óta tanulom a kultúrákat az emberi műsorokból, úgy látom, hogy akkor is az van nálatok, hogy szólás ide vagy oda, a legnagyobb tekintélye köztetek akkor is a macskáknak van, egyszerűen amiatt, mert a macska büszke, önérzetes, mert megél az emberek nélkül is, ha nagyon muszáj, azaz, önként lett a társatok, s megőrizte a függetlenségét! És ennek, hogy ez így van én nagyon örvelek, mert egyre inkább meggyőződése, hogy valamilyen távoli analógia révén mi sáktik igenis afféle energiamacskák vagyunk! De még abban is hasonlóak vagyunk, hogy egy macska nem látja szívesen, ha a gazdája magához vesz egy másik macskát. Persze néha élhet több macska is egy gazda társaságában, ekkor köztük hierarchia alakul ki, de ez ritkaság. Általában a macskák féltékenyek, féltékenyek a területükre, s a gazdájukra is. No és ez is igaz ránk. Mondtam már neked drágám, szinte bármit elnézek neked, nem mintha megbocsátanék, nem úgy, hanem inkább úgy, hogy más dolgoknak a szememben nincs túl nagy jelentőségük, de kérlek vedd komolyan, hogy én igenis a tiednek tartom magamat, s annál is inkább tartalak téged az enyémnek, és kérlek ne tekintsd bizalmatlanságnak, hogy ezt megint szóba hoztam, csak amiatt teszem, hogy jelezzem, ennek azért akadnak olyan következményei is, hogy jól teszed ha úgy kezelsz engem mintha egy elképesztően féltékeny emberfeleséged volnék! Mert ember nem vagyok, de féltékeny annál inkább! Nem igazán nyerne előttem „jópofasági versenyt” az a nő, aki szemet vet rád, és alig is kétséges, hogy nem sokáig tehetné... hogy nagyon nyíltan fogalmazzak, hamarosan valami sajnálatos baleset érné, természetesen olyankor, amikor engem nem is lát, amikor sok tucat méterrel távolabb vagyok... legalábbis a fizikai testem van távol. Mindenesetre rám senki nem gyanakodna... persze nem kell félned, nem ölök meg minden nőt, akivel beszélgetsz majd, van bőven annyi eszem, hogy tudjam, ha bemész egy irodába mondjuk valami hivatalnoknőhöz, az nem a vetélytársam, te ott csak „ügyeket intézel”. De már az se tetszene, ha táncolni kezdenél valakivel. Sőt, ha csak valami bárban ülve egy távoli asztalnál egy nő ábrándos szemekkel kezdene pislogni feléd... Kérlek ne csodálkozz ezen, mondom, hogy a mi őseink ragadozók voltak, s ez a részemről egyfajta

területvédő viselkedés. Vagy mondjuk úgy, te az én zsákmányom vagy. Erről én egyszerűen nem tehetek, mi ilyenek vagyunk.

– Nem kell bizonykodnod, minden szavadat elhiszem, mert annak alapján, ami hisztit levágtál nekem minden alap nélkül percekkel korábban... már megbocsáss a szavaimért... akarom mondani, tudom, hogy nem tudsz megbocsátani, de érted remélem mire célzok! És megnyugodhatsz, nem szokásom éjszakai lokálokba járni. Táncolni meg még csak nem is szeretek. De mi az, hogy nem szeretek, nem is tudok! De meg se fogok tanulni táncolni, ne aggódj, ugyanis a legcsekélyebb mértékben se érdekel a tánc. Egyben arra kérlek, senkit ne ölj meg, ha meg is tetszem neki, nem szeretnék úgy elutazni valamerre, hogy az útvonalamat női hullák szegélyezik! Gondolj arra, teljesen mindegy mennyire tetszem meg bárkinek, úgyse kezdhet semmit se velem, ha magam is bele nem egyezem, márpedig az merő lehetetlenség, hiszen miféle embernő is vetekedhetne veled?! Én ezt a mi kapcsolatunkat úgy fogom fel, hogy rám szakadt a menny, mert hihetetlen mázlim van ugyanis egy ISTENNŐ lett a feleségem, s bár már tudom, hogy nem vagy nagy véleménynyel az észbeli képességeimről, de annyira hülyének már ne tarts, hogy képes lennék lecserélni az istennőmet egy közönséges embernőre! Ez olyan volna a szememben mintha egy palotából kiköltöznék egy lerobbant illemhelyre lakni! Egy merő *képtelenség*!

– Még mindig nem értesz bennünket szerelmem. Ezzel én is tökéletesen tisztában vagyok, elvégre nem vagyok hülye én se, sőt az se lehet vitás, hogy messze több az eszem, mint neked, így van, ezt rég tudom rólad, de ez ne aggasszon, mert ettől még nagyon szeretlek! Én arról beszélek, *annak ellenére, hogy mindezt jól tudom magam is*, az én érzelmeim ilyenek, sőt mindenki másé is a fajomban! Nyilvánvalóan, rendelkezem valamekkora fokú önuralommal, igyekszem visszafogni magamat, de előfordulhatnak esetek, amikor az igyekezetem mégse lesz eredményes, és... szóval csak gondoltam szólok neked előre erről, hogy ne érjen téged váratlanul! Tekintsd úgy, hogy befogadtál egy szerencsétlen kóbor macskát, egy energiaticust, s meg kell tanulnod együtt élni vele! Ez annál is inkább jó példa, mert már tudom, hogy ti emberek épp a csinos lányokat, de feleségeket is, nagyon gyakran becézitek „cicuskáknak”.

– Jó, akkor most arról beszélj inkább kérlek, hogy is van ez, hogy te állat lennél, meg... tehát miként is alakult ki a fajok?

– Fogalmam sincs róla, hogyan alakultunk ki, hogy is lehetne róla tudomásom, a macskáitok se tudják miként alakult ki a fajuk... egyáltalán, jó, ha tisztában vagy vele, én rendkívül fiatal vagyok a mi fogalmaink szerint, tulajdonképpen újszülött, ugyanis... na de majd később erről, most még nem értenéd meg... Tehát, valahogy kialakultunk és kész. Mármint az őseink. Abban a világegyetemben azonban, ahol mi élünk, élt sok más lény is, energialények is, fejlettebbek, mint mi, s egyik fajuk... nos nem mondom, hogy megszelídített minket, hanem inkább, hogy olyasféle viszony lett köztünk és köztük, mint köztetek emberek és a macskáitok közt. Tehát ők voltak az urak, a domináns faj, minden tőlük függött, annak ellenére, hogy amint látod a ti emberi fogalmaitok szerint mi is értelmes lények vagyunk. Ők azonban messze sokkal fejlettebbek voltak, mint ti emberek. De mi ságtik ezt nem is bántuk, a magunk szempontjai szerint nekünk csodálatos életünk volt akkor, amint szerintem a ti macskáitok is nagyon boldogok, vagy legalábbis többségük az, mármint ha jó gazdát kap, aki simogatja, kényezteti, ellátja finom élelemmel, kényelmes kuckóval, veszély nem leselkedik a cicusra... Szóval mi, azaz az őseim... Egyszerűen jól éltünk, na! És a gazdáinknak is nagyon megfelelt ez, holott tulajdonképpen semmit se adtunk viszonzásul a jólétért, csak csupa olyasmit, mint a ti macskáitok nektek: kedvességet, szeretetet, meg felnéztünk rájuk, hogy ó, ők mennyire hatalmasok, és dicsértük a jóságukat... Igen, néha nagy ritkán talán elkergettünk vagy megsemmisítettünk valami kellemetlenkedő ellenséget is, ha az nem volt túl veszélyes a lehetőségeinkhez képest. De ez ritka volt, tényleg. Tulajdonképpen ingyenélők voltunk, de ezt mi magunk nyilván nem bántuk, mert nekünk ez így nagyon megfelelt, s a gazdáink se

bánták, mert ha bánták volna, simán elkergethettek vagy megölhettek volna minket, elvégre hatalmasabbak voltak nálunk jóval!

Na de aztán e jólétnek vége szakadt. Mert nem csak mi meg a gazdáink éltünk abban a világmindenségben... Élt ott sok másfajta lény is, természetesen ezek közül azok, akik hozzátok emberekhez hasonlóan anyagba ragadtak, azok nem számítottak. De energialények is éltek, s ezek közül az egyik faj gyorsabban haladt előre az öntökéletesítés útján, mint a mi gazdáink... És agresszív faj volt. Na és hát én tényleg afféle újszülött vagyok, nem tudok sokat ezekről a dolgokról, de a lényeg, hogy kitört egy háború, s a gazdáink majdnem mind elpusztultak... talán nem is csak majdnem, hanem teljesen. Mindenesetre, aki nem halt meg, elmenekült nagyon messzire. A harcban mi sáktik segítettük őket néha, de ez csak olyasmi, hogy úgy képzeld el, mint amikor betörne egy békés emberi átlagpolgár házába egy állig felfegyverzett kommandós, hogy megölje őt, s ekkor a család békés házimacskája nagy bátran ráugrik a katona arcára, hogy védje a gazdáját... hát, lehet, hogy lesz nagy mázli és ki tudja karmolni annak a szemét. Valószínűbb azonban, hogy csak az arcát karmolja végig, ami nyilván fájni fog az ellenségnek, de a végén akkor is a katona fog győzni, s megöli a macskát is és annak gazdáját is! Sokat tehát nem tehattünk, az ellenség nagyon erős volt. Viszont ennek ellenére biztos, hogy az őseim némelyike legalább néhány ellenséggel igenis végzett, s erre teljes joggal lehetek büszke, mert gondolj bele, mekkora nagy dolog az, ha akár óriási szerencsével is, de egy macska végez a gazdájára rátörő gyilkossal... Lehet, hogy hihetetlen szerencséje van annak a macskának, de akkor is legalább a bátorsága nem vitatható és elismerést érdemel! Néhány ilyen eset tehát történt, ez teljesen biztos, s erre a bizonyíték az, hogy, mint mondtam neked, magam is hercegnő vagyok! Azután ugyanis, hogy a gazdáinkat az ellenség megölte, sőt, a legtöbb sáktit is, mi gazda nélkül maradtunk, nekünk is menekülni kellett... már akinek módja volt rá. Vége tért a korábbi gondtalan, kényelmes ingyenélet... De nem pusztultunk éhen, elvégre őseink ragadozók voltak, s ugye ahogy a házimacska is megél a vadonban ha nagyon muszáj, mi is képesek vagyunk ilyesmire... De mert mi mégis értelmesebbek vagyunk a macskáknál, úgy döntöttünk igyekszünk összetartani, valamiféle közösséget, államot alapítani, oda pedig kell vezér, hierarchia... s úgy döntöttünk, nemességünk, legalábbis az első időben, azokból alakul ki, akik különösképp kitettek magukért az Ellenséggel vívott csatában! A legislegnemesebbek meg nyilván azok lettek, akik meg is ölték valamelyik támadónkat. Minthogy tehát én igen-igen nemes vagyok, majdhogynem a legislegnemesebb, ez azt jelenti, hogy valamelyik őszám hihetetlenül bátor volt, mert legalább egy Ellenséget okvetlenül megsemmisített! Vagy, más oldalról belegondolva, dicső Őszám valami olyan sákti lehetett, aki még a mi szokásainkhoz képest is csak alig valamicskét volt megszelídítve, még majdnem teljesen vad volt, szinte igazi vadállat... tele atavisztikus ragadozói hajlamokkal... De ha így volt én arra is büszke vagyok!

Na tehát, aki sákti túlélte azt a nagy katasztrófát, összegyülekezett, s el kellett döntsük, mit tehetnénk... abban az univerzumban nem maradhattunk, mert az Ellenség megtalált volna minket... költöznünk kellett. És ha már költöztünk, úgy döntöttek őseim, nem fogunk olyasmivel kísérletezni, hogy magunk építsünk fel holmi civilizációt. Az túl kényelmetlen és fáradságos valami. Nyíltan szólva, lusták voltak, de ezzel nem akarom bántani őseimet, mert teljesen megértem őket, én magam is így érzek... mert bár mi ragadozóktól származunk, s félig még mindig vadak vagyunk, de tényleg csak félig. Hihetetlen időközön át úgy élt a fajunk, hogy nem volt semmi dolgunk, csak barátságosnak lenni a Gazdához, hízelegni neki... megszoktuk tehát a kényelmet. Simán megélünk Gazda nélkül, de nem szeretjük az olyan életet. Vágyunk a gondtalan, kedveskedő élet után... úgy döntöttek tehát az Ősök, hogy addig kalandozunk az Univerzumok közt, vándorútra kelve, amíg találunk valakit, aki újra a Gazdánk lesz! Például, ha rátalálnánk a régi Gazdáink fájának valami elmenekült csoportjára... De jó is volna! Vagy ha nem ők akkor valaki más, végeredményben mindegy, csak újra jó legyen mellettük...

- Lilli elhallgatott, s mert egy darabig nem szólalt meg, Áj ezt kérdezte:
- És?
 - Miféle „és”?
 - Hát, folytasd!
 - Nincs tovább.
 - Hogyhogy nincs? Ki vagy te, hogyan kerültél a szigetre, s onnan ide?
 - Én azt se tudom, miféle szigetről beszélsz – azzal Áj érezte, hogy megint mintha ujjak kotorásznának az agyában. Majd a sákti így folytatta:
 - Na, már tudom miféle szigetről beszélsz. De csak az emlékeidből tudom... akarom mondani nem is emlékek, mert még te se jártál ott. Szóval, nekem fogalmam sincs semmiről se, ami ott történt.
 - Ne tréfálgj kérlek, hiszen azt a banyaszobrot, aki korábban voltál, ott kellett összeszedje Gréj úr, vagy ha netán mégse ő akkor valami alkalmazottja, munkatársa... És hiszen te is, izé... szóval, nyilván ott jártál iskolába... bár, hogy azt miként lehet megoldani olyan összeszáradt állapotban, azt nem tudom.
 - Szerelmem, egy merő tévedésben vagy. Nem először említtem neked, hogy én lényegében újszülött vagyok. Ezt szinte szó szerint kell értsd. Mi bár energialények vagyunk, de egy kicsike részben mégis kötődünk az anyaghoz, s ennek legjelentősebb momentuma épp a születés. Újszülöttjeink ugyanis épp azok, akiket te „ronda banyáknak” nevezel. Azok a picike banyaszobrok mind-mind csupa újszülött sákti! És természetesen hiába újszülöttek, nem élnek. Pontosabban, talán a te fogalmaid szerinti legmegfelelőbb szó az állapotukra az, hogy hibernálva vannak, bár ez se a legtalálóbb... Lényeg az, hogy öntudatlanok. Ahhoz, hogy „igaziból” is magukhoz térjenek, kellenek bizonyos vegyületek. Ezek azok, amikhez én a véredből jutottam hozzá. Régen, amikor még éltek a Gazdák, akkor is vér volt ez az anyag, csak akkor a Gazda vére látta el e feladatot. Azon sokmilliárd év alatt ugyanis míg ők és a mi fajunk egymás mellett létezett, kialakult ez a fajta kapcsolat, nem egészen szimbiózis, de majdnem, ugyanis egy sáktinak az volt a jó, ha rögvest, amint tudatra éled, van máris gazdája, aki akarja őt, aki szereti, aki mindenre hajlandó érte... még véráldozatra is. A sákti anyuka tehát megszüli a kis banyaszobrot, ez könnyű hiszen pici, és így a gyermeke sincs veszélyben, mert az a banyaszobor szinte minden evilági erőnek ellenálló. Mondhatnám olyasmi, mint egy növény magva, az is sok mindent kibír, de nem kezd el fejlődni míg megfelelő talajra nem talál. Élni igazán akkor kezd csak. A sákti gyermek számára a megfelelő „talaj”, az az ő Gazdája. Aki életre kelti a vérével. Ettől kezdve a sákti számára a Gazda szinte egy szent valami, hiszen neki köszönheti igazából az életét, vagy legalábbis másodszorra, az édesanyja után... egy sákti el se tudja képzelni, hogy mást is szerethetne, mint a Gazdát. Még a Gazda gyermekeit se. Elviseli őket, még talán érez némi szeretetszerűséget is irántuk, hogyne, persze... De ez jelentéktelen semmiség ahhoz képest ahogy a Gazda iránt érez! És ez annyira így van, hogy jobb, ha tudod, szerelmem, amint az első csepp vért megérezte valakiből a sákti, olyan változások mennek végbe a szervezetében, hogy többé soha senki másnak a vére nem alkalmas a számára! Ez nem jelenti azt, hogy ha meghal a Gazda, akkor a sákti is meghal azonnal, mert nem, szó sincs róla. Egy sákti elvileg örökéletű! De ha netán a gazdája halála után a sákti valamiért nagyon lemerül, érted ugye mire gondolok... nos, akkor hiába minden, nincs segítség, hiába is akarna rajta segíteni valaki más, hiába adna neki vért a magából... az már nem használ, és a sákti el fog pusztulni! Számomra tehát tényleg és mindörökkön-örökké már csak Te vagy az Igazi, te vagy a Gazda, a férjem, az Istenem... érted már, miért vagyok féltékeny?! Miért ráz ki a hideg annak a *gondolatára is*, hogy te esetleg elhagynál engem, hogy más nő szemet vet rád, hogy te akár csak hipotetikus lehetőségként is azon morfondíroznál, hogy nem vagy a férjem, nem tartozunk össze mi ketten elválaszthatatlanul?!

- Értem. Megható, hogy így érzel irántam, és nyugodj meg, mert mindig is különleges feleségre vágytam, nálad különlegesebb pedig senki se lehet! De, hogy tudhatsz ennyi mindent a múltatokról, ha újszülött vagy?
- Hát mert mégis energialény vagyok, az energia pedig jól tud információt tárolni. Ez, amit elmeséltem neked, valamiféle „genetikai emlékezetnek” tekinthető a te fogalmaid szerint. A Gazdák halála és az, hogy a népünk magára maradt, akkora érzelmi sokk volt a népünknek, hogy mintegy lenyomatott hagyott a... hát nem a genetikánkban, mert nekünk nem génjeink vannak, de abban a valamiben ami távoli analógiaként megfeleltethető az emberi géneknek. Én tehát egy újszülött sákti vagyok, annak ellenére, hogy tökéletesen lehetséges az is, hogy kis banyaszoborként akár százezermilliárd éveken át is az űrben hanyódtam erre meg arra. De arra nem emlékszem, mert nem voltam a tudatomnál. Azt tudom, mi a nevem, ez belénk kerül a születésünknél, tudom a nyelvünket meg egy csomó más dolgot is, de azt már nem, pontosan hogyan élt anyám, mikor megszült engem, azt se ez hol történt... szóval, sok mindent tudok nagy vonalakban, mint afféle „ösztön” talán, de a konkrét részletekkel nem vagyok tisztában.
- De ugye nem haragszol meg, ha felteszek néhány kérdést, abban a reményben, hogy tudsz rá válaszolni?
- Ugyan már, persze, hogy nem haragszom meg, semmiért se haragszom meg, azt az egyetlenegy kivéve, hogy... szóval tudod ugye.
- Hát pedig igenis majdnem arról szeretnék kérdezősködni! Mert az rendben van, hogy én a férjednek kell tartsam magamat és annak is tartom... de már megbocsáss, de... eh, mindig elfelejtem, hogy te nem tudsz megbocsátani... szóval, akármennyire is kínos lesz netán neked a kérdés, de csak ki kell nyögjem, miként tarthatod magadat TE az én feleségemnek, ha ahhoz, hogy majd valamikor szülj egy sáktit, azaz gyermeket, ahhoz majd hálnod kéne valami sákti férfival?! Mert az lehet, hogy te egy nagyon féltékeny lény vagy, de azért sejtetheted, hogy tőlünk emberektől se idegen ez az érzelem, és ha én belegondolok, hogy te esetleg... na szóval most én mondom, hogy „érted ugye”!
- Meg fogsz lepődni, de most nem sértődtem meg! – mosolygott a sákti. – Sőt, nagyon, de nagyon örülök neki, hogy így érzel! Kifejezetten boldog vagyok emiatt, de tényleg! Abban reménykedem ugyanis, hogy így jobban megérted az én érzelmeimet... Nos, megnyugtathatlak, senkivel se fogok soha összefeküdni rajtad kívül, nemcsak emberrel nem, de sáktival se! Utóbbival elsősorban amiatt nem, mert abszolút lehetetlen. Nincsenek ugyanis sákti férfiak. Nem léteznek.
- Hát az meg hogy lehet?!
- Csakis így lehet. Nem hallottad talán Zé barátodat, aki azzal kezdte, hogy egy sákti, az mindig feleség? Ha pedig feleség, akkor nő. Tehát minden sákti nő. Nincs olyan, hogy sákti férfi. Nem létezik. És nemcsak most nem létezik, hanem soha nem is létezett. A sákti férfik tehát nem kipusztultak, hanem soha nem is voltak. Vagy ha nagyon kukacoskodni akarunk és a fogalmakon vitatkozni, akkor gondold azt, hogy aki egy sákti nőnek a gazdája, az egyben sákti férfi is, legalábbis holmi „tiszteletbeli” sákti férfi. És ez egész jól meg is felel a valóságnak, ugyanis mi sákti nők úgy gondoljuk, hogy aki a mi Gazdánk, az a férjünk. Szerintem ezt amúgy meg is értetted már az előző magyarázataimból is. A mi férjünk az, aki a Gazdánk. Sejttem már, a te emberi fogalmaid szerint nagyon furcsa ez, mert hiszen így lényegében egy újszülött sákti, amint életre lesz keltve a Gazda vérével, azonnal feleség is lesz, nincs tehát gyermekora, s arról se lehet szó, hogy maga válassza meg a férjét, ebbe semmi beleszólása. Számunkra viszont ez a természetes, mert a mi szemünkben csak az a fontos, hogy a sákti szeretve legyen, márpedig aki kész véráldozatra az érdekében, az biztos szereti.
- Ezt értem, és olyan nagyon még nem is csodálkozom rajta, más fajok, más szokások... de akkor hogyan szaporodhattok?

– Az ősidőkben egyszerűen osztódással. És erre még most is képesek vagyunk, ha nagyon muszáj, emiatt is mondtam neked, hogy még félig vadak vagyunk. De nem jellemző, hogy ilyesmire rászánnánk magunkat. Semmiképp se kedveljük jobban az ilyesmit, mint a ti nőitek a szülést, pláne a természetes körülmények közti szülést, azaz érzéstelenítés nélkül, kórházon kívül, magányosan... igen, képesek vagyunk rá, de kockázatos, fájdalmas – igen, nekünk is az! – és nagyon legyengülünk tőle. Még jobban is, mint a ti nőitek, hiszen pontosan felére zsugorodik a kapacitásunk... De nem is ez a legfőbb baj ezzel, hanem, hogy hiába is osztódunk, attól még egyik felünknek se lesz Gazdája! Márpedig az, hogy egy sáktinak ne legyen gazdája, az a szemünkben a legislegmélyebb barbár nyomornak tűnik már, valami olyasminak mintha te hirtelen visszakerülnél ruha és minden szerszám nélkül a csiszolatlan kőkorszakba... *gazdátlan sákti*, huh, ennek már a gondolata is a számunkra valami... valami *undorító perverzió* vagy, hogy is mondjam... már-már logikai képtelenség! Nem vágyunk tehát erre, akkor pedig minek is osztódjunk? Semmit nem nyerünk tehát az egésszel, hiába minden... Kérlek értsd meg, mert látom ezt nehéz megemésztened, hogy amint nálatok az ifjú legények vágnak az életre szóló szerelemre, úgy vágyunk mi egy jó Gazda után, sőt még sokkal jobban! Milliárd éveken át így éltünk! Nem vagyunk háziállatok teljesen, de vadak is már csak félig. Szóval, ez így ment régen... Azonban, amikor csatlakoztunk a Gazdákhoz, ők egyre inkább elláttak minket mindenfélével, s ezért csak kedveskedést vártak el tőlünk. Minthogy ők energiából álltak, s mi is, ahogy dédelgettek bennünket, s mi is őket, e kapcsolat egyre hasonlóbba vált ahhoz, amikor ők a Gazdák párosodtak egymással. Energiatestben minden könnyű... Az információátadás is. Hála a Gazdának, energiában is mindig bőven részeltettünk, hamarosan kialakult tehát a szokás, hogy amikor a sákti osztódik, jelen van a Gazda is, és segít a sáktinak, mint ahogy nálatok is az orvosok segítenek a szülő nőknek. Csak nálunk a segítség abból állt, hogy a Gazda ad bőven energiát a magáéból a sáktijának. Emiatt egyre inkább úgy lett szokásban, hogy a sákti már nem is szeretett osztódni, csak ha van épp Gazda is, aki ekkor jelen lehet. Még később az egész szülés alatt állandóan energiakapcsolatban volt a Gazdával, aztán ebből már az is következett lassanként, hogy az osztódás se igazi osztódás lett, hanem a kialakult gyermek a tulajdonságai jelentős hányadát a Gazdából örökölte – bár ettől még sákti maradt. Mégis, bizonyos értelemben a Gazda gyermekének is mondhatta magát! Még később pedig úgy alakult ez az egész át, hogy a sákti csak egy afféle „petesejtet” szül, amit könnyű megszűlnie, sokkal, de sokkal kisebb erőfeszítés, mint az osztódás, ez a „petesejt” az, ami a szemedben a „ronda banyaszobor”, s minden egyéb feladat már a Gazda dolga, ugyanis annak a többi már könnyű, mert a Gazdáink messze-messze sokkal több energia fölött rendelkeztek, mint mi sáktik. Minthogy azonban a Gazdáink népében ritka volt, hogy valaki egynél több sáktit tartson, ők azt csinálták, hogy a petéinket sose az „költötte ki” aki a Gazdánk volt, hanem odaadta valakinek, akinek épp kellett egy sákti, s az költötte ki.

– Na de én nem adtam neked energiát, csak vért.

– Ez igaz, és ne is legyen kétséged afelől szerelmem, hogy messze jobban éreztem volna magamat, ha a Gazda népének egy tagja kelt engem életre! De hát mondtam már, hogy félig vadak vagyunk, sokat elviselünk... szóval, nem volt tökéletes a születésem, lehetett volna kényelmesebb is, igen, ez nem is vitás, de legalább élek mégis, és te szeretsz engem! Mindenesetre azért azt elmondom, mert hátha nem jöttél rá magadtól, holott logikus az eddigiekből, hogy én nemcsak a feleséged vagyok, de kissé a lányodnak is tekinthetsz, mert a vérednek hála bizonyos tulajdonságaid belém kerültek! No nem sok, igazán nem sok... de annyi azért igen, hogy jól meg tudjam érteni a gondolataidat, azaz aránylag könnyen tudjam letapogatni az agyi struktúrádat... Bár azt tudod már, mert meséltem, hogy így is mennyire megterhelő volt! Képzeld el, milyen nehéz lenne egy idegen emberrel, aki nem a férjem! Na de visszatérve a gyermekeimre: én tehát, ha akarom, osztódhatok, s ehhez senkivel se kell közöszlöm. De nem akarok osztódni, biztosíthatlak róla, ennek már a gondolatára is szinte

hideglelősen borzongok össze... nálunk ezt senki se szereti. Lehet azonban másképp is gyermekem, természetesen lány, sákti-lány hiszen fiúk nincsenek, ez a lány azonban bizonyos értelemben töled lesz, bár tulajdonképpen ehhez se kell közöszlőm, nemhogy mással, de veled se, ugyanis, ami ehhez kell, a véred, azzal már rendelkezem! Viszont ez a lány is, ha megszületik, csak afféle banyaszobor lesz. És nem szeretném, ha azután a te véreddel lenne életre keltve, mert az az én fogalmaim szerint afféle vérfertőzés volna. Emiatt csak akkor akarok szülni, ha biztosítva látom, hogy leendő lányunknak azonnal lesz jó Gazdája. Tehát férje. Mindazonáltal ez nem akadályozza annak, hogy... szóval, hogy szerelmes éjszakákat töltsünk egymás karjaiban... vagy akár nappalokat... és nem kell félned attól, hogy vigyázatlanul teherbe ejtesz, mert ez nem azon múlik. Ez már csak rajtam múlik, ez, hogy mikor szülök és hányszor. Arról mindenesetre szó se lehet, hogy mással ölelkezzem, és attól se kell félnem, hogy valaki megerősíthatna engem, mert hát ugye... szóval, ha ilyesmivel próbálkozná valaki, nagyon hamar méregbe gurulnék. Mert bár én nem vagyok azonos ezzel az anyagi testtel, de attól még elég önérzetes vagyok hozzá, hogy elvárjam, ezt is tisztelje mindenki, mint afféle jelképemet. Tehát haragra gerjednék. Na és akkor az erőszakoskodóval csupa kellemetlen dolgok történnének. Ne kérdezd, hogy mi, még magam se tudom, attól függ épp milyen hangulatban leszek akkor, de hogy nem fogja túlélni, az biztos. Ez az egyetlen, amiben ekkor biztosak lehetünk, hogy nem éli túl, de ebben az egyben annál biztosabb lehetsz... És még örülhet, ha egy pillanat alatt vége lesz, holott ebben nem nagyon reménykedhet, mert sokkal valószínűbb, hogy előbb eljátszom vele, mint a ti macskáitok az egérrel, hiszen én is ragadozó vagyok a magam módján, és macska is... Tehát nem kell féltékenynek lenned, szóba se jöhet olyasmi, hogy én mással, mint veled valaha is! Erre szükségem sincs, és hasznom se lenne belőle, és nem is kívánom, és erkölcstelenség is volna a mi foglaimaink szerint, illetlenség is, arról nem is beszélve, hogy mióta tenne ilyesmit egy hercegnő?! Bár ehhez igazán nem kell hercegnőnek lenni, el se tudom képzelni, hogy akár a legutolsó senkiházi is a népemből ezt megtenné, sőt, akárcsak gondolna is ilyesmire! A mi szemünkben a Gazdánk afféle isten vagy legalábbis félisten, és ki az a hülye nő, aki a saját méltóságát annyira leadja, hogy összefekszik egy közönséges hétköznapi lénnel, amikor ehelyett egy félistennel is ölelkezhetne?!

– Mindezt megnyugodva hallom.

– Nem csodálom! – mosolygott a sákti. – Most tényleg megértem az érzelmeidet, mert ez igazán olyasmi lehet neked, ha erre gondolsz, mint amikor én gondolok arra, hogy te egy másik nővel lennél.

– Igen, de nagyon kérlek ne gondolj semmi rosszra, ha most kérdezek még valamit... kizárólag csak amiatt kérdelek, hogy jobban megismerjem a szokásaitokat... Akkor tehát, ha egy magadfajta sákti egy emberférfi felesége, akkor az megtiltja annak a férfinak, hogy emberi gyermekei legyenek emberi nőtől?

– Hát ez bizony szó szerint így van! – bólogatott a leány.

– Na de akkor régen, amikor még a korábbi Gazdák voltak...

– Ó, az egészen más volt. Ők is kétneműek voltak, mint ti emberek, az igaz, de mi sáktik minthogy csak egyneműek vagyunk, illetve voltunk, emiatt tudtunk a korábban elmondott módon „egyesülni” a Gazda népének férfi és női tagjaival is. És ez úgy volt akkoriban, hogy épp, mert mi sáktik már akkor is oly roppant féltékenyek voltunk, emiatt kizárólag olyasvalaki vállalta, hogy a Gazdánk lesz, aki már nem akart több gyereket a saját fajtájából. Netán férjet vagy feleséget se a maga népéből. Ez igazából arra is jó volt, hogy Gazdánk népét ne fenyegetse a túlszaporodás. Néhány gyermek után bevállaltak egy-egy sáktit, s így ezek után is élvezhették a szeretetet, kedveskedést, de több gyerekük már nem született, nem volt túlnépesedés... Ennek ellenére, minden biztonnyal történt akkoriban is néha olyasmi, hogy valaki bevállalt egy sáktit, aztán később mégis úgy vélte, hogy szeretne gyermeket... az biztos, hogy

az ilyesmiből óriási botrány kellett legyen minden egyes efféle esetben! El se tudom képzelni, hogy ebből ne lett volna botrány. Amennyire ismerem magamat, meg a fajomat, lehetetlen, hogy ilyenkor egy sákti iszonyatos botrányt ne csapna, hisztizne, örvöngene, meg amit csak el lehet mondani... Egyszerűen *lehetetlen*, hogy egy effélét egy sákti elviseljen. Már a gondolatát se! Tökéletes képtelenség. Mi annyira féltékenyek vagyunk, hogy el se tudom képzelni még azt se, hogy valahol a Világmindenségben éljen egy másik faj, amely féltékenyebb minálunk! Szóval elviselni azt, hogy jöjjön egy másik feleség... Nem vagyunk rá alkalmasak lélektanilag és kész. Nyilvánvaló persze az is, ha akkoriban egy Gazda mégis így döntött, a sákti hiába hisztizett, hiába volt akármilyen féltékeny, nem sok mindent tehetett, mert a Gazda kezében volt minden hatalom, minden erő, a sákti esélye csak annyi volt, mint a ti macskáitoknak megakadályozni, hogy a gazdája nőül vegyen egy embernőt... Másrészt azonban, arra is mérget vehetsz, ilyesmit egy Gazda akkoriban legfeljebb egyszer játszhatott el élete során. Mert az ilyesmi kitudódik, hiszen a megcsalt sákti elhíreszteli mindenfelé. És akkor a többi sákti, amikor szül, mindent megtesz azért, hogy az ő leánya ne hogy ezen csalárd Gazda felesége legyen, de meg gondolom a Gazda népének többi tagja is elítélte azt, aki ilyen gonoszul bánt egy jobb sorsra érdemes szerencsétlen, szánnivaló sáktival... De ugye nem amiatt kérdezted ezt, mert...?!

– Nem, nem, nem, nyugodj meg, mondtam, hogy csak a szokásaitok érdekelnek! Eszem ágában sincs kapcsolatot kezdeni egy emberi nővel, hogy is ne, még akkor se tenném, ha nem lennél féltékeny, mert gondolj csak bele, én nagyon gazdag vagyok, előre tudható, hogy úgyis csak a pénzem miatt akaszkodna rám egy embernő, azaz nem szeretne igazán! Ha meg mégis szeretne igazán, csak annál rosszabb lenne, mert akkor pedig ő maga kezdene féltékeny lenni miattad! De még ha te csak úgy szépen lelépnél valamerre, magamra hagyva engem azzal az emberi feleséggel, az se oldana meg semmit, mert akkor meg az lenne, hogy egy emberi feleségem van, de az is féltékeny lenne, a többi embernőre, mert félne, hogy a sok pénzemet más nőkre költöm, tehát akkor is csak az volna mint most, hogy a feleségem féltékeny! Én csak egyszerűen ismerni akartam a népedet, érted?! Nagyon szépen kérek ne törjön elő belőled megint a teljesen alaptalan gyanakvás! Fogd már fel, hogy ezzel nagyon mélyen megbántasz engem, mert semmivel se szolgáltam rá a gyanúsítgatásaidra!

– Jó-jó na, én figyelmeztettelek, hogy mi nagyon féltékenyek vagyunk...

– És én ezt meg is értettem, el is fogadom, de legalább akkor uralkodj magadon, ha *előre szólok neked róla*, hogy kényes kérdés következik!

– Igen, hát ebben meg neked van igazad, de légy türelmes velem, nem tehetek róla, hogy ilyen vagyok...

– Egyáltalán, én azt szeretném, ha legalább annyi önuralmad lenne, hogy addig ne féltékenykednél, amíg nem vagyok más nők fizikai közelségében! Mert hát azért az mégis elképesztő, hogy már akkor minden bajod van ilyesmi miatt, amikor se közel – se távol egyetlen nőnemű élőlény!

– Hát, majd igyekszem. Bár nincs igazad, mert ha igazi nőnemű lények nincsenek is a közeledben, de elárulom neked, minthogy én energia vagyok, így nem csak itt vagyok a szobában most e testben, hanem a hajód többi részében is, és akadnak itt bőven mindenféle számítógépek, mágneslemezek, egyéb adathordozók, ezek egy részének már megfejtettem a kódolását, és akadnak rajtuk bőven filmek is, pornófilmek is, szép nőkkel, és...

– Arra gondolsz, hogy te még e filmbeli nőkre is féltékeny vagy?!

– Hát már, hogy a csudába ne, hiszen ha majd megnézed ezeket, megtetszenek neked, rájuk gondolsz ahelyett, hogy rám gondolnál, és ez...

– Csitt, ne is folytasd, le van érdekelve, figyelj, ha téged ez boldoggá tesz megengedem, hogy megsemmisítsd az összes olyan adatállományt, amiben valami csinos nő képe is szerepel!

– Megengeded, komolyan?!

– Persze, a fene se akar veled veszekedni ilyesmi miatt, messze többet ér ennél a családi boldogságom! Tedd meg most ebben a pillanatban, ha ez neked valamiféle biztonságérzetet nyújt, aztán többé erről szó se essék és kész!

Most azonban Zé szólalt meg.

– Mennyi időbe telik egy efféle sáktigyermekek megszülése?

– Néhány percbe, miért?

– Mert remélem nem túl nagy udvariatlanság, ha azzal a kéréssel rukkolok elő, hogy ugyan szülj már nekem egy leányt... azt, hogy „nekem”, úgy értem, hogy én lennék majd a Gazdája, a férje... ígérem, hogy nagyon fogom szeretni, és nem fukarkodom majd a véremmel az érdekében!

– Hát ez azért nem ilyen egyszerű. Igaz, hogy akár e pillanatban is szülhetnék, „technikai” akadályja tehát nincs a dolognak, de az nálunk úgy szokott lenni hogy... hogy is mondjam... szülés előtt „érleljük” őt magunkban... tulajdonképpen ekkor történik meg a „tanítása”, ekkor kapja meg azt a tudásanyagot az anyjától, ami mindaz, amin Áj is csodálkozott, hogy én tudom... azaz, ha nagyon hamar szülnek meg valakit, egyszerűen buta lesz a mi fogalmaink szerint.

– És mennyi időbe telne amíg egy okos leányt tudnál szülni?

– Hát, azért ehhez kéne néhány hónap legalább... de a néhány évet még megfelelőbbnek tartanám, mert azalatt én is jól megismerném a ti emberi világotokat, s ezen ismeretekből is aztán sok átkerülne a leányomba, azaz még okosabb lenne!

– Hát, most szomorú vagyok. Úgy szerettem volna magamnak is egy sákit mielőbb... remélem nem haragszol emiatt!

– Eszem ágában sincs, sőt! Nagyon boldog vagyok, hogy ilyen kedves fiú vagy, mert én csakis örülök annak, ha minél előbb minél több sáktinak lesz újra gazdája! Én minél előbbre óhajtom a régi szép napok visszatértét, hogy újra legyen valami kedves nép, akik a mi Gazdáink, akik szeretnek bennünket, hogy ne legyünk újra magányosak... de néhány hónapon már csak nem fog múlni a dolog, hiszen fiatal vagy! Gondolom most Áj úgyis elhajózik arra a szigetre, aminek mintha lenne valami köze hozzánk, bár, hogy mi, azt én se tudom; ott biztos találsz sákit magadnak. Ha azonban mégse, megígérem neked, hogy legkésőbb egy év múlva szülök neked én magam egyet, feltéve természetesen, hogy a férjem nem ellenzi.

– Nem ellenzem – vágta rá Áj.

– Jó lesz akkor így? – kérdezte a sákti.

– Hát persze, nagyon szépen köszönöm!

– Akkor most tünés innen! – szólta Áj.

– Hogy mi...? Megbántottalak?

– Dehogy. Ellenben nyíltan kimondom, hogy idejét látom a nászéjszaka megtartásának... Még ha ez „násznap” lesz is inkább... És ehhez semmi szükségem a segítségedre, de még kibicként sem igénylem a jelenlétedet, szóval érted ugye...

– Persze, persze, minden világos! Máris elhúztam innen bátya! Különben is át akarok gondolni egy csomó mindent, mert vannak bizonyos elképzeléseim, ötleteim is meg aggodalmaim, sejtéseim... De nem akarok hülyeséget fecsegni neked, ezért legalább félig-meddig ki szeretném dolgozni ezeket, mielőtt eléd tárom!

– Remek, semmi kifogásom ellene, ha te leszel az agytröszt a bandánkban!

– Mikor jöhetek vissza?

– Mittudomén... majd kinyitom a kabinajtót, abból láthatod, hogy izé... hogy már tudok másra is gondolni, nem csak a kedvesemre. Szerintem a legokosabb, ha addig alszol egyet.

– Eh, tele a fejem gondolatokkal, az nem menne.

- Akkor menj a kapitányi kajütbe, s ha unatkozni kezdenél, tanulmányozd a hajó irányítását, az is olyan számítógépes téma, biztos élvezed majd.
- Naná, köszi, hogy megengeded!
- Ugye milyen rendes vagyok... na mi az, még mindig itt vagy?!

Végül is épp a kapitányi kajütben találkoztak újra. Zé belefeledkezett ugyanis az óceánjáró komputerének tanulmányozásába. Elmélyedéséből Áj és a sákti érkezése riasztotta fel. A lányon már volt valami női ruha is, bár inkább valami színdarabba illett volna, mert teljesen olyan volt, mint egy középkori udvarhölgyé. Zé úgy gondolta, barátai felkeresték a hajó színháztermét, s az ottani jelmezekből választott valamit magának a sákti, hogy ne legyen ruhátlanul.

– Ó, hát akkor már, izé...

– Túl vagyunk rajta – bólintott a leány rém előkelően, és még csak nem is pirult. – Azaz, Áj most már újra „kognitív képességeinek birtokában” van, immár remélhetőleg képes rá, hogy figyelmét a fizikai síkról a magasabb szférák felé emelje... aminek én nagyon örvendek! Eljöttünk hát, hogy meghallgassuk, miféle gondolataid is támadtak, mert a férjem nagyra becsül téged, de nekem is meggyőződése, hogy ötletdús fiatalember vagy.

– Naná, az biztos is, mert... de mindegy, nem dicsérem magamat, felesleges is, inkább... tehát, én attól félek, a szigeten ahova igyekszünk, irtó nagy disznóságok folynak.

– Mifélénk? – kérdezte Áj.

– Hát, csodálnám, ha a becses nejed nem onnan származna. Az a szobor vagy pete, mindegy, hogy nevezzük, amiből ő lett... Azt nem tudom, oda miként került. De honnan máshonnan is származhatna, s az a régi legenda is a „fekete csontvázakról” biztos, hogy efféle szobrokra utal... azaz voltak ott effélék jó régen is már! Na de most gondolatok csak bele, tegyük fel, valamiképp odakerült egy sákti, meg egy rakás más efféle banyaszobor... bár én degradálónak érzem a banyaszobor elnevezést, a jövőben inkább a „pete” szót használok majd... szóval odakerültek, voltak ott emberi őslakók is, mi se akadályozta volna meg, hogy azok az emberek a sáktik jó gazdái legyenek, ugyebár! De nem így alakult. Holott, ha így alakul, már sokkal előbb is tudomást szereztünk volna a sáktikról e bolygón. Mert a sáktik mégis elég értelmesek, sokkal inkább, mint amennyire azok a primitív bennszülöttek voltak, kiokosították volna a szigetlakókat, felfejlődött volna ott a technika, elhajóznak más szigetekre meg a kontinensre is, ők lettek volna a bolygó vezető hatalma... de nem így történt. Annak ellenére nem így történt, hogy több mint bizonyosnak tűnik előttem, hogy igenis vannak sáktik azon a szigeten! Logikus lett volna, hogy ez így történjék, de akkor se így történt.

– Mi lehet ennek a magyarázata szerinted? – kérdezte Lilli, a sákti.

– Semmi más, mint amire e pillanatban szerintem már a férjed is gondol, merthogy annyira az ő „szakmájába” vág: ott igenis élnek sáktik, de... de FOGSÁGBAN.

– Hogy... csak nem úgy véled, hogy... – sápadt el a sákti.

– Pedig naná, hogy úgy vélem! Igen, úgy vélem, hogy foglyok, és nem is akárkinek a foglyai, mert hát azért az biztos, hogy egy akár mégoly erős és ügyes és okos ember se lenne képes zsarnokoskodni egy sákti fölött, hogy is lenne ez elképzelhető, amikor nektek iszonyatos hatalmatok van... Mármint hozzánk emberekhez képest. Jó-jó, én elhiszem, hogy állatok vagytok a régi Gazdáitokkal összevetve, és azok messze erősebbek meg okosabbak meg akármik voltak, mint ti... hogy is kételkedhetnék benne, ha te magad is ezt állítod. Na de mi emberek hol vagyunk azokhoz képest! Teljesen elképzelhetetlennek tartom, hogy egy ember, vagy akár a bolygónk összes embere együtt is képes legyen akár csak említésre méltó kényelmetlenséget is okozni egy sáktinak, akár a sáktik legcsekélyebbikének is! Képtelen agyrem! Legerősebb fegyverünk a hidrogénbomba, de azzal se tudnánk legyőzni egy sáktit, hiszen ha a

fejed búbján robban fel te akkor is csak nevetnél az egészen! Vagyis, aki ott a szigeten a sáktik fölött hatalmaskodik, okvetlenül olyasvalaki kell legyen, akinek a hatalma nagyobb, mint egy emberé. Nagyobb a sáktikénál is. Tehát ő nem ember. Ellenben biztos ő is valamiféle „energialény”... És mert efféle lényekből nem hiszem, hogy sok futkározná a mi univerzumunkban, igen jelentős esélyét látom annak, hogy ő bizony nem más, mint egyike azoknak, akiket te úgy neveztél korábban, hogy „Ellenség”. Azon faj tagja, akik egykor megölték a ti Gazdáitokat is! Egy efféle biztos valóban könnyen elbánik a sáktikkal is ugye.

Zé még végig se mondta e szavakat, de Lilli máris szó szerint olyan fehérre sápadt, mint a fal.

– Remélem, nem lepődtök meg, de ezek után semmi kedvem nincs a szigetre menni! Mikroszkopikus kis vágyat se érzek hozzá! – és inkább Áj karjai közé bújt. A férfi megsimogatta őt.

– Attól tartok, teljesen mindegy neked, odamegyünk-e.

– Miért?!

– Mert félek, az az izé, ami a szigeten van, képes megérezni, ha egy sákti ólálkodik a közelében. Mármost az ő fogalmai szerint a közelében. És egy energialénynek nem hinném, hogy egy bolygó átmérője olyan roppant nagy távolság volna. Amíg csak pete voltál, persze nem törődött veled, biztos észre se vett, de most, hogy „megszülettél”, bármelyik pillanatban megtörténhet, hogy... szóval érted remélem.

– De én akkor is félek!

– Nem csodálom, sőt én is félek, mert félek, hogy elveszítelek... de mert harcos vagyok, úgy vélem, a legokosabb, ha igenis odamegyünk, és körbenézünk, hogy mi meg hogy van ott... felderítést végzünk... aztán majd meglátjuk.

– De szerelmem, azért az mindenképp tagadhatatlan, hogy a veszély mégis annál nagyobb, minél közelebb vagyunk az Ellenséghez!

– Hogyne; másrészt azonban az is nagyon veszélyes, ha semmit se tudunk. Az információ mindig érték, és megléte csökkenti a veszélyt.

– Ezt magam se tagadom, ám úgy vélem, teljesen mindegy, mit tudunk meg esetleg, mert még a legjobbakat feltételezve is, hogy odamegyünk, megtudunk mindent, semmi bajunk se lesz – nos, azután mit is tehetnénk?! Semmi haszna tehát a kockázatvállalásnak!

– Hát én azért nem lennék ilyen pesszimista a helyedben, egyetlenem!

– Micsoda?! Miről beszélsz te?! Csak nem ám, hogy olyasmire célsz, hogy lehetségesnek tartod, hogy mi legyőzünk egy... egy...!

– Csillapodj! Gondolkozz már szerelmes drágaságom! Ugyanis...

– Ezen nincs mit gondolkozni, ez kész lehetet...

– Csitt! Figyelj már, én értem, hogy félsz, megértelek, nem ítélek el érte, de kérlek próbálj uralkodni magadon, mert most tényleg annyira berezeltél, már bocsáss meg a szóért... azaz, a fenébe is, mindig elfelejtem, hogy azt se tudod mi a bocsánat... na mindegy, szóval te, akinek annyi temérdek az esze, most minden kapacitásoddal a félelmedet babusgatod, és ez nem jó! Holott eszedbe kéne jusson saját korábbi szavad, amikor oly mérhetetlen göggel közölted velem, hogy te milyen ilyen meg olyan hihetetlenül nemes vagy! Emlékszel már?!

– Igen, nemes vagyok, na és?! Azt hiszed, ez érdekli majd az Ellenséget, ha az életemre tör?!

– Kétlem – ugyanakkor azonban téged nagyon is kéne, hogy érdekeljen, mert te magad mesélted, amiatt lehetsz nemes, s még a nemesek közt se akárki, mert valamelyik ősöd egészen biztosan végzett legalább egy Ellenséggel! Ez pedig, akárhogy fontolgatom is, de azt kell jelentse, hogy lett legyen akármennyivel is hatalmasabb az Ellenség egy sáktinál, de azért mégiscsak igaz az, hogy egy sákti esélye az Ellenség legyőzésére matematikai értelemben nem nulla, hanem annál igenis nagyobb szám! Azaz, semmi esetre sincs szó olyasmiről, hogy esélytelenek volnánk! Még ha teljesen egyedül mennél is oda, akkor is volna valamekkora

esélyed ellene! Nyilván elképesztően csekély, ezt magam se tagadom. Nem kétlem. Nem vitatom. De akkor is lenne rá esélyed, ha kevés is. Továbbá, ott van sok-sok másik sákti is, a foglyok. Hátha lesz mód rá, hogy valamelyiket, sőt sokukat is kiszabadítsd, mielőtt harcba keverednél az Ellenséggel, s akkor azok is segítenek nyilván, tehát nem is leszel egyedül! Ez is jelentősen növelné az esélyedet. Végezetül pedig már hadd említsem meg szerénytelenül csekélyke önmagunkat is, azaz emberi társaidat: magamat meg Zét!

– Szerelmem, én szeretlek, imádlak, sokra becsüllek, de te komolyan azt hiszed, érek valamit a segítségeddel egy Ellenséggel szemben?! A mi régi Gazdáink is esélytelenek voltak, holott ők sokkal hatalmasabbak voltak, mint mi sáktik, te meg, mint ember... Tudom, fáj most neked, hogy így lebecsüllek, de...

– Nem fáj. Mulatok rajta inkább.

– Hogy micsoda?!

– Még örülök is neki, hogy lebecsülsz. Mert ha te ezt teszed, nyilván az Ellenség még inkább lebecsül majd engem, meg úgy általában minden embert. Márpedig az ellenséget lebecsülni hatalmas hiba, s majdnem mindig az az eredménye, hogy aki így tesz, elbukik!

– Na de hiszen te magad is el kell ismerd, sehol se vagytok még hozzánk sáktikhoz képest se, nemhogy a régi Gazdáinkkal összevetve, és még őket is...

– Csitt! Emlékezetedbe idézem, mennyire belelkesedtél, amikor kiderült, mennyi sok vért tudok neked adni, és milyen bátor vagyok, hősnek nevezted, ugye?

– Emlékszem rá, de mit is érnel az...

– Meghallgatsz?

– Jól van, na, persze...

– Hadd kérdezzelek meg, szerinted melyik fajra jellemzőbb inkább a vadállat-név: rátok vagy egykori Gazdaitokra?

– Persze, hogy ránk, sáktikra, mondtam is, mi még félig vadállatok vagyunk!

– Tehát a Gazdaitok nem voltak vadak, ugye?

– Persze, hogy nem!

– Civilizáltak voltak, igazi kultúrlények, ugye?

– Naná, még szép!

– Hát emiatt győzhették le őket.

– Hogy micsoda?!

– Na de gondolkozz már: még ti sáktik is nagy néha le tudtatok győzni egy-egy Ellenséget. És te mondtad, hogy a Gazdaitok hatalma annyival nagyobb volt a tietekénél, mint a mi hatalmunk a mi macskáink fölött. Lehetetlennek tartom márpedig, hogy félnem kelljen bármitől is, amit egy macska is le tud győzni, ha nem is mindig, de legalább néha, és nagy szerencsével! Ennek már a gondolata is merő képtelenség, abszurdum, matematikai nonszensz! Ilyesmi egyszerűen nincs, nem létezik! Hogy én féljek olyasmitől, ami még a macskám számára is legyőzhető, legalábbis néha, egy ügyes macska számára?! Ugyan már, ez egyszerűen kész **röhej**! Ha erre gondolok, szinte kedvem támad a földön fetrengeni a röhögéstől, akkora képtelenség! Egyszerűen **agyrém**! Én azt hiszem, a ti Gazdaitok igazából könnyedén győzhettek volna az Ellenség felett, ha...

– De hiszen nem győztek, őket győzték le!

– Én még ebben se vagyok olyan csudabiztos! Mindenesetre, ha legyőzték is őket, az csak azért lehetett, mert már annyira túlcivilizáltak voltak, hogy teljesen elfelejtették a vadságot, s azt is, mi az egyáltalán, hogy harc. Én úgy vélem, egyszerűen meg se próbáltak harcolni. Annyira hülyék azonban biztos nem lehettek, hogy hagyják magukat békésen lemészárolni, márpedig, ha azt nem hagyták, s nem is harcoltak, akkor csak egy dolgot tehettek: ész nélkül

menekültek! Ez esetben viszont jó esély van rá, hogy akad még belőlük itt-ott, valamerre, mert nem hiszem, hogy az Ellenség mindőjüket megtalálta volna!

– Jó-jó, ez is lehetséges, de mi köze ennek ahhoz, hogy ti emberek...

– Az, hogy Gazdáitokkal ellentétben mi vadak vagyunk! Mi nagyon is tudjuk, mi az, hogy harc! Semennyire se kétlem, sokkal vadabbak vagyunk, mint akár ti, sáktik is! Szerintem hozzánk, emberekhez képest már ti sáktik is a magatok fél-vadságával, igazából egy túl-civilizált, békés, elkényelmesedett faj vagytok!

– Lehet. De az Ellenség akkor is erősebb nálatok.

– Az erővel nem hiszem, hogy gondjaink lesznek, mert majd te adsz nekem erőt. Hiszen Zé mondta, hogy a mitológiák szerint egy sákti képes erőt adni a férjének.

– De miféle erőt?! Te nem vagy energialény!

– Tudom én azt jól, de a mitológiák így szólnak, és én már hiszek nekik, mert valamikor régen valami sákti biztos került már kapcsolatba valamelyik emberrel, amiatt ilyen pontosak a mitológia leírásai rólatok, sáktikról! Ki fogjuk tapasztalni, miként tudunk te meg én, mi ketten jól együttműködni! Aztán majd te adod az erőt, a többi az én dolgom, és hidd el nekem, addig örül majd az az Ellenség amíg rá nem lelek, mert utána olyan alaposan meg lesz fíngatva, hogy úgy még sosem volt! Egy sákti ereje ugyanis elég kell legyen ellene, hiszen te mondtad, hogy akadtak esetek, amikor sákti legyőzött egyet-kettőt az Ellenségből, így jött létre a nemességetek; most azonban ott leszek én is, és én nem félig vagyok csak vad, mint egy sákti! Én nem egy szelíd energiaticus vagyok, hanem egy igazi *vadállat*! Egyedül, mint ember, lehet, hogy tényleg nem volna esélyem ellene, de veled nagyon is, mert tőled kapok majd erőt, energiát, fene se tudja mit, de valamit biztos, majd kitapasztaljuk; s ezt én irányítom majd harc közben! Én, a vadállat! És én már eleve harcos vagyok az emberek közt is, ez a szakmám! Lesz ám annak az Ellenségnek hatalmas döbbenete, ha velem akaszkodik össze, azt hiszem, légy te abban egészen biztos! Hidd el, olyan lesz majd a számára ez az élmény, mint egy kis embergyereknek, aki eddig azzal szórakozott, hogy kölyökmacskákat kínozott, az lenne, amikor egyszer csak szembekerül egy felnőtt kardfogú tigrissel!

– Hát te aztán tényleg örült bátor vagy, szerelmem!

– Egyáltalán nincs itt szó kimagasló bátorságról – legyintett Zé –, mert magam is teljesen így gondolkodom, mint ő! Sőt, szerintem alig akad ember, aki másképp vélekedne.

– Lehetetlen, hogy ne féljete!

– Persze, hogy félünk, de ennek semmi köze a kérdéshez. Itt nem ez a lényeg.

– Hát?!

– Hát csak az, hogy mi emberek mindennél jobban gyűlöljük a bizonytalanságot. Igazából persze mi is félünk, de épp a bizonytalanságtól, a kiszámíthatatlanságtól és az ismeretlentől félünk a legjobban, ezt mindenáron el akarjuk kerülni. Jelen esetben pedig kizárólag úgy kerülhetjük ezt el, ha igenis odamegyünk, körülnézünk ott, megtudjuk mi ott a helyzet, s ezzel eloszlatjuk a bizonytalanságunkat, ismertté tesszük az ismeretlent... és kész, ennyi!

– Hát erre azt sem tudom mit szóljak...

– Semmit se kell szólnod rá. Az, hogy ezt alig tudod elhinni, egyszerűen arra bizonyíték, hogy igaz az, amit állítasz magadról, hogy a te fajod valamilyen értelemben valóban állat. Ti csak éltetek, henyéltetek, kedveskedtetek, a Gazdáitok pedig mindenről gondoskodtak a számotokra. Ez a fajta élet biztos nagyon kellemes, de azzal jár, hogy valóban elszoktatok minden kockázatvállalástól. Mi emberek még nem. Lehetek milliószor eszesebbek is, mint mi, de hiába, mert ez az előnyünk akkor is megvan veletek szemben. Ráadásul ez olyan előny, aminek mi emberek voltaképpen nagyon is a tudatában vagyunk.

– Mire gondolsz, Zé?

– Mi másra, mint a mitológiáinkra! Meg a filmjeinkre. Az egész irodalmunkra, művésztünkre! Tudod fogni a műsorainkat, ugye? Mozgósítsd a képességeidet, és nézz végig pár kalandfilmet. Vagy olyat, ami régi mitológiákat dolgoz fel. Hihetetlenül nagy számban találsz majd köztük olyanokat, melyeknek a központi témája az, hogy a hős – aki abban az alkotásban az egész emberi faj jelképe – sose adja fel a küzdelmet. Nem futamodik meg a veszélytől. A ti Gazdaitok elfutottak. Mi emberek nem. A hőseink nem, márpedig a művészetünk alig szól másról, mint hősokról. Mert mi emberek hősök vagyunk, vagy legalábbis azok akarunk lenni. Minekünk nem a gondtalan és kényelmes élet a vágyunk, mint nektek sáktiknak! Hogyne, szeretnénk mi is jól élni... de igazából sokkal jobban vágyunk rá, hogy hősök legyünk! Akár életünk árán is! Nézd csak végig a filmjeinket – nálunk a hőst, ha legyőzik, de nem hal meg, akkor nem adja fel! Utánaered a gonosznak, az ő Ellenségének! Utána megy, ha már alig él is! És akkor is igyekszik megölni azt ha tudja, hogy a győzelemben ő maga a hős is belepusztul! Ez őt nem érdekli, igenis akkor is utánaered, és bosszút áll! Mert ha belehal is, de a küzdelem akkor is legalább döntetlen lesz, ha meghal ő is és az ellenség is! Na és szerintem a ti Ellenségeitek ilyesmivel még nem találkozott. Nyilván ahhoz van szokva, hogy rémülten elszelelnék előle. Ahhoz nem, hogy valaki akár élete árán is utána megy és minden vágya az, hogy őt az Ellenséget megölje, kerül amibe kerül!

– Hát, hogy ez nem volt jellemző a Gazdákra, az teljesen biztos!

– Na ugye! Figyelj csak, mi még tulajdonképpen nem is jutottunk ki a világűrbe, mert műoldjaink bár vannak, de más csillagokig el nem jutottunk – ellenben számos sci-fi írtak a szerzőink, s ezekben máris megelőlegeztük magunknak az emberi faj félelmetes hírnevét, mert szinte alapkövetelmény egy sci-fi-től, hogy abban az emberek úgy szerepeljenek, mint ami az egész Galaxis legfélelmetesebb értelmes faja, és minden más faj retteg az emberektől, más fajoknál esténként a rosszcsont gyermekeket az anyák az emberek emlegetésével ijesztetik... Szóval, az lehet, hogy amúgy egy ember szóra se érdemes ellenfél a te Ellenségednek, de ha van mellé egy sákti is, aki segíti azt az embert, akkor magam is úgy gondolom, hogy... szóval, hát igen, persze, nem lehetetlen akkor se, hogy az Ellenség győzzön, elvégre egy csata kimenetele sok mindentől függ, véletlen eseményektől is, de hogy én olyankor egyetlen garasba se mernék fogadni az Ellenség győzelmére az is biztos, mert inkább tippelnék az ember és sákti győzelmére, de még legrosszabb esetben is a kimenetel legalábbis kétesélyes! És itt nem egy ember van, hanem kettő!

– De neked még nincs sáktid.

– Lesz az majd a szigeten, ebben biztos vagyok, még válogathatok is majd közöttük. Bár ha mindegyik egy afféle banyaszoborszerű pete, mindegy is melyiket választom, úgyse tudok róla semmit.

– Zé jól beszélt, magam se mondhattam volna mást! – szólta Áj is. – Azaz, szerelmem, jobb, ha kissé félreteszed a félelmedet, és gondolkozz inkább azon, miként segíthetnél nekem egy harc során!

– De hát fogalmam sincs róla! Te anyagi lény vagy, én azonban alig állok másból, mint energiából!

– Nem én vagyok a mitológiakutató, hanem Zé, de még én is tudom, hogy egyes szekták szerint az embernek is van holmi „energiatest”. Azaz, ahogy te picike részt anyagból is állsz, úgy elképzelhető, hogy mi emberek is állunk egy picike részt energiából is, ha csekély mértékben is.

– Nyilvánvalóan, ez evidens, de ez szinte mikroszkopikus. Amikor az agyatok működik, a benne zajló gondolatok elektronáramlás útján keletkeznek, ez picike elektromágneses teret gerjeszt a fejetek körül... – kezdte a sákti.

– Remek, akkor e térre nyilván lehet hatni, s befolyásolni vele az agyműködést is.

- Még szép, így tanítottam meg neked a nyelvünket is. Na de ez rém bonyolult, rengeteg kapacitásomat igényli a befolyásolás, és mit is segítene a harcban?!
- Az a bajod most, szerelmem, hogy maximalista módon gondolkodol. Elhiszem, ha efféle „finommunkát” akarsz végezni, mint a nyelvtanítás, az iszonyatos kapacitást igényel. A harc esetén azonban semmi szükség efféle aprólékoskodásra. Gondolj bele, tegyük fel én kés-párbajt vívok valakivel. Eszembe se jut sebészprofesszorként azon morfondírozni, melyik szívbillentyűjét találjam el a késemmel, milyen mélyre vágjak, azon meg pláne nem, hogy miként oldjam meg a vérzéscsillapítást! Érted már?
- Szégyellem, de nem!
- Jó, akkor mindjárt egy gyakorlati példát mutatok neked! Ugye tudod, mi az a fáradtság?
- Persze!
- Azt is tudod ugye, mi emberek is tudunk fáradtak lenni?
- Hülye azért nem vagyok, hogy ezt se tudjam!
- Meg ne sértődj! Arra akarok csak célozni, hogy a fáradtság végső soron nem más, mint energiahány! Na most meglepő lehet a számodra, de bár mi emberek valóban szinte teljesen anyagból állunk, de érdekes módon a fáradtságérzetünket olyan kifejezetten nem anyagi dolgok is meg tudják szüntetni illetve mérsékelni, legalábbis ideiglenesen, amiken szerintem te teljesen ledöbbsz, ha megtudod!
- Halljuk!
- Ilyen például a zene.
- Hát nem szórakozásból hallgatjátok?!
- Persze, hogy amiatt. Pontosabban, azért, hogy jól érezzük magunkat. De ha múlik a fáradtságunk, az is jó érzés! Na figyelj csak, kérlek most nagyon alaposan vedd szemügyre az ízé... aurámat, azt hiszem így mondják az energiatest nevét a misztikusok... te biztos látod most is. Jegyezd meg most milyen... és most itt a számítógép... kell legyen kapcsolódása a világhálóra... meg is van. Itt egy régi zeneszám, még azon a bolygón találták ki ahonnan az őseink jöttek réges-rég, s nekem nagyon tetszik, az a címe, hogy „Caravan”, nekem az egyik legnagyobb kedvencem... most ezt szépen meghallgatom. Hátradőlök a széken, ne szólj bele te se Zé, te se szerelmem, csak figyeld közben az aurámat, mély meggyőződésemmel, hogy úgy látod majd, mindössze ettől a nem is egészen 2 perc hosszú zenétől is már egészen feldúsulok energiával! Holott a zene nem anyag, mert rezgés! Végső soron a levegő vibrációja, egészen picike mennyiségben ugyan, de energia! De nem akármilyen energia, hanem megfelelően formált energia, megfelelő ritmusban... És ez csak egy közönséges zeneszám, mit tudnál akkor te nyújtani nekem! Te, aki az energia nagymestere vagy! Na hallgassuk csak meg!

A próba fényesen sikerült! Mikor a zeneszám elhangzása után Áj kinyitotta addig csukott szemét és pillantása sáktija arcába tévedt, azon olyasmit látott, amiről azt se tudta, hogyan fejezhetné ki egy szóval! A leány nagy szeme csodálatban égett, elragadtatásban, sőt, Áj meg mert volna esküdni rá, hogy már-már félelmet sugároz! Emellett azonban hihetetlen tiszteletet is!

- De... De hiszen... te... Ó, ó, ó...! Hát hiszen te... te, szerelmem... te...
- Mi az, mi történt, mondd már!
- Te most... most... most majdnem olyan vagy... a... az... aurád, ezt a nevet adtad neki... igen... egészen olyan, mint régen a Gazdáinknak... ó, én olyan boldog vagyok...! Csak még sokkal inkább... nem is tudom miként mondjam... igen, most te is hatalmas vagy, fenséges vagy...
- Pedig gondolom még most is sokkal kevesebb az energiám, mint nekik.
- Igazából én már ebben se vagyok biztos.

– Hogyhogy?!

– Nehezen tudnám ezt megfogalmazni... Így látszatra persze, hogy még most is egy hitvány semmisségnek tűnsz, jelentéktelen valakinek... akit bármikor könnyen eltaposhatna egy sákti is, nemhogy az Ellenség... Igen... de kezdem úgy vélni magam is, hogy igazad van és rém rossz ötlet, ha beléd köt egy Ellenség! Mert bár én tényleg és igazán nem látok benned semmi említésre méltó energiát most sem, ez igaz... de kezdek arra gyanakodni, hogy csak amiatt nem látom, mert én mégse vagyok az energia oly nagy mestere, mint amilyennek tartasz engem! Én csak egy állat vagyok, igen. Nem tudok én mindent... hiszen már, hogy is tudhatnék mindent, ha úgy volna, nem az lenne nekem meg a fajtámnak a legnagyobb vágyunk, hogy egy jó Gazdát találjunk, hanem mi lennénk a Gazdái valakinek, de ez nemcsak nem így van, de még csak nem is érzünk vágyat ilyesmire... szóval, én azt hiszem, igenis van benned elképesztő mennyiségű energia, hihetetlen mennyiség, de annyi, hogy ha csak belegondolok is a mennyiségébe, hát rémülten hőkölök hátra, képletesen szólva...

– Miből gondolod ezt?

– Épp el akartam mondani... Amiatt, mert ha én magam személyesen nem találkoztam sosem is a régi Gazdák egyetlen példányával se, de a faji emlékezetemben sok minden szerepel róluk. Leginkább épp az energiatestükkel kapcsolatban. És most amíg e zenét hallgattad, de még azután is... Még most is részben... olyan rezgéseket produkáltál, amik kiköpött másai voltak a Gazdák rezgéseinek, de közülük is csak azoknak, akik a legszönyörűbb hatalommal bírtak! És azt talán mondanom se kell, mi sáktik bár mindig nagyon szerettük a Gazdánkat, de azért az akkor is úgy volt, hogy annál büszkébb volt egy sákti, minél érdeműsőbb volt az ő gazdája! Hát ami engem illet, igazán büszke lehetek, mert bár nem vagy mindig ilyen, tényleg nem, tényleg egy jelentéktelen pórnak tűnsz többnyire, de ha mégsem...! Hú, na akkor aztán...! Szóval úgy vélhetem, hogy te többnyire egyszerűen *álruhában jársz*... Benned igenis ott van elrejtve a nagy energia... Lehet, hogy te se tudsz róla, de igenis ott van... És annyi rengeteg, hogy még az se biztos, egyáltalán *bárkinek is* a régi Gazdák közt volt valaha ennyi! Ezek után nekem sziklaszilárd meggyőződésesem, hogy ti emberek tulajdonképpen nem is vagytok mások, mint *éppen maga* a Gazdáink faja, úgy bizony, csak azok, akik a Gazdáink voltak, az emberek egy olyan csoportja, akik valamiért gyorsabban fejlődtek vagy mittudomén... Eh, ez tényleg bonyolult kérdés nekem, hiszen én csak egy állat vagyok... Mindegy is, a lényeg, hogy van köztetek és a Gazdák közt valami ősi rokonság! Talán nem túl távol álló a valóságtól az az állításom, hogy ti tulajdonképpen a Gazdáink fajának vad állapotban megmaradt változata vagytok! Ilyenek lehettek a Gazdáink ősei valamikor időtlen idővel ezelőtt! Ó hogy én mennyire boldog vagyok e felismeréstől! Nagyon szépen kérlek... ha igazán szeretsz... hallgasd meg még azt a zenét újra... még legalább tízszer... hogy megint és ismét láthassalak olyannak, szerelmem...! Mert én olyannak akarlak látni téged... téged, szerelmem... téged, aki nekem rendeltettél!

– Hát ezen aztán tényleg ne múljon a boldogságod! Sőt, meghallgatok még más zenéket is, és figyelj közben!

– Bocsánat, hogy közbeszóllok – mondta Zé –, de hadd említsem meg, hogy én a legvalószínűbbnek azt a változatot tartom, hogy mi emberek nem az ősei vagyunk a sáktik gazdáinak... hanem az *utódaik*!

– Hogy érted ezt? – kérdezte Lilli.

– Úgy, hogy Áj mondta, ha a Gazdáitok nem harcoltak, s azt se szerették volna, hogy megöljék őket – márpedig miért is szerették volna ezt ugyebár – akkor elmenekültek. Ha elmenekültek, valami kellett legyen velük... Simán elképzelhetőnek tartom, hogy mi valami olyan csoportból alakultunk ki, melyek, hogy úgy mondjam *elbarbárosodtak*. Vagy ha úgy tetszik, *elkorcsosodtak*. Vagy még pontosabban: *visszavadultak*. Feltételezem, a Gazdáitok ősei nagyon hasonlóak lehettek tényleg mihozzánk, na most, amikor ezen elmenekült csoport

ideérkezett ebbe az izé... mondjuk, hogy *Univerzumba*... akkor itt akármiért is, de kedvezőtlenebb körülmények közé került, mint ahonnan jött, és elvadult. Legalábbis részben. Na ezek lennének mi... És még ez is alátámasztható a mitológiákkal, mert alig is akad olyan mítosz, ami ne arról szólna, hogy az emberek ősei régen egy csodálatos világban éltek, ahol minden szép és jó volt. Ott éltek az istenek közt, illetve némely mítosz szerint ők maguk voltak az istenek. Aztán történt ez meg az, mindenféle, végül az emberek átkerültek ebbe a mostani világba, ahol már nem is olyan szép és jó minden, és elvadultak, elkorcsosodtak... Igen, mindez, amit most tapasztalunk hála neked ó, sákti, teljes összhangban van a mítoszokkal! Azaz, én igazán és a lehető legkomolyabban hiszem azt, hogy teljesült a vágyatok, és megtaláltátok a Gazdaitok leszármazottait, csak épp jelentősen elvadult állapotban! Mi vagyunk azok, mi emberek! Ez azonban annál rosszabb az Ellenségnek, mert most már, hogy vadak vagyunk, nem menekülni fogunk, hanem harcolni! Méghozzá vadul... Mondd csak, nekem nem változott meg az aurám amíg a zene szólt?

– Ne haragudj, nem figyeltem meg. Én csak Ájra koncentráltam akkor, elvégre ő a férjem.

– Csak amiatt kértem, mert nekem is nagyon tetszett ez a zene, szinte kedvem támadt a hallatán harcba vonulni! Hallgassuk meg még egyszer, de most kissé figyelj rám is, ha nem nagy szemtelenség ezt kérnem, jó?

– Megpróbálhatom.

Megszólalt megint a zene, s amikor vége tért, a sákti ezt nyilatkozta:

– Ugyanezt tapasztaltam nálad is. Csak kissé másképp. Te, hogy is mondjam... Talán jobb lesz, ha valami hasonlaltal próbálkozom. Szóval, Áj aurája úgy változott közben meg, hogy azt hiszem talán valami lomha, de hihetetlenül veszélyes mélytengeri szörnyhöz hasonlíthatnám. Valami óriáspoliphhoz, ami ott ül a mélyben és zsákmányra vár. Lusta, nem szívesen mozog, de ha *mégis* rászánja magát hát jaj annak, akit elkap, mert iszonyatos erő birtokosa! Te Zé, te más vagy. Benned is van erő nem kevés, de rólad inkább egy gepárd jut az eszembe. Egy villanás, és amit akar, máris elkap, és semmi se menekül előle. És nemcsak gyors, de hihetetlenül fondorlatos is! Te nem szeretsz várni, gyorsan döntesz, aztán lecsapsz. És általában győzol is. Ha azonban a támadás nem sikerül, nem maradsz ott tovább birkózni az ellenféllel, hanem villámgyorsan visszavonulsz, eltűnsz, elbújsz... majd egy váratlan pillanatban újra támadsz, amikor senki se várja. Áj nem ilyen. Ő, ha egyszer nekikezd, végig is csinálja, kerül, amibe kerül, nem vonul vissza.

– És melyik a jobb szerinted?

– Ilyesmiben én nem nyilatkozom, mindegyik módszernek lehetnek előnyei és hátrányai, és a maga módján mindegyik veszélyes. Te talán jobban hasonlítasz ránk sáktikra, Zé, de azért akkor se vagy sákti, akkor is ember vagy, mert mi sáktik is gyorsan támadunk, ha muszáj, az igaz, és visszavonulunk hamar, ha látjuk, hogy nem tudunk gyorsan diadalt aratni – ám utána általában nem is kísérelünk meg újabb támadást. Te viszont igen.

– Naná, mert én ember vagyok. Talán meséltem már neked róla, hogy mi emberek nem adjuk fel. Ha egyszer egy ember olyan istenigazából megharagszik valakire, úgy az esetben is utánamegy az ellenségének, ha már ő maga is a porban húzza a saját belét, és tudja, hogy ideje lenne önmagát ápolgatnia, mert másképp beledöglik. Ez akkor már egyáltalán nem számít neki, ez olyankor neki csak egy teljesen jelentéktelen részletkérdés, ami arra se méltó, hogy icipici figyelemre is méltassa. Igenis utánamegy és kicsinálja a másikat. Tudod, a bosszúvágy. Ez reánk legalább annyira jellemző, mint rátok a féltékenység.

– Hát akkor már csak azt kell kitalálni tényleg, miként segíthetnék nektek.

– Hát a régi Gazdának hogyan segítettél volna? – kérdezte Áj.

– Sehogy. Minek is, messze több volt az energiájuk, mint nekünk... A mienk hozzájuk képest egy csepp a tengerben... Nálatok se hívja senki se csatába a házimacskáját, amikor bevetésre készül...

- Hm, találó hasonlat, mert kommandós vagyok... De nekem nincs annyi energiám, mint...
- De hiszen van. Az előbb mondtam. El van rejtve benned.
- Helyes, akkor ki kell csalogatni.
- De miként?
- Ez az, amit neked kell tudnod. Te értesz ezekhez, hogy energia meg minden... És *valami* mód biztos van rá, a mítoszaink is erről szólnak! Sőt, ha hihetünk Zé szavainak, akkor épp arról van szó, hogy mi emberek semmit nem tehetünk egy sákti nélkül, mert az adja az energiát a férjének! És lehet, hogy ez a hagyomány annyiból nem igaz, hogy bennünk magunkban, bennünk emberekben van a temérdek energia, s ekképp azt mégse a sákti adja, igen, ez lehet, de akkor is igaz lehet a mítoszból annyi, hogy ezen energiánkat a sákti képes csak kicsalogatni belőlünk, és ilyen értelemben igenis tőle kapjuk, mert ha ő nem segít, akkor hiába minden! Tehát, ha a mítosz nem is igaz szó szerint, de lényegileg mégis, mert ott van benne az igazságmag!
- Én csak egy újszülött vagyok!
- Hm... De hiszen annyira értesz hozzám, akármikor képes vagy belepiszkálni az agyamba, kiolvasol belőle információkat...
- Mert megengeded.
- Tessék?
- Szerintem nem sikerülne, ha ellenkeznél. De te olyan végtelenül kedves vagy hozzám, hogy eszedbe se jut előttem titkolódnai, blokkolni az információs csatornákat...
- Azt se tudom, miként blokkolhatnám.
- Végtelenül egyszerű: elég volna hozzá mindössze annyi, hogy ellenérzéseid legyenek a szándékommal szemben! Hogy bizalmatlan légy velem! Én persze észrevenném ezt rajtad rögvest, de nem sok mindent tehetnék. De te annyira magad is úgy érzed, hogy összetartozunk, tényleg, és...
- Hohó! Figyelj csak rám! Te magad mesélted, hogy amikor a sákti szül, akkor ott a Gazda is, és ad neki energiát... gondolom, ehhez valahogy össze kell kapcsolódjon a... az energia-mezőjük vagy mi...
- Hát persze, másképp el se képzelhető!
- Remek. És olyankor ki irányítja azt az egységes energiatestet?
- Természetesen a Gazda, ki más!
- Az lehetetlen, hiszen azért mégiscsak a sákti szül, azt meg ő tudja, ő a sákti, miként kell ennek megtörténnie.
- Persze, természetesen, de az akkor is olyasmi, hogy ő csak azon részletkérdésekben dönthet, amiben a Gazda akkor engedi neki. Ő olyankor csak egy... hogy is mondjam... mintha testrész volna... Azt hiszem az talán a legmegfelelőbb hasonlat, hogy ő olyankor olyan, mint egy nagyon okos számítógép terminál, ami azonban mégis egy szuperkomputer távoli vezénylete alatt dolgozik. Ez a szuperkomputer akkor a Gazda. Persze ez csak egy hasonlat, de talán érthetőbbé teszi a dolgokat.
- És ha olyankor a sákti akarna az irányító lenni?
- A „szuperkomputer”?!
– Pontosan.
- Elképzelhetetlen.
- Miért is lenne az, feltéve, ha a Gazda megengedi neki! Ez igenis nem elképzelhetetlen, hiszen látod, hogy én máris elképzeltem!
- Csak nem arra gondolsz, hogy te meg én...! Hogy én téged...!
- Egy próbát mégér, nemde?

– Ennyire megbízik bennem?!

– Már hogy a fenébe ne! Gondolod, hogy egyáltalán szóbahoztam volna ilyesmit, ha a legis-legcsekélyebb bizalmatlanság is bennem volna irántad, ha ennek akár egyetlen apró cseppje is ott bujkálna bennem?!

Kis szünet következett erre, majd Lilli tétován megrázta a fejét.

– Nem. Akkor se merem.

– Miért nem?

– Mert meséltem neked, hogy azok a rezgések... amiket a zenehallgatás közben produkáltál... Úgy képzeld el, úgy éreztem magam, mintha én egy vízcsepp volnék, s hirtelen megpillantom a végtelen Óceánt...! Szóval... Szóval nem, nem merem, na. Nagyon kérek ne is kísérs! Egyszerűen nem merem átvenni a vezénylest feletted. Akkor se, ha megengeded. Nem létezik! Korábban talán mertem volna, igen, bár akkor is csak amiatt, mert én úgy hiszem, hogy én valójában egy rendkívül öntelt és beképzelt sákti vagyok, azért, mert annyira nagyon nemes vagyok... igen, egészen biztos, hogy gögös vagyok, büszke, kevély, fennhéjázó, dölyfös, még talán hencegő is... szóval igen, korábban... de amióta én is kezdek biztos lenni benne, hogy a te fajod tulajdonképpen a Gazda faja, még ha némileg visszavadulva is, azóta nem. Egyrészt ez még csak nem is illene, sőt, mi az, hogy nem illene, az egészen enyhe kifejezés erre, valójában inkább azt mondhatom, hogy ha egy sáktinak ilyesmi akár álmában is eszébe jut hát az akkora bődületes pofátlanság, hogy szavakat se találok rá... de nem is tudom elképzelni, hogy valaha akár egyetlen sákti is létezett volna, akinek efféle akár botor és kósza ötletként is megfordulhatott volna a gondolataiban... és ha mégis akadt volna ilyen, s ezt megtudja róla a többi sákti, hát azonnal ízekre tépik a szentségtörés miatt, amit megcselekedett, de ha a széttépését a Gazdák megakadályozzák, akkor is az a minimum, hogy soha többé senki nem barátkozna vele, kiközösítik... ismétlem nem is akkor, ha megteszi, hanem ha csak szóba hozna is ilyesmit egy sákti, akár csak kósza ötletként, mint jópofának tartott hipotézist... mert ilyesmivel még tréfálkozni se illik! Soha, sehol, semmiképp! A Gazda, az mindig *szent*! A fajtája is! Egy sáktinak úgy kell gondolni, hogy minden, amit a Gazda tesz vagy szeretne, az kizárólag jó lehet, és a Bölcsesség utolérhetetlen morzsája a Gazda minden gondolata, egyetlen esetben van csak joga a sáktinak ellenkezni, ha a Gazda meg akarja őt csalni, valami más nőnek a házba hozatalával... az, hogy ekkor egy sákti elkezd ellenkezni, veszekedni, hisztizni, az természetes, ezen senki se döbben meg, mi ilyenek vagyunk és ezt mindenki tudja. Ez olyan közismert, mint hogy a tárgyak lefelé zuhannak. De *semmiféle* más esetben nem illik úgy vélnünk, hogy mi akár *megközelítőleg is* egyenjogúak vagyunk a Gazdával s ellenkezhetnénk vele! Pláne olyasmi, hogy majd mi leszünk a főnökök, a Gazda irányítói...! Huh, én ilyesmiről még csak nem is hallottam! Egy sákti legalapvetőbb és tulajdonképpen *egyetlen* kötelessége az, hogy mindig feltétlen csodálattal adózzon a Gazda egész fájának, leginkább természetesen saját Gazdájának, rajongással, mást semmit nem is szoktak elvárni egy sáktitól, munkát pláne nem, de ezt az egyet igen, és jogosan, mert hát valamivel mégis illik fizetnünk a sok jóért, kényeztetésért... és ezzel egyszerűen nem fér össze olyasmi, hogy mi legyünk uralmi pozícióban akár csak átmenetileg is! Másrészt azonban tényleg nem is merem, mert más se hiányzik nekem, mint hogy kicsalogassam azt a temérdek energiát belőled, aztán mi lesz, ha nem bírom kontroll alatt tartani és elszabadul! Hogy túl nem élem az aztán teljesen biztos! Ha ezt előre tudom, azzal se mertem volna kísérletezni, hogy a fejedbe tömjem a nyelvünket. Sőt, most már attól se kell félned szerelmem, hogy ha rád mosolyog valami csinos emberlány, akkor azt féltékenységből megölöm. Úgy értem, lehet, hogy megölöm, de semmi esetre se úgy, hogy belepíszkálók az agyába vagy a testműködésébe. Esetleg másképp, mittudomén... eh, most nem jut semmi az eszembe. De most már nem mernék senki embernek a belső lényegéhez hozzápiszkálni. Szó sem lehet róla! Ti a Gazda faja vagytok, és így aztán akármikor megtörténhet, hogy valami váratlanul „beindul” benne, aktivizálódik valami ősi képessége, aztán akkor nekem kész, végem, annyi! Hiszen gondolj csak arra mi történik, ha

egy ember megharagszik egy közönséges macskára – a macskának egyáltalán semmi esélye az emberrel szemben akkor se, ha az embernél nincs ott valami fegyver a keze ügyében, a macska kizárólag akkor menekülhet meg, ha villámgyorsan eliszkol, már ha tud! Szóval, nagyon rendes vagy, hogy megbízol bennem, igazán megtisztelsz vele, hogy még ezt is megengednéd, és teljes hatalmat adnál nekem önmagad felett, mondhatom ez tényleg olyasmi, hogy ennél nagyobb megtiszteltetés talán nem is érthet egy sákit, sőt mi az, hogy „talán”, egészen biztosan nem, de felelőtlen könnyelműség volna élnem ezen engedélyeddel, kérlek ne is kísérs ilyesmivel a jövőben! Amúgy is, ez az egész a fülemnek igencsak perverznek hangzik. Megtisztelő a bizalmad, igen, nem sértődtem meg, épp ellenkezőleg, sőt, ennél fényesebben nem is bizonyíthatnád volna előttem, hogy valóban a férjemnek tartod magadat, szóval akármit mondtál is erről korábban tényleg mélyen hiszem már én is, hogy én értetelek félre téged és mélyen szégyenkezem emiatt, látom már, hogy valóban nagyon csúnyán megbántottalak akkor téged a bizalmatlanságommal, mert semmiképp se szolgáltál erre rá, mert nem létezik, hogy ilyesmit felajánlottál volna nekem ha... szóval tényleg én most hihetetlen mértékben boldog vagyok, hogy ezt hallhattam tőled, ez messze több, mint a legcsodálatosabb szerelmi vallomás... de mégis perverz, mert hogy is néz az ki, hogy én, az állat uraljam a Gazdát, hát azért ez mégiscsak...! Nem létezik, elképzelhetetlen, és nemcsak most elképzelhetetlen, de amíg világ a világ! Hiszen amióta csak a fajunk létezik, ez mindig épp ellenkezőleg volt! Ez valami tökéletesen természetellenes, ez képtelenség, ez... Szóval én ilyesmit nem teszek, ellenben, ha te óhajtod, hogy majd te engem...

– Azt se tudom, mit tegyek.

– Ha arra gondolsz, miként kezd el, nincs semmi baj, azt rám bízhatod, hiszen tudod, olyasmi lesz, mint amikor a nyelvemre tanítottalak, csak utána a tied az aktív szerep. Azzal nincs semmi gond, hogy én kezdjem, az könnyű, ez csak olyasmi nekünk, mint amikor egy igazi macska kezdeményezi a kedveskedést, mintegy kiprovokálja azzal, hogy odabújik a Gazda ölébe és dorombolni kezd!

– De utána mit tegyek?

– Neked kell tudnod. Bízom az ötletességében.

– És ha megöllek a gyakorlatlanságommal?

– Könnyedén megölhetsz, de semmi esetre se a gyakorlatlanságoddal. Kizárólag szándékosan teheted.

– Nem értesz, mi van, ha elrontok valamit benned?

– De igenis pontosan értelek, és épp ezt magyarázom mióta, hogy csak szándékosan tudsz bennem elrontani valamit! Ahhoz azonban az kell, hogy ne szeress. Sőt, kifejezetten gyűlölj és utálj. Egészen egyszerűen elő se fordulhat olyan helyzet, hogy árthatsz nekem, mindaddig amíg szeretsz!

– Hm... Hát, hááááát... – habozott Áj – végeredményben...

– Ó, szerelmem, hogy te milyen végtelenül rendes vagy, mennyire szeretsz engem, hiszen látom még mindig amiatt aggódsz, mert féltesz engem, még önmagadtól is!

– Nos, nos igen. Igen. Kíváncsi vagyok, vonz nagyon a gondolat, de ne feledd, még ha valóban a Gazdád fajába tartozom is, akkor is valami vad változat vagyok, emiatt okvetlenül gyakorlatlan.

– Na de hányszor mondjam, hogy nem tudsz megölni, ha szeretsz! Az meg semennyire se lehet vitás, hogy szeretsz, hiszen...

– Persze, persze, igen, egészen biztos, hogy szeretlek, semmi kétség! Na de gondoldj kedvenc hasonlatodra a házimacskákra. Tegyük fel szeretem a házicicusomat, és elkezdem simogatni, dédelgetni... Mégiscsak előfordulhat, hogy valami rossz mozdulatot teszek, amivel ha nem is

ölöm őt meg, de mittudomén kényelmetlenséget okozok neki. Például köztudott, hogy a macskák cseppet se szeretik, ha visszafelé simogatják a szőrüket!

– Ilyesmi tényleg lehetséges – bólogatott a sákti –, de e kockázatot vállalom, mert valamikor csak el kell kezdened ezt, hiszen, ha sose tennéd, soha nem is okozhatnál nekem ilyen módon örömet! Meg aztán én mégis értelmes lény vagyok a magam módján, azaz ellentétben az igazi macskákkal, meg tudom neked mondani, ha olyasmit művelsz, ami nekem valamiért kellemtelen. De amúgy se hiszem, hogy sok ilyesmi fordulhatna elő.

– Nincsenek emlékeid arról, miként szokták ezt a régi Gazdák?

– Sajnos semmi.

– Na de az hogyan lehet? Egyáltalán, ha mi valóban a régi Gazdáitok vagyunk, miként is lehetséges, hogy nem jöttél erre rá már pusztán a külsőnkől is?

– Sőt – szólt közbe Zé – miért van az, hogy a te alakod is tulajdonképpen teljesen emberi?

Lilli mosolygott.

– Micsoda kérdés, hiszen gondolj csak a petére, a „banyaszoborra”, nyilvánvaló, hogy az alakom nem emberi!

– Pedig az, épp csak akkor nem egy szép, hanem egy ronda embert formáz.

– Szerintem nem. Ezzel az erővel mondhatnád, hogy a majmok is emberek. Holott szerintem pete alakban sokkal kevésbé hasonlítok egy emberhez, mint egy majom.

– Jó, na, mindegy, most akkor is teljesen emberi vagy, ezt már aztán tényleg lehetetlen letagadnod!

– Na de mi más is lehetnék, hiszen embervér hatására születtem meg!

– Úgy érted – kérdezte Áj –, ha mondjuk tigris vére kenődött volna rá a petédre, most tigris alakú lennél?

– Elméletileg igen, gyakorlatilag azonban kétlem. Nem jó nekünk akármiféle vér. Bár tudtommal még senki nem próbált ilyesmit, de azt hiszem, hogy igaz lehet, hogy nemcsak az emberek vére jó a megszületésünk indukálójául, ugyanakkor azt is hiszem, kevés lehet a Világban azon fajok száma, akik erre megfelelőek. Mindenesetre, egy sákti mindig olyan lesz, külsőre természetesen, amilyen az őt életre hívó Gazda fajának normája, ahhoz igazodik. Tulajdonképpen a vérben levő genetikai anyagból olvassa ki az alakot a... na fogjuk rá, hogy a mi *szervezetünk*, bár sejtet ugye, hogy ez egy nagyon rossz szó... Annyi biztos, hogy nekem fogalmam sincs róla milyen volt a Gazdák alakja, a „genetikai” emlékezetemben csak az energiatestükről van elraktározva információ, de annak az energiatestnek se az „alakja”, hanem mindenféle rezgések, frekvenciák, kódok, effélék... Mi sáktik a testi alaknak semmiféle jelentőséget nem tulajdonítunk, hiszen energialények vagyunk, biztosíthatlak tehát róla, hogy akkor is tökéletesen boldog lennék veled, ha púpos, sánta és félszemű lennél szerelmem, ez engem fikarcnyit se zavarna! Jobban örülök neki így, hogy nem vagy olyan, de ez, hogy „jobban”, ez engem talán úgy valami egy milliomod százaléknyi mértékben érdekel csak a többi tulajdonságaidhoz képest.

– Na de az én véremben az én testem genetikai kódja van meg, te pedig nem olyan alakú vagy, mint én, mert kezdjük azzal, hogy nem is vagy férfi.

– A Gazdáink is kétneműek voltak, s mi sáktik mindig ellenkező nemű alakot veszünk fel a születésünkkel, mint a Gazda neve. Hiszen, hogy is ne így volna, másképp nem tudnánk velük párosodni! Továbbá, emlékezz csak vissza, amikor rám találtál, mennyire hihetetlenül ronda voltam a te fogalmaid szerint!

– És?

– És azután lettem széppé, hogy adtál nekem még vért. Eközben érintkeztem a testeddel. Könnyedén tudtam fogni a gondolataidat... Legalábbis bizonyosakat, mert akkor még nem voltam a képességeim teljében... de elég volt annyi is, meg ez nálunk tudod ösztönös folya-

mat... szóval, érzékelttem a legtitkosabb vágyaidat, hogy te milyen nőt szeretnél... és ugye, hogy olyan vagyok!

– Semmi kétség, valóban te vagy álmaim nője, akármikor a halálba megyek érted! Na de akkor nektek sáktíknak nincs is *igazi* alakotok?

– Valami olyasmire gondolsz, ami fajspecifikus, ami gyökeresen eltér az emberitől?

– Persze, elvégre, amikor még nem éltetek a Gazdákkal, akkor is kellett legyen azért valami-féle alakotok! Mármost a testeteknek!

– Hát igen, van nekünk olyan is, de nem szoktuk használni. Nincs jelentősége. Hihetetlenül régóta nem használjuk azt az alakot, ez valami olyasmi, mintha, mittudomén... eh, nem is talállok rá hasonlatot a te fogalomtáradból.

– De esetleg képes volnál azt az alakot lerajzolni, mert érdekelne mégis! Vagy valamiképp kivetíteni ide a levegőbe, mint egy hologramot...

– Minek azt, egyszerűbb, ha átváltozom rá.

– Képes vagy rá?

– Miért is ne?

– De ugye aztán vissza is tudsz alakulni?!

– Persze, ne aggódj! De csak akkor vállalom, ha nagyon, de nagyon megígéred, hogy utána is szeretni fogsz, ugyanis attól félek az az alak nagyon távol áll az emberi szépségideáltól!

– Annál távolabb biztos nem, mint ami banya korodban voltál, s láthatod, hogy ez nem akadály a szeretetemnek.

– De igenis lehetséges, hogy jobban, mert nem mindegy, hogy valami csak rondának vagy veszedelmesnek is látszik! És az azért szerepel az „emlékeim” közt, vagyis inkább az „információs bázisomban”, hogy a Gazdák közt egyáltalán senki se akadt amennyire mi tudjuk, aki szerette volna az eredeti alakunkat! Túl vadnak, rémisztőnek tartották! Gyakorlatilag mondható, hogy szinte meg is volt tiltva, hogy abban mutatkozzunk. Ez nálunk illetlenségnek számított, ez, ha egy sákti az eredeti alakot használja. Ez, ha valamelyikünk azt az alakot felöltötte, körülbelül olyan szemtelenség lehetett, mintha nálatok egy igazi macska rávicsorog az emberi gazdájára, sőt, még a karmait is kimereszti felé, fúj rá... tehát gondold meg...

– Mit kéne ezen meggondolnom, ne aggódj már, ha majd tényleg nem tetszik, szólok, hogy változz vissza és kész, ennyi!

– Nos jól van... lásd hát akkor, ilyen az eredeti anyagi alakunk! – azzal Lilli gyorsan kibújt a ruháiból, majd... majd alig egyetlen másodperc múlva valami nagyon furcsa termett a helyére.

Az biztos, hogy tényleg rendkívül félelmetesen nézett ki! Ugyanakkor a maga módján igenis szép volt, Ajnak legalábbis tetszett... de Zének is, mert szinte ugyanabban a pillanatban mindegyikük füttyentett egyet elragadtatásában!

A lény, akivé Lilli változott, annyiból még most is emberi volt, hogy két lába és két keze volt, meg egy feje. Igen ám, de egész testét szőr borította, mely az egyes testtájakon más és más színű volt, ráadásul e szőrszálak világítottak, így az egész lényt fénykoszorú vette körül. Volt farka is, aminek végéből szikrák pattogtak, e fark majdnem olyan hosszú volt, mint az egész test, s amikor mozdult, akkor a fark végéből mintha apró csillagok szálltak volna ki a levegőbe, melyek azután még tündököltek ott egy darabig.

Lilli feje most cseppet se tűnt emberinek. Szép volt, de nem ember-módra szép. Először is, a szeme jó kétszer akkora volt most, mint emberi formájában, holott már akkor is elképesztően nagy volt a szeme. Most azonban arcában alig látszott más, mint a szem, orra nagyon keskeny hegycsúcsként ült a két óriási szem közt. Koponyája egészen macskásan festett előlről, azaz sokkal laposabb volt, mint egy emberi koponya, oldalról vagy felülről nézve azonban valami nagyon furcsának látszott: ugyanis nem sokkal a tarkó után elágazott háromfelé, mintha ott hátrafelé három hatalmas, vaskos szarv nőne ki a fejéből, csak épp nem felfelé, hanem tényleg

hátrafelé! A középső párhuzamos volt a gerincével, a két szélső azonban kissé oldalra nőtt, mintegy harminc fokos szöget bezárva a középsővel. E „szarvak” persze nem igazi szarvak voltak, nem csontszínűek voltak, hanem ténylegesen a koponya részét alkották, bőr borította őket, sőt, ezek is, mint a farok, világítottak: a két szélső szarv narancssárgán, a középső halványrózsaszín fényben. Két mellső lábán – bár ezek félig-meddig inkább kezeknek tunktek – a karmok akkorák voltak, mint egy sarló, s ezek is világítottak, de ezek acélkék fénnnel.

És hiába változott át ebbe az alakba, Lilli így is tudott beszélni.

– Igaz lenne-e, amit látni vélek, hogy így is tetszem neked, szerelmem?! – kérdezte.

– Naná, sőt, mi az, hogy tetszel, imádlak, még át is öllek így is! Sőt, lehet, hogy perverz disznónak fogsz tartani, de előre szólok, szoktasd magadat a gondolathoz, hogy igenis ki akarom próbálni a szerelmeskedést veled így is, hogy ebben az alakban vagy!

– A tied vagyok, azt teszem, amit parancsolsz, szóval, ha óhajtod, tőlem akár...

– Hé, hé, mit képzelsz, nem most, Zé előtt... annyira azért nem sürgős...

– Te tudod, te vagy az én Gazdám... de valóban ennyire tetszem neked így is?!

– Igen! Most tényleg olyan „macskásan” nézel ki, és elárulom, én alapvetően mindig is szerettem magam is a macskákat... de mert harcos vagyok, szeretem a macskában is azokat, amik vadak! És te egy rém vad cicusnak tűnsz most! Senkinek nincs ilyen vad cicuskája, mint nekem, hú, hogy ennek mennyire örülök! De különösen a fejed tetszik. Ez aztán tényleg egészen különleges! Mondhatnám szinte olyan, mintha nem is igazi macska lennél, hanem egy dinoszaurusz, ami azonban többé-kevésbé macska alakúra fejlődött!

– Azokon nem szőr volt, hanem pikkelyek.

– Persze, de én most csak a fejed alakjáról beszéltem. Ráadásul e fejben csodálatosan nagy szemek ülnek és én imádom a nagy szemeket. És e szemekben értelem ül... Tudod mit, a szeretkezéssel tényleg várni kell, de azért már most azonnal meg akarlak csókolni így is, bújj azonnal a karomba!

– Bújok, de közben amíg dédelgetsz, lehetne-e kérnem, hogy hallgass még egy kis zenét?

– Persze, miért is ne, csak figyelmeztetlek nehogy csalódás érjen téged: egyáltalán nem biztos, hogy minden zeneszámtól úgy... izé... „beindulok” vagy hogy mondjam...

– Én viszont azt hiszem meglehetősen nagy sikerszázalékkal képes vagyok megjósolni, miféle típusú zenéktől kezd olyanná válni az auránk, amilyennek azt a sáktid látni szereti! – vigyorgott Zé.

– Ugyan már!

– Pedig! Mert figyelj csak, bátya, itt most rögtön megmondom neked, te azokért a zenékért vagy oda, amelyekben nagyon domináns és jól kivehető a basszus szólam, az adja a ritmust, valami tulajdonképpen primitív, egyszerű, nem túl bonyolult ritmust, de ennek jól, markánsan kell hallatszani, s ezt valami főleg magas hangokból álló dallam kíséri!

– Elismerem, telibe találtad!

– Akkor fokozom. Jelentős összegekbe mernék fogadni rá, hogy amikor olyan zenelejárás elé kerülsz, amin van equalizer, amin tehát külön lehet erősíteni az egyes frekvenciatartományokat, akkor első dolgod, hogy felhúzd maximum körüli értékre a mély frekvenciákat és a magasakat is, a középsőket azonban lehalkítod, azért, hogy annál markánsabban hallatsszék a magas és a mély!

– Eldobom az agyamat, te gondolatolvasó vagy!

– Ilyesmivel inkább a feleségedet vádold, én nem vagyok sákti... De még tovább fokozom. Kedvenc hangszereid a következők: köcsögduda, nagybögő, mélyhegedű, doromb...

– Igen, de erre nem volt nehéz rájönnöd, miután elismertem, hogy nagyon szeretem a mély hangokat.

- Hát persze, de mindjárt másképp nézel rám, ha azt is megjósolom, hogy hiába szereted annyira a mély hangokat, nem rajongsz a dobokért!
- Tényleg mindjárt hanyatt esem, ezt is eltaláltad!
- A magas hangokat kiadó hangszerek közt nincs kimondott kedvenced, viszont nagyon szeretsz két hangszert, ami bár ki tud adni magas hangokat is, de mélyeket is. E két hangszer a szitár és az orgona!
- Na most már ki vele, honnan tudod, valaki a homlokomra tetovált?!
- Nem, csak egyszerűen arról van szó, hogy mindez rám is teljesen igaz, s mert rám igaz, megkockáztattam, hogy téged is megvádoljak vele, elvégre a sáktid azt mondta, az én aurám is ugyanúgy módosult a zene hallatára, mint a tied!
- Kiváló a logikai érzéked, elismerem! De miért fontos ez, és... és például miért nem szeretjük annyira a dobot?
- Mert a dob olyan hangszer, ami tényleg csak ritmust ad, de nincs hangszíne. Nekünk meg nemcsak ritmus kell, de hangszín is. Frekvenciák. Jól elkülönülő frekvenciák, melyek közt valamiféle összefüggés van. Elvégre, ha minden frekvencia odatolakszik egy időben, abban nincs rendszer, az káosz, abból nem lehet semmit se kinyerni a magunk számára, az maga a teljes entrópia... – és Zé elhallgatott.
- Hé, folytasd, látom a képeden, hogy még valami ott motoszkál a bögyödben!
- Ott van igen, de elég merész feltételezésnek tartom még mitológiakutató létemre is.
- Annyi baj legyen.
- És ha nem igaz?
- Akkor is tudni akarom mire gondolsz.
- Na jó. Szóval, szóval... Lilli is azt mondta, hogy az ő fajának s a mienkének – feltéve, hogy valóban mi vagyunk az ő Gazdái, ha visszavadulva is, de ebben én igen határozottan biztos vagyok – szóval, e két faj kapcsolata hihetetlenül régi. Elképzelhetetlenül régi. Na ha olyan régi, de annyira, hogy még szeretkezni is tudunk egymással, és ez még hatással is van legalábbis a sáktik utódaira, mert valamiféle tulajdonságok átmennek belé belőlünk, akkor azt hiszem semmiféleképp se túlzás az az állítás, hogy e két faj egymáshoz való viszonya már-már szimbiotikus! Nem teljesen az, meglehetősen aszimmetrikus, de legrosszabb esetben is elmondható, hogy a két faj közt szoros koevolúció jött létre. Mindegyik alkalmazkodott a másikhoz! Ismétlem aszimmetrikusan: a sáktik messze sokkal többet változtak, jobban alkalmazkodtak, mint mi. De azért egészen biztosan mi is valamennyit. Na és e változás a mi részünkről elsősorban a tudatunkban következett be, azaz a gondolatainkban, érzelmeinkben! Hogy konkrétumokat mondjak – bár tartsátok észben, hogy ez mind csak hipotézis! – szóval, minden bizonnyal úgy vagyunk ezzel manapság már, hogy magunkra, mint fajra is igazából párként gondolunk... vagyis, ha igaz az, hogy mi vagyunk a Gazda faja, akkor kell, hogy legyen valamiféle „faji emlékün” a sáktikról!
- De hát van, te mondtad.
- Úgy értem Áj, azon felül, amiben konkrétan meg vannak nevezve, mint sáktik. Ne feledd ugyanis azok az eposzok meglehetősen újabb keletűek. Azok már akkor keletkeztek, amikor mi elvadultunk. Én most valami sokkal alapvetőbbre gondolok... és meg is mondom, mik azok, mert úgy vélem igenis van jele a koevolúciónak! Tudniillik, nemcsak a sáktiknak hiányoztak az ő Gazdáik... nekünk embereknek is hiányoztak ők a sáktik, nagyon, de nagyon, hihetetlenül, ha nem is tudtunk róla eddig, hogy mi hiányzik nekünk! De hiányoztak, sóvárogtunk utánuk... S ennek is van jele a mítoszokban! Számos legenda szól róla, hogy régen az emberi faj állítólag „ketté lett vágva”, s azóta minden fél-rész keresi a párját... Ezt általában úgy értelmezik, e mítoszt, hogy a férfi és nő keresi egymást, mint párt. Én azonban azt hiszem itt arról van szó, hogy tudat alatt emlékszünk rá, hogy a mi fajunk, fajként, csak

valaminek a *fele*, mi nem vagyunk teljes egész egy másik faj, a sáktik nélkül... Aztán, szóval, most akarok rátérni a zenére. Ez lesz a legdöbbenetesebb állításom. Előre bocsátom, nem tudom bizonyítani. De én úgy hiszem, annyira hosszú időn át élt e két faj egymás mellett, hogy ennek kihatása kellett legyen a jelképrendszerünkre is és az ízlésvilágunkra is. Ami a zenében is megnyilvánult. Mégpedig úgy, hogy mert Lilli szerint is nekünk sokkal több energiánk van, vagy legalábbis volt, mint a sáktiknak, a mi jelképeink lettek a zenében a mély hangok. Tudjuk ugyanis a fizikából, hogy azon rezgéseknek nagyobb az energiája, köztudott például, hogy infrahanggal akár egész épületeket is le lehet rombolni... A sáktik jelképei pedig a magas hangok lettek! Ők úgylátó olyan kicsik, már hozzánk képest, energiában, de úgy gondolom gyorsak, és lelkesek, kapkodók, érzelemdúsak... hevesek... elég csak a féltékenysé-
gükre gondolni... Na és emiatt van az, hogy ránk emberekre különösen nagy hatással vannak az olyan zenék, amiben nagyon kifejezetten megmutatkozik valami vaskos, dübörgő basszus, ami a ritmust adja, ez ugyanis a mi jelképünk, a mienk, embereké, és illik is, hogy ez legyen, mert mindig a mély ritmus irányítja a zenét, minden más szólam mindig ehhez igazodik minden műfajban, már persze, ha van abban a zenében egyáltalán bármiféle ritmus, no meg mély szólam, de ha nincs, az nem is zene szerintem csak valamiféle csörömpölés, és nem is lesz sikeres, legfeljebb rövid életű divat, amit aztán mindenki elfelejt; másrészt kell a zenébe valami magas hangon lejátszott dallammotívum is, mert az meg a sáktikat jelképezi! Ha e kettő szerepel a zenében EGYSZERRE, azt érezzük mi emberek teljesnek! Mert mi emberek a sáktikkal együtt alkotunk igazi közösséget, teljes fajt, emiatt azt érezzük tökéletesnek, amiben könnyen felfedezhető mindegyikünk szimbóluma!

Még arra térnék ki, minden korokban nagy erővel kerestük a bizonyítékát annak, van-e élet az embereken kívül. Vannak-e más civilizációk... Szerintem ilyenkor igazából nem egyszerűen egy akármilyen másik űrbeli civilizációt kerestünk, hanem éppen pontosan a sáktikat, rájuk vágytunk tudat alatt! Ne feledd, e bolygó is egy másiktól lett benépesítve eredetileg. Nem csodálkoznék rajta, ha kiderülne, a Világmindenség értelmes fajai közt az emberi faj az, ami a leginkább meg van áldva vagy verve a terjeszkedési vágygal, hogy újabb és újabb tájak-
ra barangoljon el a Kozmoszban, benépesítve más bolygókat, holott valójában nem az hajt bennünket, hogy szaporodjunk, sokasodjunk, egyszerűen réges-rég elveszett barátainkat, társainkat keressük, a sáktikat, még ha konkrétan nem is emlékszünk már rájuk, mert elfeled-
tük őket... de csak a lexikális információkat feledtük el róluk, valójában azonban azóta is elevenen élnek a „genetikai” emlékezetünkben, hiányuk fáj nekünk, vágyunk utánuk... Nél-
külük sebzett a lelkünk, szomorúak vagyunk...

– Nagyon szépeket mondasz rólunk, Zé, szinte meghatódtam! – bókolt neki Lilli.

– Köszönöm. De még fokozni is tudom e szavaimat, sőt most jön talán a legdöbbenetesebb! Régen, úgy képzelem, fajunkban meglehetősen egyenrangú, egyenjogú lehetett az ember-férfi és ember-nő. Nem voltak a nők elnyomva azt hiszem. Vagy legfeljebb alig-alig. Sőt, meg-
kockáztatom az állítást, hogy a „család” fogalma nem is létezett akkoriban a mai formájában. Úgy értem, létezhetett, amikor az emberi faj kialakult, azt hiszem akkoriban a legtöbb dolog nagyon hasonló volt mint manapság. De én arról az időről beszélek, amikor már voltak sáktik... Akkor szerintem egy férfi és egy nő kapcsolata nem volt állandó, életre szóló. Nagy-
jából mindenki azzal szexelhetett, akivel akart, hol ezzel, hol azzal, féltékenység nemigen volt az emberek közt. A gyerekeket a nők nevelték túlnyomórészt, de ez nem volt nehéz, mert akkoriban szerintem már nem volt pénzgazdálkodás, hála a fejlett technikának... Sőt, talán az se lehetetlen, hogy még varázsolni is tudtak már... Nem, nem vagyok idióta, de azután, hogy kiderült, léteznek sáktik, én már semmit se tartok lehetetlennek... Szóval, a nők megkaptak minden segítséget a gyermekneveléshez osztársadalmilag, sőt szerintem a legtöbb dolog már ingyen lehetett, talán minden is, de az alapvető cikkek okvetlenül... Az emberek tehát egyenjogúak voltak, nem voltak gender-problémák. És amiatt nem, mert a sáktik miatt! Nem volt szükség arra, hogy mondjuk egy férfi a felsőbbrendűségét úgy próbálja kiélni, hogy

elnyomja a feleségét, nem szorult rá arra, hogy megfosszon egy másik emberi lényt a méltóságától és hatalmaskodjon felette, tudniillik ennél messze egyszerűbb volt, de hatékonyabb is, ha befogad egy sáktit! A sáktik – Lilli szavai is ezt igazolják – kifejezetten azt tartják természetesnek, ha alávetik magukat az embereknek. Mondhatni szinte, született rabszolgafaj, de még rabszolgafajként is olyan, hogy jobbat el se lehet képzelni, mert a státusát még élvezi is, sosem lázad, emellett pedig még erejéhez mérten segíti is a gazdáját, ha tudja! Állandóan csodálja a Gazdát, hízeleg neki, kedveskedik neki... egyáltalán semmiféle emberi feleségtől nem kaphat egy férfi sose ekkora rajongást! És ha valakinek ilyen felesége van, még ha sákti is, lehetetlen, hogy akárcsak meg is kívánna egy embernőt! A férfiak akkoriban tehát nem nyomták el a nőket, mert nem volt miért, alig is érdeklődtek irántuk, még azt se tartom lehetetlennek, hogy annyira nem érdeklődtek egymás iránt, hogy a fajt nemegyszer a kipusztulás fenyegette a lecsökkent gyermekszaporulat miatt, és törvényben kellett kötelezni a polgárokat a megfelelő számú gyermek „elkészítésére”!

De ez az embernőknek is jó volt. Ők is szabadon élhettek, emellett ők is akármikor bevállalhattak egy sáktit, aki Lilli szerint ilyenkor férfitestet öltött, szóval ekkor az embernőknek volt egy-egy „férjük”, de olyan, hogy ebben a kapcsolatban a nő volt a főnök, mert a férje a legigazibb papucsférj volt. Nyilvánvaló, hogy ez nagyon megfelelt a nőknek!

Amióta azonban nincsenek sáktik, mindkét fél pótlékokat keres. És e pótlékkeresésben a nőknek jutott a vesztes pozíció, egyszerűen, mert a férfi erősebb, meg mert a nő szül, ezért, ha nincs fejlett technika, rászorul a férfi segítségére is, így kénytelen erős kompromisszumokat kötni. Nincs a nőnek sáktija, sőt, ő van rákényszerítve arra, hogy eljátssza a férfi előtt egy hálás sákti szerepét, holott ez alapvetően idegen tőle, mert ő a nő is szeretne uralmi pozícióban lenni! Ez mindkét nemnek rossz, és tudjuk is, hogy teli vannak a házasságok állandó civakodásokkal, asszonyverésekkel, még gyilkosságokkal is, gyakori a válás is, de hiába, mert az új házasság se lesz jobb... És mindez egyszerűen amiatt, mert nincsenek sáktik! Az egész társadalmunk nyomorog lélektanilag, nem tudjuk mi hiányzik, de hiányzik, szenvedünk a sáktik hiányától... Mély meggyőződése, hogy az Emberiséget soha, de soha nem érte még akkora iszonyatos katasztrófa, mint amikor elvesztette a sáktikat! A sáktik az embernőknek nem vetélytársai lesznek, hanem hihetetlenül nagy *ajándék*, mely felszabadítja őket az évmilliók rabszolgaságából, a férfiuralom alól, emberi lényük kiteljesedhet, szabadon élhetnek ezek után... És ennek épp a férfiak örülnek majd a leginkább, mert egy sákti egy férfinak a lehető legtokéletesebb feleség, olyan, akiről minden ifjú serdülő álmodik!

– Hú, de csodálatos dolgokat mondasz! – mosolygott Lilli.

– Remélem egyetértesz a szavaimmal?

– Még szép, eszembe sincs ellenkezni, tiltakozni, amikor dicsérnek engem, vagy az egész fajtámat! Legfeljebb annyiból vitatkoznék, hogy én cseppet se tartom se magamat, se a fajtámat rabszolgának.

– Nem akartalak megsérteni e titulussal, de gondold bele, hányszor mondtad, hogy állat vagy! Annál rabszolgább rabszolga igazán nem lehet valaki, aki zokszó nélkül elviseli még azt is, hogy állatnak tekintsék, sőt ezt ő maga javasolja!

– De olyan állat, akivel szeretettel bánnak!

– Mindegy, mert egy állat mindig ki van szolgáltatva egy embernek, a gazdájának, s a kiszolgáltatottság a rabszolgákra is igaz. Igazság szerint én kevésbé tartom sértőnek a rabszolgacímét, mint azt, hogy „állat”.

– Furcsa ezt hallanom, mert biztosíthatlak róla, én kifejezetten fordítva vagyok ezzel: a rabszolgát igenis sértőnek tartom, pláne azután, hogy korábban meg istennőnek neveztél minket sáktikat! Abban azonban, hogy állat, ugyan mi lenne sértő?! Egy állat is lehet kedves, aranyos, de veszélyes is, tiszteletre méltó is, még okos is a maga módján! Továbbá, az állatnak megvan a szabad akarata, és nem okvetlenül szolgálja senkinek se! Pláne a macskák nem, és

tudod, hogy mi energiacicusok vagyunk! Egy állatnak van *önérzete*! A rabszolga ellenben olyasvalaki, akit megfosztottak a szabad akaratától! Ez ránk sáktikra biztos nem igaz! Igaz, hogy nem jellemző ránk az ellenkezés, nem lázadunk, de *elvileg* azért megtehetnénk, ha akarnánk. Nem akarunk lázadni, de ez a mi saját önkéntes döntésünk, mert nekünk ez épp így tetszik, ehhez van kedvünk és kész! Nem kényszerítenek minket erre! A rabszolgát viszont mindig kényszerítik, elnyomják!

– Nos igen, így is fel lehet fogni... Én inkább ezt úgy értettem, hogy a rabszolga mégis rendelkezik akkora értelmi képességgel, mint a gazdája, az állat viszont távolról sem.

– Ha értelmi képesség helyett az energiamennyiségre gondolsz, akkor e szempont szerint is nekem van igazam, mert a Gazdáinknak abból messze több volt. Különben is, amennyire ismerem már a népeteket, a rabszolgákat megvetik, az állatokat azonban nem okvetlenül.

– Persze, és én nem is akartalak téged megsérteni, sőt, mondtam már, hogy inkább el akartam kerülni az állat-minősítést, mert azt én sértőbbnek érzem... És hidd el ezzel nem vagyok egyedül!

– De rabszolgák már amiatt se lehetünk, mert a rabszolgákat amiatt tartják, hogy hasznos munkát végezzenek. Mi sáktik pedig soha semmi hasznosat nem szoktunk végezni a gazdáinknak, legfeljebb elvétele, hébe-hóba.

– Ennek ellenére, én attól félek, akadnak majd számosan mások is, akiknek az lesz a véleményük, hogy ti rabszolgafaj vagytok!

– Jó, nekem igazából mindegy, ha annak tartasz is, illetve tartotok minket, amíg ez szeretettel párosul.

– Ami engem illet, okvetlenül! – biztosította őt Áj.

– Ebben nem is kételkedem – válaszolta a sákti. – De meg én azt hiszem, akárki is legyen az, aki elkezd minket lecsepülni, ezt csak addig teszi majd amíg ő is beszerez egy sáktit, azután inkább becsül majd minket!

– Ebben én sem kételkedem.

– Visszatérve a zenéhez... – szólt Zé – tehát, ilyen típusú zenét kell keresnünk, mert előbbi szavaimból magától értetődően következik e munkahipotézis! Ilyen zenét pedig leginkább azok közt találhatunk, amikben nincs ének, hanem csak hangszeres zene. Nem azt mondom ezzel, hogy korlátozzuk magunkat a klasszikus zenékre, sőt az is biztos, hogy nem minden zene lesz jó a klasszikus zenék közt se. De az emberi hangtartomány kicsi, azaz amiben ének van, az inkább korlátozódik a közepes frekvenciákra, ezért nem lesz nekünk annyira megfelelő.

– Következtetésed logikus – mondta neki Áj –, de hadd mondjak ellent annyiból, hogy azért akad egypár olyan énekes zene is, ami mégis igencsak olyan stílusú, amilyent lefestettél, s amilyen kellhet nekünk! Én elég nagy zeneőrült lettem amióta leszázalékoltak... korábban nem sokat hallgattam zenét, de azóta annál többet, mert van rá időm. És például azon zenékből, melyek fennmaradtak az őseinktől, azok közt akad sok úgynevezett „népzene”, melyek ilyesfélék! Például a „magyar” népzene közt, azok közt is főleg az úgynevezett „széki táncrend”-ben... Ismétlem általában véve igazad lehet, de azért ezt is jó lesz szem előtt tartani, főként, mert például nem is tudom ugyan miféle más zenében lehetne találni olyan hangszereket, hogy „köcsögduda” és „doromb”, mert hogy máshol, mint ezekben még sosem hallottam az is biztos...

– Hát persze bátya, de én nem is arra gondoltam, hogy mi keresgéljünk. Túl soká tartana. Én elmondtam mi az ötletem, a többi a sáktid dolga... milliószorta több a lehetősége a keresgélésre, mint nekünk, elvégre képes fogni a műsorszórókat, szerintem hamar rájön arra is miként kapcsolódhat a Világhálóra...

– Rég rajta vagyok – mosolygott Lilli.

– Na akkor adva van minden, keresgélj ilyen zenéket, s ezekkel tudod majd jól felturbózni az energiánkat! Sőt, szerintem egykettőre megtanulod azt is, ezek mintájára miként írhat sz hasonló, de még sokkal hatékonyabb zenéket nekünk!

– Érdemes lesz megpróbálnia – bólogatott Áj –, de akkor is azt hiszem, ha valami váratlan vészhelyzet adódik, igenis az az egyetlen okos dolog, hogy...

– Nem, ne is folytasd, nem vagyok rá hajlandó – rázta a fejét a sákti. – Szó sem lehet róla, hogy elkezdjelek vezényelgetni. Egyáltalán, fogalmad sincs róla mire biztatsz – mintha egy kis hat éves embergyereket beültetnél egy szuperszonikus vadászrepülőgép pilótaülésébe, hogy majd ő elvezeti azt! Sőt, hogy majd nemcsak elvezeti, de az ellenség területe fölé érve győzedelmes légicsatát vív azzal a repülőgéppel! Hát mit képzelsz te szerelmem, mi lesz annak az eredménye, mi?! Nem, nem, soha, de soha, sőt a soha után ezer évvel később se!

Áj nagyot sóhajtott.

– Jó, egyelőre nem győzködlek, remélem később azért majd...

– Később se. Teljesen kizárt. Te vagy az én Gazdám és nem én a te Gazdád! Lehet, hogy én egy fölöttébb szemtelen és büszke és beképzelt sákti vagyok, meg lehetnek ezeken felül is még más rossz szokásaim, temérdek, de azért annyi icipici kis szerénység még maradt bennem, hogy ekkora bödületos pofátlanságra és merészségre, sőt felelőtlen hősködéssre, minden alap nélküli vakmerőségre sose ragadtassam magamat!

– Jó, jó, majd meglátjuk...

– Nem fogod meglátni. Ez, hogy én ezt megtegyem, annyira sincs benne a valós lehetőségek halmazában, mint a négyzetgyök mínusz egy a természetes számok közt.

– Pedig valahogy mégiscsak segítened kell nekem, s erre képes is vagy, mert a mitológiák erről szólnak!

– Valahogy, igen, ezt magam se merészelem vitatni, de ha valahogy is, ám biztos nem így!

– Jól van, egyelőre jegelem a témát, de akkor azt hiszem mégiscsak ráfanyalodom, hogy én próbálkozzam meg a te... izé... szóval tudod mire gondolok... még ha nem szívesen teszem is.

– Na látod te is félsz, hogy valamit rosszul csinálsz velem és bennem, ezek után még csodálkozol rajta, hogy én ugyanezt érzem csak hatványozottabban?!

– Ne veszekedj már szerelmem, én csak...

– Nem veszekszem, miért is tenném, mondtam már, hogy a javaslatodat megtiszteltetésnek érzem és a szerelmed legbiztosabb jelének! Azt fogd csak fel nagyon kérlek, hogy egyszerűen nem fogadhatom el!

– Jó, jó, megértettem a csudába is, beszéljünk inkább a másik változatról, hogy szóval én téged...

– Bármikor rendelkezésedre állok, ha óhajtod. De akkor visszaváltozom emberi alakba, mert mi az ilyesmit úgy szoktuk meg.

– Tedd azt!

Lilli visszaalakult.

– Kezdhetjük? – kérdezte.

– Igen, feltéve ha... szóval, ha tényleg ennyire megbízol bennem.

– De hiszen te is megbízol bennem ennyire, állandóan azzal nyüstölsz, hogy én téged... Miért ne bízna meg benned, ha te is megbízol bennem?!

– Még szép, hogy megbízol bennem, el is várom, hogy megbízz, csak hogy a jószándékomban kell és illik megbíznod, én azonban a hozzáértésemre gondoltam most, hányszor mondjam még neked, amiből bennem nem sok van, semmi se éppenséggel!

– Kvittek vagyunk, mert ez rám is igaz, nekem se lenne semmi hozzáértésem a te energia-lényegedet illetően!

- Igen, igen, persze... de hogy is mondjam... szóval csak amiatt forszírozom ezt a témát, mert nekem olybá tűnik, hogy te még szinte örülsz is annak, ami mindjárt történni fog, vágysz rá...
- Nem is tagadom! Elárulom ugyanis neked, a testi szeretkezés a számomra egy teljesen jelentéktelen valami. Ne aggódj, nem fogom mással művelni soha, mint veled, de még veled is csak amiatt, mert te ennek örülsz. Engem azonban teljesen hidegen hagy a dolog. Azért, mert energialény vagyok nagyobbrészt. Ami azonban most fog történni, na azt tekintem én igazából szerelmeskedésnek... nyilvánvaló persze, hogy nem az, de valami olyasmi, hasonló hozzá, analóg vele... Sőt a szememben még fontosabb is, hiszen itt nem a testünk, de az energiáink olvadnak össze! Még szép, hogy vágyom rá!
- Kimenjek? – kérdezte előzékenyen Zé.
- Nem fontos, hiszen csak a testünket láthatod, azon meg semmi változást nem tapasztalsz majd, eltekintve attól, hogy úgy tűnik majd mintha aludnánk. Bár talán mégis jobb, ha kimész, mert ki tudja meddig tart majd és unatkoznál közben. Egyél, fürödj le, aludj, vagy amit akarsz... Előtte azonban közlöm veled, igazad lehet ebben a zene-ügyben! Az elmúlt percekben kutakodtam kissé a Világhálón, és szignifikáns gyakorisággal tapasztaltam, hogy ti emberek többnyire csak amiatt vesztek nagyobb hangfalakat, s amiatt hallgatjátok nagyobb hangerővel a zenét, gyakran akkorával, ami már halláskárosodást okoz, mert kifejezetten a mély hangok élményét keressétek, azokat pedig csak nagy hangszórók képesek nyújtani nektek! Emellett a hangrendszerekbe külön beszereltek speciális hangszórókat is, amik a magas hangokat adják ki nagyon tisztán! Olyanra azonban nem szokott senki se panaszkodni közületek, hogy a közepes frekvenciájú hangok nem elég szépek. Azok mintha nem igazán érdekelnének benneteket.
- Örülök akkor, hogy rájöttem valami fontosra.
- Úgy tűnik igen. Nagyon okos ember vagy, Zé! Én Áj sáktija vagyok, közted és köztem soha semmi se lehet, de jó ha tudod nem lett volna kifogásom az ellen, ha úgy alakul, hogy a te véred kelt engem életre, méltónak tartalak egy sáktihoz, biztos vagyok abban is, hogy nagyon boldog lesz az a sákti, akinek majd annak idején a véredet nyújtod, s amikor majd lesz saját sáktid, megmondom neki, hogy hálás lehet a sorsnak, mert te egy kiváltképpen értékes Gazda vagy!
- Nagyon szépen köszönöm neked, Lilli!
- Megérdemled. Na és akkor most szerelmem – nézett Lilli Ájra – akkor, ha készen állsz rá...
- Már mióta arra sóvárgok!
- Hát akkor rajta!

És a következő pillanatban Áj máris újra kilépett a Valóságból... De azért ez most mégis más volt mint, amikor a nyelvre tanította őt Lilli.

- Úgy érezte most, hogy egy óriási, furcsa barlangban áll – és mellette ott áll maga Lilli is!
- Hát ez meg hogy lehet, hol vagyunk? – kérdezte tőle.
- Bennem vagy.
- Nem lehetek benned, hiszen itt állsz mellettem.
- Nem, nem állok melletted, ez csak afféle képmásom, tekintsd hologramnak. Ez, ez amit úgy látsz mintha én volnék, ez tulajdonképpen csak az az icipici pont a tudatomban, amire a leginkább koncentrálok. Egy jelkép a számodra.
- Áj körülnézett. A barlang tényleg furcsa volt – inkább egy barlang bejáratára hasonlított csak, egy olyan barlang-előterre, melyből két út nyílik. Ám mindkét út egy-egy hatalmas ajtóval volt lezárva. A bal oldali rózsaszínnel, a jobb oldali türkizkékkel.
- A bal oldali az enyém, a jobb oldali a tied – magyarázta neki Lilli képmása.

- Azt mondtad, benned vagyok.
 - Bennem vagy, de össze vagyunk kapcsolódva. Ha oda átmész – mutatott a kék ajtóra –, máris nem bennem leszel, hanem benned.
 - De hiszen akkor, gondolom, te is átmehetsz oda. Azaz belém.
 - Természetesen, ám kizárólag az engedélyeddel. Ha ugyanis tiltakoznál – s nem is kéne nagyon tiltakoznod, elég volna csak picit kis ellenszenvet érezned a behatolásom iránt – máris nem lennék képes kinyitni azt az ajtót.
 - Értem. Tudod mit, én mégiscsak azt akarom, hogy kezdjük a kalandot önmagamban! Tudni akarom, milyen vagyok belül. És nemcsak megengedem, hogy velem tarts, de ezt egyenesen elvárom! Gyere velem, és ne félj, hogy valamit úgymond elrontanál bennem, mert először is semmit nem kötelező tenned, másodszor itt vagyok veled ugyebár.
 - Azt hittem, engem fogsz kényeztetni.
 - Épp az a szándékom, de helyes, ha előbb szerzek némi gyakorlatot, s ha magamon gyakorlok, azzal nem bánthatlak téged semmiképp se.
 - Most nem vagy teljesen őszinte, még mindig azt reméled, majd rájössz, miként vehetsz rá engem arra, hogy én téged...
 - Arról is szó van – vágott közbe a férfi. – Mindegyik igaz. Az is, amit én állítottam és ez is, amit te mondtál.
 - De értsd meg, hogy...
 - Lilli, én vagyok a Gazdád, ugye?!
 - Igen, ki más?! – kérdezte vissza ijedten a sákti.
 - Akkor pedig ne ellenkezz! Én, a Gazdád most magammal hívlak, tehát jössz velem! Unom a vitát! – vágta el a tiltakozást Áj, azzal kézen fogta Lillit, és belépett a türkizkék ajtón. Érezte, hogy Lilli keze remeg az ő kezében.
 - Mitől félsz, hiszen már jártál itt.
 - Soha.
 - De igen, amikor a nyelvre tanítottál engem.
 - Akkor se. Az egy sokkal felületesebb tudati szinted volt. Most a mélyrétegekben járunk. Már bánom, hogy lehozatalak ide, drágám, mert nekem ide egyszerűen nincs *jogom* behatolni, ez perverz, ez természetellenes, ez...
 - Elég legyen ebből, amit én a Gazda rendelek el, az egyszerűen nem lehet perverz, elvégre gondold már el, az a legnagyobb perverzió, ha kétségbe vonod a Gazdád parancsát, vagy nem?!
 - Hát, hááát, ööö...
 - Látom, nincs ellenérvéd. Ennek örülök.
 - De félek!
 - Félni szabad, azt nem bánom, csak hagyd már abba az ellenkezést!
- Míg beszélgettek, Áj kinyitotta az ajtót, s egy hatalmas terembe érkeztek. Olyan volt, mintha valami gigantikus pókháló szálai lógnának a mennyezetről a padlóig, de mindegyik szál igen feszesnek tűnt, ellenben a vastagsága e szálaknak különböző volt. És mindegyik szál világított. Ekképp, bár semmi olyan fényforrás nem volt a teremben, ami hasonlított volna valami mesterséges világításhoz, de cseppet se volt sötét, sőt, nagyon érdekes volt a fényhatás odabent, mert e szálak nemcsak világítottak, de még a szín is, amivel fényltek, más és más volt.
- Lilli hihetetlen óvatossággal mozgott, le se tagadhatta volna, hogy az minden vágya, nehogy véletlenül is hozzáérjen akár egyetlen szálhoz is. Egy macska, ha alattomosan sompolyog, most Lillihez képest bozótot csörtető vaddisznónak tűnt volna.

- Hadd menjek innen, szerelmem, ez túl veszélyes...
- Miért, nincsenek itt fenevadak.
- Az igaz, de ez az egész engem az idegrendszerre emlékeztet, és képzelj el, ha elszakítom valamelyik szálát...
- Meg lennék lepve, ha ez sikerülne neked akár a legvékonyabbal is.
- Nem tudhatod, hogy mennyire erősek.
- Persze, hogy nem. De te magad emlegetted, hogy mi Gazdák mennyi energia urai vagyunk! Ha pedig az igaz, akkor nem lehet olyan egyszerű bennünket tönkretenni – azzal Áj maga nyúlt ki, s megérintette az egyik vékonyka szálát. Annak fénye azonnal felerősödött, vibrálni kezdett, és bűgő zenei akkord visszhangzott végig a termen. És Áj úgy érezte, e hang befurakszik a testébe, vibrál még a csontja is, de ez nem volt kellemetlen, sőt, ilyen jól talán még soha nem érezte magát.

Kinyúlt, s másik kezével megragadott egy közelben levő második szálát, mely jóval vastagabb volt az előzőnél is. Ez is megszólalt, jócskán vastagabb hangon, a két hang összevegyült, és bonyolult mintázatot alkotott, főleg akkor, amikor Áj elkezdte mozgatni a kezét e szálakon fel és le.

- Hű, de jól érzem magamat! – kacagott fel. – Valami olyasféléképp írhatnám le a közérzetemet, mint aki napok óta egyhelyben kellett üljön, de most végre felállhat és sétálhat egy jót!
- Hát – szólt óvatosan Lilli –, nem tartom lehetetlennek, hogy most az idegrendszered egy olyan töredékét aktiváltad, amit eddig tényleg nem is használtál semmire se. Tudatosan biztosan nem.
- De kár, hogy csak két kezem van, és nem ragadhatok meg több húrt... – sóhajtott Áj. Majd hunyorított egyet ravaszul, s így szólt:
- Gyere ide mellém!
- Miért?! – kérdezte Lilli gyanakodva.
- Azért, mert ezt *akarom*! – villant Áj szeme ellentmondást nem tűrően.
- Jól van, jól van... engedelmeskedem, te vagy a Gazda... De csak óvatosan, ha kérhetem...

Odalépett Áj mellé, de valami olyan mozgással, hogy ettől most igazán semennyire se tűnt macskásnak a sákti, inkább egy olyan kutyának, ami elég alázkodó ahhoz, hogy odamenjen a gazdájához, ha az hívja, de nagyon félve, a farkát is lekonyítja közben, és látszik rajta, hogy bármit jobban szeretne most, mint az odamenetelt, még ha meg is teszi a gazdája kedvéért.

Most Áj elengedte „lelke” húrjait, s megfogta egy-egy kezével Lilli vállait, s míg mélyen a szemébe nézett, kissé hátratólta a lány testét. Csak pár centivel, de ez épp elég volt ahhoz, hogy Lilli háta hozzáérjen az egyik igazán vastag, gyöngyházfényű húrhoz.

Lilli szeme azonnal fennakadt mintha meghalt volna. A teste vibrálni kezdett... majd szinte egybeolvadt középtájon a húrral. És Áj hirtelen úgy érezte, nagy lett, hatalmas lett, hihetetlen energiák birtokosa... És megértette, hogy most aztán tényleg rákapcsolódott a sáktijára! Biztos van persze erre több módszer is... de legalábbis az egyikre rájött ösztönösen.

Érzékszervei hihetetlenül kiélesedtek. Hallotta ő maga is már a rengeteg rádió-és tévéadást, holott, mint ember képtelen volt fogni azokat. Tudata kitágult és felgyorsult. Belehallgathatott a világhálós adatforgalomba, ha akarta másodpercek alatt megfejthetett bonyolult kódrendszereket is. Rákapcsolódott az utcai kamerákra is, és figyelemmel kísérhette így a közeli nagyváros életét egyszerre több ezer ponton. Szemügyre vette saját óriásjachtját is. Csak akarnia kellett, s láthatta az uránrudakat is a jacht reaktorában, sőt, a belőlük kiáradó neutronfelhőt is látta! Hihetetlen hatalma volt!

És ő is vezérelhette most az elektronikus eszközöket a pusztá akaratával. Tényleg csak akarnia kellett. Ameddig sáktija energiateste kiterjedt, azon belül ő egyszerűen mindent megtehetett, tényleg minden a hatalmában volt, még könnyű anyagi tárgyakat is, mint mondjuk

egy kés, oda mozgathatott el, ahova csak akarta. Most egyszerűen ő maga volt Lilli, a sákti, és minden hatalommal rendelkezett, amivel egy sákti! Most már kezdte megérteni valamennyire, mi az a sákti-lét, mit jelent sáktinak lenni, milyen érzés is lehet egy nagyobbrészt energialény életét élni.

Tényleg isteni érzés.

Hirtelen azonban eszébe jutott valami. Nem árt-e ez Lillinek?! A lány nem tiltakozik ugyan, de talán csak amiatt nem, mert nem érzi illendőnek! Mi van azonban, ha ő most elrabolja Lilli energiáját, és a sákti úgy lemerül, hogy...

– Ez lehetetlen – hallotta meg Lilli válaszát.

– Hogyhogy lehetetlen, hiszen a te energiádat használok!

– Igen, azt használok, természetesen, de előbb rácsatlakoztattál önmagadra! Azon a fehér húron át mindig pótlódik belém mindaz az energia, amit elfogyasztasz. Azaz önmagad energiáját fogyasztod végső soron szerelmem.

– Pedig nem is érzem, hogy fáradnék.

– Még szép, hogy nem érzed, hiszen szinte semmit nem is csinálsz, csak nézelődöl!

– És te hogy érzed magadat most?

– Jaj, de kedves vagy, hogy aggódol értem... de nincs semmi bajom, sőt, épp kezdek megnyugodni!

– Milyen értelemben megnyugodni?

– Kezdem elhinni, hogy nem lesz semmi baj. Eddig azt hittem, most, hogy beléptem beléd, nekem kell majd a kezdeményezőnek lennem, a főnöknek. De szerencsére erről szó sincs. Akkor pedig minden rendben van, mert ha te vagy a főnök, az nem perverz, az nagyon helyes, sőt az egyetlen helyes szerepfelállítás, ami csak lehetséges! Ráadásul ez így ahogy most van nekem kiváltképp megnyugtató amiatt is, mert elő se fordulhat, hogy lemerüljek, amint egy esőcseppel se fordulhat elő, hogy kiszárad, ha egyszer az az esőcsepp belemerült az óceánba már!

– De ha belőlem jön úgyis az energia, akkor miért nem vagyok képes ezekre a trükkökre amíg nem vagy velem te is, amíg nem vagy rám csatlakozva?

– Úgy hiszem amiatt, mert én katalizátor vagyok. Nekem tényleg nincs sok energiám a tiedéhez képest, de ha nincs egy magadfajta Gazdának sáktija, akkor hiába van sok energiája, nem tudja felhasználni, mert azt az energiát mi sáktik konvertáljuk olyan formába, amit a ti fajtátok könnyen tud felhasználni. Legalábbis jelen formátokban, ilyen visszavadult állapotban. Bár lehet, hogy katalizátor helyett a „transzformátor” volna a megfelelőbb szó.

– Jó. Gyere csak, nézzünk még körbe itt egy kissé! – azzal Áj elrántotta Lillit a fehér idegszál-oszloptól és kézen fogva továbbvezette. Hamarosan egy olyan vörös szálhoz értek, mely nem is szál volt, hanem oszlop, s jó háromszor szélesebb, mint egy megtermett ember dereka.

– Szerintem bele tudsz bújni – mutatott rá Áj.

– Én ettől félek.

– Magadat félted vagy engem?

– Hát már nem is tudom. De ez nagyon vastag.

– Nagy megterhelést jelentene neked ennyi energiát „katalizálni”?

– Azt hiszem tulajdonképpen nem, sőt még jól is érezném magamat közben, de mire is használnád ezt a temérdek erőt, ami itt folyik? Mihez kezdenél vele?

– Nem tudom, és nem is akarom használni, csak kíváncsi vagyok – felelte Áj, azzal bal tenyerét az oszlopra tette, míg jobb kezével megfogta Lilli bal csuklóját, és rászorította azt is az oszlopra.

És ekkor... ekkor SEMMI SE TÖRTÉNT!

Ezen mindketten elcsodálkoztak.

– Pedig én magam is érzem, hogy itt lüktet a temérdek energia a kezem alatt... – mormogta Áj.

– Talán az a baj, hogy... szóval, azért nem történik semmi, mert nem is akarsz semmit se, hogy történjen – vélte Lilli.

– Úgy véled akarnom kéne valamit? Kívánni?

– Persze. Elvégre a te energiád, oda kell menjen ahova akarod, ha tehát sehova se akarod mozgatni, marad egyhelyben. Különben, azt hiszem a legnagyobb szerencsénkre...

– Jó. Zenét akarok! – kiáltotta Áj. – Olyan zenét, ami... ami... valami... eh, de nehéz is akar... Megvan! Te Lilli állandóan csak energiákról beszélsz meg rezgésekről... Zé is... Tudni akarom, a bolygónkon jelenleg létező összes zene közül melyik az, amelyik a legisleginkább illik énhozzám... amelyik a legjobban szimbolizálja az én izémet... lényegemet, vagy hogy mondjam...

Lilli elképedve bámult Ájra.

– A bolygó összes zenéjét akarod analizálni?! Ehhez akkora hatalmas számítástechnikai kapacitás kéne, hogy...

De be se tudta fejezni. Érezte, hogy az oszlop magába szippantja az ő karját könyékig, Áj kezét is, és kettejükön keresztül iszonyatos energiazuhatag rohan át. És most Lilli érezte úgy, mint az előbb Áj: hogy a lehetőségei hihetetlenül kitágultak! Érezte, tudta, hogy valójában nem Áj idegrendszere dolgozik most. Ő, ő Lilli analizálja most a gigantikus mennyiségű adathalmazt, ami irtózatos tempóban omlik rá, az összes zene digitalizált formájában, ami csak létezett a bolygón. Azt nem tudta, miként is lett megszerezve e rengeteg zene, honnan töltődhetett le egyetlen pillanat alatt. Tudta azonban, hogy még azoknak is rendelkezik a digitális változatával most, aminek ilyen változata e pillanatig sosem létezett. Valamiképp mindezt Áj, az ő Gazdája biztosította neki, bár hogy miként, azt nyilván Áj maga se tudta.

Mindezt azonban most ő Lilli kellett szétválogassa, kiválogassa... elemezze... egyszerűen úgy, hogy mindet meghallgatja, s érzései alapján eldönti, melyik „hasonlít” legjobban ahhoz, amilyennek ő Áj auráját érzékeli. Ezt természetesen „multiplex” üzemmódban kellett végeznie, nem egyenként, egymás után elemezgetni a számokat, mert úgy millió évekig is el-tartott volna a munka.

Más körülmények közt semmi esetre se lett volna elegendő e feladatra Lilli kapacitása. Néhány tízezer zeneszámot elég hamar elemezhetett volna, de most amennyi jött... Pontosan tudta, ezzel tízezer sákti se végezne a következő száz év alatt se, sőt, úgy lemerülnének a nagy feladat közben, hogy belehalnának egykettőre.

Most azonban más volt a helyzet. Kapacitásai iszonyatos mértékűre tágultak. Tudta pontosan, ez amiatt van így, mert bizonyos értelemben valóban átvette Áj fölött a vezénlyést. Ez azonban cseppet se volt olyan rémisztő, mint korábban hitte. Nem volt az, mert ő most nem egyénieskedhetett, nem ő döntött: ő most csak azt teszi épp, ami egy tisztességes sákti alapvető kötelessége: végrehajtja a Gazda parancsát! Ez pedig nagyon is rendjén való. Sőt, mi más is lehetne ennél magától értetődőbb, természetesebb?! Szégyen és gyalázat arra a sáktira, aki akadékoskodik, ha a Gazda megkéri valamire! Sőt, mi az, hogy szégyen, ha egy sákti akárcsak megkérdőjelezi is a Gazda bölcsességét, döntését, arra a helyzetre a „szégyen”-szó a helyzet durva alulértékelése, mert sokkal inkább illik erre az elképesztő pofátlanságra a „szentségtörés” kifejezés! Persze, egy sákti akármikor mondhat nemet bármire, végtére is van szabad akarata. Megteheti, hogyne, és félnie se kell, ha megteszi, mert a Gazda jó és kegyes, szereti őt... igen, de hát akkor is, hogy is nézne az ki! Amit a Gazda mond, annak úgy kell lenni és kész. Legfeljebb akkor nem lesz úgy mégse, ha elégtelenek hozzá a sákti erőforrásai. Na de ekkor viszont meg ő a sákti várhatja el jogosan, hogy a Gazda adjon neki energiát a maga csaknem végtelen mennyiségéből... s íme, most pontosan ez történik! Ez így nagyon

helyes, ez már nem perverz... Jó, hát persze elvileg neki akkor se szabadna itt lenni a Gazda tudatában, de azért ez így mégis nagyon más, mert nem ő akart idejönni, s nem is tesz mást mint amit a Gazda óhajt... ez olyasmi, hogy egy jólnevelt macska nem illik, hogy bemásszon önhatalmúlag a Gazda ágyába, de ha a Gazda nagy kegyesen odahívja, már szabad melléfeküdni!

Lilli most úgy érezte magát, mint amikor a vízcsepp hirtelen azon veszi észre magát, hogy ha nem is vált belőle még óceán, de legalábbis egy több kilométeres óriási tó, az nagyon is! És ez hihetetlenül jó érzés volt! És Lilli világosan érezte azt is, semmi akadály a se, hogy tó-méretűből beltengerré növekedjék, mert van itt még energia bőségesen, ha kell...

E pillanatban Lilli cseppet se félt semmiféle Ellenségtől. Sőt, ő maga is röhejesnek érezte a pusztá feltételezését is annak, hogy bárki árthatna neki. Hogy a csudába is már, amikor ilyen hatalmassá vált?! Még ha csak átmenetileg is, a Gazdájának hála...

De most tényleg olyan, de olyan erős volt...

Hirtelen eszébe jutott egy vicc, ami jól jellemezte mostani állapotát. Persze mert még sose hallott vicceket, e vicc is Áj tudatából szivárgott be hozzá:

A kisegér és az elefánt egymás mellett mennek át egy hosszú hídon. A hid közepe táján egyszer csak megszólal a kisegér:

– Hé, Dzsámbó, hallod, hogy dübörögünk?!

Ilyennek érezte magát most Lilli, egy ilyen kisegérnek. Ő most „dübörög”, a rendelkezésére álló iszonyatos mennyiségű energia és kapacitástöbblet révén, bár csak amiatt, mert az ő „Dzsámbójával”, elefántjával együtt tart valahova... az erő Ájé, de ő vezérli, persze Áj érdekében...

Megtehetette Lilli, hogy efféléken jártatja az eszét, mert annyi rengeteg kapacitása volt, hogy az egész zenevizsgálás szinte automatikusan történt tudata alrendszerében, melyek most átmenetileg megsokszorozódtak.

Alig pár másodperc után meg is volt a válasz.

– Ez az a zene, ami a legislegmegfelelőbb neked, szerelmem! – és Áj elé hologram vetült ki a levegőbe. Megismerte a helyet: a képen ugyanaz a város látszódott, ami előtt a jachtja állt a kikötőben. Egy közeli téren fiatal leány ült egy betontömbön, és egy hosszú-hosszú primitív, fából faragott csövön zenét játszott. Fűvös hangszerről volt szó jól láthatóan, de ez nem trombita volt, sem semmi más, amit Áj ismert. Valami igen furá zümmögő hang tört elő a csőből, egyszerű, de vonzó ritmussal, hihetetlen frekvenciaváltásokkal... és amint e zenét Áj meghallotta – mert érdekes módon a hologram ezúttal hangot is produkált, vagy mondjuk inkább úgy, hogy valamiképp közvetítette neki a zenét is Lilli – körülöttük minden létező „pókhálósál” fényereje a sokszorosára növekedett, és vadul villogni kezdtek.

Lilli elsápadt.

– Engedelmeddel megszakitom a közvetítést...

– Miért?

– De hát nézz körbe, ez semmi mást nem jelenthet, mint hogy harckészültségbe kapcsol a... az izé... nem is tudom, hogy nevezzem...

– Eszem ágában sincs harcolnom, de hogy nagyon jól érzem magamat az biztos! Te nem szeretsz engem ilyennek látni?

– Akkor nem, ha itt vagyok benned.

– Semmi baj se történt.

– Eddig. És nem szeretném túlfeszíteni a... szóval, én örülök tényleg, ha zubognak benned az energiák, de csak, ha a magunk normális állapotában vagyunk szerelmem!

– Jó. Intézd el, hogy úgy legyen!

– Nem jössz át belém?

– Most nem, ne haragudj. Sürgős dolgunk van.

Lilli meg se kérdezte, hogy mi a dolguk, jólnevelt sáktihoz illően előbb tette, amit Áj parancsolt. S amikor a férfi érezte, hogy újra a saját testében van, elmondta kérdés nélkül is:

– Nem tudom, ki volt az a lány, aki azt a zenét játssza e pillanatokban, de bajban van, segíteni kell rajta.

– Mitől lenne bajban?

– Nem láttad az auráját?

– Nem figyeltem.

– A kislány nagyon szomorú. De ez még hagyján, mert én kommandós vagyok, és nekem jó pár alak gyanús abban a tömegben, akik hallgatják a játékát! Gonosz szándék felhője lebegett ott a téren! Oda kell mennem! Azonnal hívom a Parti Őrséget, hogy küldjenek egy helikoptert értem!

A helikopter jött, és persze velük tartott Zé is. Természetesen a helikopter nem ment velük addig a térig, ahol a lány játszott, le se tudott volna szállni ott talán, hanem csak a kikötő helikopterparkolójában tette le őket. De a tér nem volt messze, elmehettek addig gyalog is.

– Siessünk! – biztatta őket Áj.

– Miért nem hívod a zsarukat? – kérdezte Zé.

– Mire fel, semmi bizonyítékom! Gondolod, elhinnék, hogy valakik bántani akarnak egy lányt arrafelé, s ezt én előre látom a hajómról, sok kilométer messzeségből, valamiféle misztikus távérzékeléssel?! Ha ilyennel előhozakodnék, még örülhetek, ha csak simán kiröhögnek és nem csuknak az elmeosztályra! Szedd már a lábadat, nem igaz, hogy ilyen lassan totyogsz, amikor fiatalabb vagy, mint én, sőt, még Lilli is bírja a tempót könnyedén, nő léte!

– Ne kötekedj, bátya, te könnyen beszélsz, kommandós vagy, edzett vagy, Lilli meg aztán minden csak nem nő! Nőként néz ki, de az igazi nő, az az emberi nő és nem ő! Ő körülbelül annyira ember, amennyire a bálna hal, csak mert vízben él, pedig emlősállat. Sőt, Lilli még annyira se ember amennyire a bálna hal. Ami azt illeti, nem lepne meg, ha nemhogy egy sportkocsival, de egy szuperszonikus vadászrepülőgéppel is könnyedén „lépést tartana”, ha akarna, még le is előzné, röhögve, erőfeszítés nélkül! Szóval csak ne hasonlíts engem hozzá!

– Akkor is fiatalabb vagy, mint én.

– Jó, gondolom, van edzőterem a hajódon, majd kondizok amíg haladunk a szigethez, de most már kérlek szállj le rólam, nem érdemlem meg!

– Nem, de én ilyen gonosz vagyok.

– Mi a bajod velem?

– Semmi. Csak mindig ilyen csípős a hangulatom, amikor csatába indulok.

– Gondolod, hogy bunyó lesz a vége?

– Akármibe le merem fogadni.

– Hm... Hát, én igazából nem vagyok ám olyan nagyon jó a verekezésben, én olyan tudósféle ember vagyok...

– Nem is várom el tőled, hogy segíts.

– De azt mondtad sokan lesznek.

- Nem tudom hányan lesznek, de teljesen mindegy. Egyrészt, mert kétlem, hogy bármelyikük is kommandós lenne, másrészt meg amúgy is velem van a sáktim.
- Segít majd téged?
- Naná. Különben is, ezek még nem az Ellenség, szerintem ezekkel Lilli egyedül is elbánik, ha megharagszik rájuk, és még élvezné is.
- Nem. Ezek is a Gazda népébe tartoznak, és én... – kezdte Lilli, de Áj így szólt:
- Nem azt mondtam, hogy piszkálj bele a tudatukba. Van rengeteg más módja is a védekezésnek.
- És ha megharagszanak rám és felébred bennük valami...
- Ezekben legfeljebb a lelkiismeretfurdalás ébredhet fel, nem holmi különleges képességek. Különben is, ott leszek veled... Aztán meg nem is fontos megölni őket. Elég arra törekedned, hogy tényleg felébredjen bennük valami... tudniillik a menekülési vágy! – humorizált Áj.
- S máris befordultak a térre.

A téren már szólt a zene. S amikor a dallamot meghallották, s amint Zé megpillantotta a hangszerét, máris így szólt:

- Tudom már, hogy ez mi. Ez egy hihetetlenül ősi hangszer. Az a neve, hogy didzseridú.
- De hát, hogy lehet egyetlen ilyen csővel ennyi különböző hangot kiadni – kérdezte döbbenően Áj –, amikor nincs rajta egyetlen billentyű vagy szelep se, semmi?! Hány sípot pakoltak bele az elejébe, ahol ez a leány fújja?!
- Egyetlenegy síp sincs benne. Semmi. Egyetlen üres cső az egész.
- Hát az meg hogy lehet!
- Úgy, hogy tulajdonképpen ez az egész cső maga egyetlen nagy síp. Végeredményben minden síp egy cső, csak legfeljebb kicsi, s a benne levő levegőoszlop rezeg, az adja a hangot.
- Eddig úgy tudtam, a sípokban van egy rezgő nyelv.
- Ha egy üres üvegpalack nyakába ügyesen belefűjsz, az is ad majd ki hangot, holott nincs benne rezgő nyelv. Az elv itt is ugyanaz. Különben meg akármikor lehet holmi rezgő „nyelve” a didzseridúnak is, akkor, amikor csak a játékos akarja, tudniillik ekkor az ajkait használja a célra. Vagy a saját biológiai nyelvét. A hangszer karakterisztikáját azzal is változtathatja, miként feszíti meg a szájizmait, milyen szögben fújja a csőbe a levegőt, pergeti-e az ajkait, és még rengeteg trükkje van.
- Iszonyat nehéz lehet vele játszani!
- Az biztos is, mindenki ezt mondja... illetve azért nem mindenki. Akad néhány őstehetség, akinek szó szerint pár perc is elég ahhoz, hogy ráérezzen. Gyakoribb azonban az, amit egyik ismerősömtől hallottam. A férje szereti e hangszerét bár nem mester benne, de a hölgy azt mondta, éveken át kísérletezett vele, de egyetlenegy hangot se képes belőle kicsikarni! Amúgy meg minden didzseridú egyedi, pontosabban, akadnak sorozatban készült példányok, de azokat senki nem is becsüli sokra. Akadnak még műanyag utánzatok is... A legigazibbak azonban, amiknek igazán becsülete van, azok, amiket bizonyos trópusi fákból készítenek, ezek belsejét természetek rágják ki... Egyedi karakterisztikája van ezeknek, látszik is a hangszeren, hogy egyedi, és a jó játékos szinte össze kell nőjön vele. Sok hangszerre mondják, hogy „lelke van”, de az egészen biztos, hogy ez a szólás éppen pontosan a didzseridúra illik leginkább! Ha tényleg van „lelke” egy hangszernek, hát akkor biztos, hogy ennek aztán van! Jellemző, hogy ha egy profi didzseridú játékosnak a hangszere megsérül, alig van példa rá, hogy átszokna egy másikra, sértetlenre, inkább nekikezd és roppant gondossággal igyekszik megjavítani. Rosszabb esetben megbíz a javításával világhíres mestereket, kerül, amibe kerül. Más körülmények közt azonban azt se engedik meg, hogy bárki hozzáérjen, még becsomagolva se, tokon keresztül! Többnyire jobban odavannak érte, mint a házastársukért. Persze

ismétlem, ez kizárólag az egyedi példányokra vonatkozik, nem a sorozatban gyártott bővlikra. Még arra is ügyelnek, otthon milyen hőmérsékleten és páratartalom mellett tárolják.

– Ez itt ilyen egyedi hangszer?

– Egyelőre úgy néz ki... biztosat csak akkor mondhatnék, ha belenéznék a csövébe, de egyelőre nagyon úgy tűnik, hogy az. És bátya, ilyen jó játékot még soha nem is hallottam! Pláne nem nőtől! Sőt, hiszen ez még szinte nem is más csak gyereklány, ez fiatalabb nálam is!

– Ha ennyire tetszik a játéka...

– Ne is folytasd, kitaláltam a gondolatodat, de szó se lehet róla. Két nappal ezelőtt talán elkezdtem volna udvarolni neki, de én most már egy sáktit akarok magamnak!

A leány befejezte a játékot, de láthatóan csak átmenetileg, mindössze, hogy egy kis vizet igyon egy palackból. Előtte egy kalap állt, félig teli érmékkel és kis címletű bankjegyekkel. Most odalépett mellé Áj, előhúzott a zsebéből egy hatalmas bankjegyköteget, egy részét annak a pénznek, amit a hajóra érkezése előtt felvett a bankból, és odadobta a kalapba. Bár ez papírpénz volt, de akkora köteg, hogy jócskán megzörgette a súlya a fémpezsek érmehalmát. A leány pillantása elkerekedett. Ki se kellett emelje onnan a pénzköteget, hogy lássa, a bank eredeti kötegelőjével van összefogva, és ezresekből áll. Márpedig egy ezresből egy héten át kiválóan megélhetett egy átlagos, jómódú család. Ebben a kötegben, amikor a bankból kikerült, pontosan száz darab efféle bankjegy kellett legyen, de ha netán ki is szedett belőle Áj egy-kettőt, akkor is igazán tisztességes mennyiség maradhatott benne, ezt tudta a leány.

– Játssz még egy kicsit, én leülök ide szembe, hogy hallgassalak! – kérte Áj.

A lány még mindig nem tudta feldolgozni, hogy ennyi pénzt kapott. Annyira nem hitte el, hogy még csak érte se nyúlt.

– Ennyit... ennyit...

– Mert ennyire szép – válaszolt a ki nem mondott kérdésre Áj.

– A játéka sem szép, ő maga meg csak egy rusnya majom – hallatszott a tömegből. Majd hirtelen előugrott onnan egy elég félelmetesen kinéző férfi, fellökte a leányt, kikapta a bankjegyköteget a kalapból, meg ami még volt ott más papírpénz, azt is, azzal így szólt:

– Az aprót meghagyom neked, többet nem is érdemelsz. Effélét én naponta hallok, amikor a klotyón ülve a fing kijön belőlem.

– Már elnézést, de azt a pénzt a barátom nem neked adta – lépett előre Zé, elvágva a férfi útját, bebizonyítva ezzel, hogy ha nincs is gyakorlata a verekezésben, mert ő valóban olyan tudósféle ember ahogy mondta magáról, de bátorságban talán mégse szűkölködik. Fele akkora se volt ugyanis, mint a rabló, aki szegekkel kivert bőrdzsekit viselt, vagyis ennek inkább csak a maradványait, tetovált volt az egész felkarja, halálfejekkel, a haját pedig valami vörös ragacs tapasztotta össze csimbókossá.

A férfi egy nagy kést húzott elő.

– Kotródj az utamból, te pondró, vagy baj lesz!

– Előtte azért áruld már el kérlek, mi a bajod ezzel a kislánnyal.

– Csak az, hogy egy rusnya majom tényleg, hiszen akkora mindkét ajka, de különösen az alsó, hogy a picsáját is kinyalhatja vele anélkül, hogy lehajolna hozzá!

– Ez erős túlzás, de szerintem amúgy is épp emiatt megy neki ilyen jól a játék e hangszerrel.

– Akkor vedd tudomásul, hogy az én aranyerem jobban rezonál! – röhögött a huligán.

– Jó, tudomásul vettem, hogy ilyen a zenei ízlésed, mert kultúrbarbár vagy. De a pénz akkor se a tied.

– De az övé se, mert szerintem nincs közterületfoglalási engedélye – kapta meg a vigyort a képébe Zé.

– Szerintem van neki – hallatszott most Lilli hangja.

– He?!

– Ugye van ilyen engedélyed? – kérdezte a leánytól a sákti.

– Hát izé... – járt ide-oda a leány rémült pillantása. Nyilvánvaló volt mindenki előtt, hogy nincs semmi efféle papírja. Igaz az is, utcai zenészeket nem szoktak emiatt abajgatni a hatóságok errefelé.

– Ugyan már, hiszen ott van a papír a kalapod alatt, mutasd már fel ennek a derék úriembernek, aki oly nagyon törvénytisztelő!

– Emeld már fel! – biztatta őt Áj is.

A leány így tett. S hát valóban, ott volt egy teljesen hivatalosnak tűnő közterületfoglalási engedély, a nevére kiállítva... Holott ő maga a leány nagyon jól tudta, hogy neki ilyenje nem lehet, hiszen sosem folyamodott ilyesmért!

– Azt hiszem a helyzet egyértelmű – lépett előre Áj –, a leány jogosan zenélt, úgyhogy mély tisztelettel megkérek, add vissza neki a pénzt... Pláne, mert az az én pénzem és nem neked adtam!

Áj bezzeg nem akkora volt, mint Zé. Őt már komolyan kellett vegye a huligán, habár úgy szemre Áj is gyengébbnek tűnt, mint ő. De semmiképp se annyival, hogy lebecsülhető ellenfélnek számítson.

Villant is a rabló kése, hogy rövid úton rendezze le a problémát... de Áj tényleg kommandós volt, számított is a támadásra, s különben is remek formában volt épp most a zenének hála! Ellenfele azt se tudta mi történik vele, olyan gyorsan játszódott le minden, de máris a tér széléig repült, elterült a fal mellett, mint egy zsák, és jajgatni is alig bírt, úgy fájt a férfiassága.

– Az istenit, nyírjátok ki! – kiabálta.

S erre kiderült, hogy nem ő volt ám egyedül itt a rosszfiú, vannak még legalább nyolcan! S ezek most mind Ájra vetették magukat. Illetve mégse mind, csak hatan, mert kettő Zének jutott. Aki megpróbálta felvenni velük a harcot, nem futott el, de hát ő tényleg nem volt egy harcos fajta, az egyik támadójának még le is kevert sikeresen egy pofont, de azután ő kapott egy akkorát, hogy majdnem a bandavezér mellé repült a tér szélére kábán – még szerencse, hogy neki legalább nem fájt a férfiassága. Az álla azonban annál inkább...

Ellenben jött felé sietve mindkét támadója, és nem úgy néztek ki, hogy a jó szándék és segíteni akarás vezényelte volna őket Zé irányába...

Hogy, hogy nem azonban, alig lett kiütve Zé, Lilli máris ott állt mellette. És most a sákti szembenézett a két rosszfiúval.

– Nem szép dolog bántani a kisebbet, fiúk!

– Foglalkozunk inkább veled?! – vigyorogta egyikük.

– Ugyan már, minek merítenéd ki magadat ilyesmivel, majd foglalkozom veled én! – villant a sákti szeme.

– Ígéretesnek hangzik!

– Kétlem pedig, hogy élvezni fogod – azzal nem is vesztegette az idejét Lilli semmi további társalkodásra, helyett, mert azért azt nem feledte, hogy a Gazda fajába tartozik az ellensége, s így nem mert hozzápiszkálni az idegrendszerükhöz, úgy döntött, megoldja ezt a konfliktust kizárólag az anyagi síkon. Végül is miért ne – ő csak egy állat, egy sákti, neki az a dolga, hogy azt tegye, amit Gazdája, Áj óhajt! Áj pedig azt mondta, ébressze fel a rosszfiúkban a menekülési vágyat. Ezt nagyon könnyű elérni – hiszen tudja az „emlékeiből”, mit nem szeret a Gazda faja, mit tart félelmetesnek – a sáktik eredeti, ősi alakját!

S így aztán Lilli volt-nincs, a következő pillanatban máris egy jókora „energiamacska” állt a helyén! Sőt, mérete alapján inkább energiatigris. Épp olyan volt, mint amikor e formában megmutatta magát Ájnak a hajókabinban. Henteskésnyi karmain is és szörzetén is szikrák

szaladgáltak. De támadóit már a hátra háromfelé elágazó feje is halálra rémisztette. Hát még, amikor kinyitotta a száját! Ezúttal még a fogaiból is szikrák pattogtak...

De attól még beszélt.

– Ott tartottunk akkor ugye, hogy majd foglalkozom veletek én... – kezdte. Befejeznie nem kellett, támadói sikoltozva menekültek.

Ekkor odanézett Ájra, kell-e, hogy segítsen a Gazdának is, de úgy tűnt minden rendben van – öten is „kinyúlva” heverték a közelében a rosszfiúk közül, a hatodik ugyan le tudott keverni Ájnak egy nagy pofont, amitől a férfi hátratántorodott két lépést is, de ezt még véletlenül se lehetett úgy tekinteni, mintha le lenne győzve. De annyira nem, hogy így szólt:

– Most már aztán tényleg kezdek mérges lenni! – azzal máris meglódult... s a fickó a következő pillanatban szinte pontosan a bandavezér mellé repült, majdnem annak ölében kötött ki.

– Ezzel megvolnánk! – fújt egy nagyot a férfi. – Hát barátom – nézett Zére – te nem remekeltél valami nagyot, hogy finoman fogalmazzak, de vedd úgy mégis, hogy kivívtad az elismerésemet, mert legalább bátran viselkedtél! És ez a lényeg! Mindenféle harci technikákat, azokat meg lehet tanulni, de bátorságot, azt nem. Én legalábbis nem hiszek benne. Az vagy van az embernek, vagy nincs.

– Persze, hogy bátor vagyok, ne feledd el a hajódra is, hogy felmásztam, pedig jól tudtam, hogy bajom lehet belőle, ha elkapnak, ha nem leszel megértő, ha nem tudlak meggyőzni... amúgy meg a harckészségem miatt se aggódj, annyi csak a dolgod, hogy szerzel nekem egy sáktit, s mélyen hiszem, hogy e téren látványos javulás következik be! Ugyanis...

– Majd később szónokolj erről, most szerintem a zenész leánykával intézzük el, amit kell.

– Mi dolgunk lenne vele, inkább a rendőrséget kéne hívni a huligánok miatt, vagy nem?

– Eh, nem érdekelnék engem ezek a pancserek, tojok mindegyikre ballisztikus ívben. Eszemben sincs feljelentéssel kínozni magamat, aztán majd mehetek tanúkihallgatásra meg minden... nekem ez nem hiányzik, de gondolom neked se, mert akkor később érünk a szigetre!

– Meggyőztél, bátya! Bár, ha nem lesznek dutyiba csukva, tovább kellemetlenkedhetnek a kislánynak, ha...

– Azt ugyan soha. Jön velünk ő is!

– Én? Hova? – kérdezte a leány, aki szájátva figyelte a beszélgetést bár nem sokat értett belőle. De mert korábban jól látta Lilli átváltozását, nem minden félelem nélkül pislogott a sákti felé.

– A hajómra jössz. Van ugyanis egy óceánjáróm – felelte Áj, azzal felemelte a huligán közeléből a bankjegyeköteget, és odanyújtotta a leánynak. – Tessék, tedd csak el!

A leány nem nyúlt érte.

– Nem vagyok prostituált.

– De azért gondolom, a pénz jól jön, ugye?

– De nem azon az áron, hogy...

– Hé, azt mondtam a hajómra jössz és nem a kabinomba! Vagyis, nem szeretőnek kellesz, hanem zenésznek, rendben van? Egészen biztosra veheted, hogy nemcsak lefeküdni, de még csókolódzni se fogok veled, tudniillik erre nem az adott szavam a garancia, hanem ő – mutatott Lillire – ő ugyanis nem más, mint a feleségem, ráadásul feleségnek se akáarki, mert kezdjük azzal, hogy hercegnő... és még a hercegnők közt is az egyik legislegelőkelőbb! Na de nem is ez a lényeg vele kapcsolatban, hanem hogy iszonyatosan féltékeny. Egyszerűen annyira féltékeny, hogy olyan, aki nála féltékenyebb, olyan elvileg se létezhet. Tehát ne aggódj! És ne is ellenkezz kérlek, mert nem szeretem a vitát a nyilvánvaló ügyekben. Úgyse hiszem el, hogy felvet téged a pénz, sőt, a ruhád alapján még az se biztos, hogy egyáltalán van hol laknod...

- A leány elpirult.
- Hajléktalan azért nem vagyok...
 - Naná, biztos valami nyomorúságos albérletben laksz! És mindig izgulsz, keresel-e annyit a zenéléseddel, hogy kifizessed a következő hónapot! Na ennek mától vége. Tedd csak el azt a pénzt, aztán mondd meg a nevedet és gyere velem!
 - Szisszi a nevem, uram.
 - Nem kell uramoznod. Nevem Áj, és kész. Szóval, akkor most te Szisszi gyere velem, és...
 - Megyek, ha az a hajó, ahol laknom kell, nem fog elhajózni.
 - Pedig épp azt fogja tenni.
 - Akkor nem tehetem.
 - Mert?
 - Mert lehet, hogy te nem tudsz róla, de holnapután kezdődik egy zenei vetélkedő. Amire beneveztem én is. És amúgy azt gyanítom, ők – mutatott a szétvert huligánbandára – épp amiatt voltak itt, mert engem akartak megverni, hogy ne vegyek részt a vetélkedőn. Van ugyanis egy vetélytársam, aki megfenygetett. Mert fél, hogy én győzök majd ott.
 - Ő is ilyen hangszeren játszik?
 - Nem, hanem furulyán. De épp emiatt vagyok veszélyes ellenfele, mert az én hangszerem egzotikusabb, ez jelentős előny, aztán meg én tényleg nagyon jól értek ehhez, amint azt te is észrevetted, ur... akarom mondani: Áj.
 - De mire neked az a győzelem, sok pénzzel jár?
 - Hát a hírnévért akarok nyerni! És igen, a győztes sok pénzt is kap, kereken százezret! És utána fellépési lehetőségek meg minden...
 - Na figyelj, hagyd a francba az egészet, akkor legalább senki nem akar megverni se téged, jó? Gyere velem, a hajón rögtön azzal kezdjük, hogy a kezédbe nyomok egy teljes milliót, bánatpénznek, mert lemaradtál a versenyről! A fizetésben majd megegyezünk, de az ezen felül lesz, rendben van?
 - Egy teljes milliót?!
 - Mondtam már talán, hogy milliárdos vagyok vagy nem? Tessék itt egy újabb köteg pénz, bizonyítéknak! Ez nem előleg a millióra, hanem, hogy is mondjam... mindegy, tekintsd zseb-pénznek erre a napra, mert jobb kifejezést nem találtam rá! És most már aztán tényleg gyere!
 - De, de ő kicsoda... – kezdte Szisszi Lillire pillantva.
 - Megtudod, ha jössz a hajóra. Indulhatunk?
 - Jól van. Vagy legalábbis még meggondolom. A mai napra odamegyek, de hogy végleg... – és a hangszere felé fordult.
 - Majd én segítek! – ugrott oda Zé.
 - Szó sem lehet róla, hozzá ne érh! Ő az én drágaságom, majdhogynem a férjem, csak én nyúlhatok hozzá, nem bízom senkire se!
 - Ugye megmondtam, hogy a profi játékosok így vannak ezzel! – vigyorgott Zé Ájra, majd ezt kérdezte a leánytól:
 - Az igazi férjed se érintheti meg?
 - Ő se. Nincs férjem – sóhajtotta a leány.
 - Hé, nehogy pityeregni kezdj! – ölelte át őt Lilli.
 - Miért is tenném...
 - Ne tagadd le, látom az aurádból, hogy majdnem elsírtad magadat!
 - A mimen láttad?!

– Az energiaburkodon. És azt is tudom, mi a baj: nem tetszel a fiúknak. Valószínűleg a nagy ajkaid miatt. Na de ezen igazán könnyű segíteni, szerintem egy vagy két hónap alatt kerítek én neked egy remek férjet, aki nagyon fog szeretni téged!

– Igazán?!

– Ha mondom! És utána már senkitől nem is kell félned, mert megvéd téged.

– Csak nem arra gondolsz, hogy...

– De igen. Olyan lesz, mint én! Ha akarod. De a részleteket tényleg csak a hajón tudhatod meg.

Szisszi nem válaszolt rögtön, ehelyett körülnézett. Minden járókelő elmenekült eddigre már, sőt, a huligánok többsége is. Aki mégse, az is nagyon igyekezett távolabb kerülni, csak ez lassan ment nekik, sántikálva, nyögdécselve... Szó, ami szó, ha sokáig nem tartott is a küzdelem, de Áj igazán tisztességesen helyben hagyta őket! No igen: ő nem valami amatőr utcai rosszfiú volt, hanem igazi profi!

– Ne aggódj, nem fognak feljelentést tenni, örülnek, ha mi nem jelentjük fel őket! Különben is ők a provokátorok, aztán meg kiváló ügyvédek is vannak.

– Nem erről van szó – rázta meg a fejét a leány.

– Már dehogynem, látom az arcodon, hogy aggódsz.

– De nem a... nem tőlük.

– De tőlem se kell, ugyanis...

– Elhiszem. Ha... ha csak egy kis... szóval, ha csak azt a bizonyos dolgot óhajtanád, bőven találnál rá jobb nőt is, mint én, nem engem igyekeznél felcsábítani a hajódra. Pláne nem ennyi sok pénzért.

– Hát akkor?

Szisszi Lilli felé fordult.

– Fogalmam sincs, miféle lény vagy. De én egyszer már láttalak téged... vagy legalábbis valakit a fajtádból... De nem a valóságban, hanem egy képen. És... és... volt azon valami más is... vagy *valaki* más... egészen eddig nem gondoltam arra a képre, eddig, mostanáig, de most, hogy láttalak téged abban az... mondjuk, hogy *alakodban*... most már persze, hogy eszembe jutott... És tulajdonképpen épp ennek köszönhető, ennek, hogy az a kép az eszembe jutott, hogy nem ájultam el a rémülettől, amikor átváltoztál, vagy legalábbis nem rohantam világgá.

– Hát ennek nagyon örülök, mert ez azt kell jelentse, az a valaki, akit a kép ábrázolt a népem egyik tagjaként, igazán rokonszenves illetőként volt bemutatva.

– Éppenséggel nem, sőt pont ellenkezőleg. Mégse félek most tőled... bár ez így nem igaz, mert félek, csak nem olyan nagyon, nem halálosan... mert... mert én inkább attól a másvalamitől félek, ami azon a képen volt. Az annyira nyilvánvalóan gonosznak látszott, hogy lehetetlen volt meg nem értenem, hogy az a nagymacska-szerű valami, ami... na úgy mondom az egyszerűség kedvéért, ami te voltál azon a képen, szóval az hiába volt akármilyen félelmetes is, de az volt azon a képen a „jó ügy harcosa”. Na de értsd meg kérlek: én mostanáig nem hittem, hogy annak a képnek van valami valóságalapja. Most már azonban másképp vélem, mert hiszem azt, ha te létezel, akkor léteznie kell annak a *másiknak* is... És van egy olyan gyanúm, hogy ti még találkoztok majd vele. Talán épp ez is a célotok. Na és hát én egyszerűen nem kíváncsi vagyok összefutni azzal a *valamivel*. Nem, nem, soha! Köszönöm szépen, hogy megvédtetek a huligánoktól, de inkább még a pénzt is visszaadom.

– Na várj csak egy cseppet, te azt állítod, létezik valahol a világban egy olyan kép, ami egy sákit ábrázol?! – kérdezte Zé.

– Nem tudom mi az a sákti, de igen, azt állítom, hogy egy olyan, mint ő! – bökött a fejével Lilli felé.

- És van azon a képen valami más is?!
- Naná.
- Micsoda?!
- Ezt ne itt mondja el! Menjünk gyorsan a hajóra, mielőtt idejönne valaki rendőr vagy akárki. Nem mintha bajunk lenne belőle, de nem akarom azt se, hogy feltartsanak – szólt Áj. – Gyere velünk a hajóra Szisszi, mondd el ott, hogy milyen volt az a kép, aztán, ha úgy döntesz, visszatérhetsz a partra, s a pénzt is megtarthatod. Rendben van?
- Hát jó, legyen, de nem ígérek semmit!
- Egyelőre már az is óriási segítség nekünk, ha elmondod mi van azon a képen.
- Elmondom, de kétlem, hogy sokra mentek vele.
- Majd meglátjuk. Az eddig hallottak alapján nekem erről egészen más meggyőződésesem van!

A hajón aztán Áj azzal kezdte, hogy az óceánjáró nagy ebédlőjébe vezette be Szisszit, ahol elébe pakolt mindenféle finomságot, s mondta, hogy ehét belőlük amennyit csak óhajt.

– Igaz, hogy mind konzerv, de legalább finomak, és ritka csemege is a legtöbb, amiket eddig biztos nem engedhetnél meg magadnak.

– Az biztos is, ugyanis árva gyerek vagyok.

– Na látod, nem olyan rossz az élet velünk...

– Hát persze, amíg élek...

– Helyes, akkor beszélj arról, amitől úgy félsz, ami azon a képen van! Mikor láttad, miféle kép volt, mit ábrázolt...

– Az árvaházban láttam, ahol felnővekedtem. Nem hiszem, hogy megtaláljátok digitalizálva a Világhálón, vagy valami könyv illusztrációjaként, mert tulajdonképpen ez csak afféle... szóval, mondjuk, hogy falifestmény volt! És nagyon régi. Legalábbis úgy vélem. Az árvaház, ahol felnőttem, s ahonnan különben alig három esztendeje kerültem ki... bár inkább úgy kéne mondjam, három éve is van már, hogy kikerültem onnan, mert tudom, hogy sokkal fiatalabbnak tűnök, mint az életkorom... szóval, az az árvaház egy nagyon régi épületből lett kialakítva. Sőt inkább épületegyüttesből. Réges-régen a középkorban hajóépítő műhely volt az a tájék. Sok épület volt ott, egymás hegyén-hátán, ahol mindenfélét tároltak, meg az emberek is laktak bennük. Az épületek többsége kő volt, mert a sok hajóhoz sok mindenféle alkatrészt szállítottak oda, meg kátrányt, köteleket, akármiket, érdemes volt nem fából felhúzni az épületeket, hogy kisebb legyen a tűzveszély. De volt ott még templom is, amit raktárnak használtak, mert akkoriban volt, hogy kitört egy nagy vallásháború itt, s akik győztek, utálták a régi vallást... Mindegy, szóval, a középkorban az mozgalmas tájék volt. Később aztán, hogy eljutott mifelénk is a technikai fejlődés, a folyó egyik ágát elterelték, hogy a vízerőműbe több víz jusson, s így az a terület elnéptelenedett, mert ha nincs folyó, nem lehet ott hajókat építeni, hiszen nincs ahol kifuthatnak a tengerre... na akkor találta ki valaki, hogy azt az elértéktelenedett, lakatlan területet az épületekkel árvaháznak használják fel. S ez azóta is így van. Persze közben azért modernizáltak ezt-azt, lett villanyvilágítás meg minden... és engem mindig csúfoltak a nagy ajkaim miatt már gyermekkoromban is, a többi árvaházi csemete is... hogy olyan az arcom, mint egy majomé meg minden... néha meg is vertek. És egyszer elmenekültem tőlük, és éjszakára se akartam visszamenni a hálóterembe. Lementem egészen az alagsorba, messzire botladoztam a mindenféle csővezetékek közt, olyan helyre, ahol sosem jártam még. Igazából nem is szabadott volna nekem odamenni, az a karbantartók területe volt. Félttem is, hogy megtalálnak és visszazavarnak, ezért egészen bebújtam a csővezetékek közé, a csövek és a fal közé, bár minden csupa kosz meg pókháló volt ott. De bebújtam, hogy meg ne találjanak, meg mert ott a központi fűtés csövei miatt jó meleg volt. Na és alig másztam be oda, megláttam azt a festményt a falon... Egészen biztos, hogy nem mostanában készíthették.

Így utólag úgy vélem, az a hely ahova eljutottam, a régi templom pincerendszere vagy kazamatája lehetett, bár nyilván átalakították azóta. De e festmény még nagyon régen került a falra, s nem bántották azóta se, mert nem volt szükséges levakarni.

– De mit *ábrázolt*?! – követelte az információt Áj.

– Hát... hát, ez egy igazán jókora festmény volt, tulajdonképpen életnagyságú... vagy legalábbis majdnem. Valami hatalmas barlangot mutatott, de homályosan, mert abban a barlangban nem volt mesterséges fényforrás. Még fáklya se. De valamit azért lehetett látni, mert volt a képen két *alak*, és ezek világítottak... Sokat nem láttam, úgy értem, a kép elég sötét volt, hiszen barlangot ábrázolt, de nekem olyan érzésem volt rögvest, hogy ez nemcsak egy egyszerű barlang, de valami olyan, ami iszonyatosan mélyen van a föld alatt, sok-sok kilométer mélyen! Tisztában vagyok vele, hogy egy barlang ugyanúgy kinézhet belülről tíz méter mélyen is, mintha tíz kilométer mélyen lenne, szóval tisztában vagyok vele milyen irracionális, amikor azt mondom, hogy iszonyú mélyen volt a barlang, és ne kérdezzétek, mitől volt ilyen érzésem, mert nem tudom megmondani. De éreztem. Illetve, sziklaszilárd bizonyossággal *tudtam*. Tudom most is. Biztos vagyok benne. Az a barlang... Nos, szerintem még a tíz kilométerrel is keveset mondok. Annál is sokkal mélyebben volt. Ezt annak tudatában mondom, hogy azóta utánanézttem, s a legmélyebb barlang, amiről tudunk hivatalosan, alig több, mint két kilométer mély.

Na most, a kép előterében egy olyasféle... mondjuk, hogy cicus... kuporgott, amilyené a te feleséged átváltozott. Nagyon félelmetesen nézett ki, még szép, hogy annak látszott, mert akkora fogai voltak, meg akkora karmai... meg a feje is ugye, hát... Annyira rémisztő volt, hogy már, amint megpillantottam a képen is, úgy megijedtem, hogy hátratántorodtam, be is vertem a fejemet a fűtés csövébe... ne ítélgetek el érte, picike kisgyerek voltam még... de még sikoltottam is. Nagyon élethű festmény volt. És akkor felemeltem a pillantásomat, s akkor már nem féltem ettől a fura cicustól, mert attól kezdtem félni, amit ott láttam. És úgy megijedtem, hogy azonnal visszaszaladtam a többi gyerekhez, sikoltozva... kikacagtak, hülyének neveztek meg minden... de akkor már nem bántam... pedig még másnap is kigúnyoltak, mert rémálmom lett, és álmomban bepisiltem. Pedig soha korábban ez meg nem történt velem.

– Jó-jó, de mondd már!

– Nos, a barlang sötét volt, de érdekes módon a közepe még sötétebbnek látszott. Úgy képzeljétek el, mintha ott a barlang közepén egy fekete csuklyás emberalak állna, de elnagyolt emberalak. Csak úgy nagyjából néz ki olyannak, mintha kámzsa volna rajta. Valójában azonban ez nem ruha, ez egyszerűen egyfajta sötétség, amit kiáraszt magából az, ami e fekete „ruha” közepén van... Ott középen néhány fénylő vonal volt, zöld fénnel világító vonalak, amik valami olyasmit ábrázoltak, ami egy egészen picike, talán 4 éves kisgyerek által összekicccelt emberalakra emlékeztet. Egy pálcikaemberre, tudjátok, ahol egy-egy vonal a két kéz és láb, meg a test is csak egy vonal. De ez azért mégis furcsa emberke volt, semmi esetre se tűnt nevetségesnek, inkább félelmetesnek! A feje nem karika volt, hanem egy apró kúp. A teste, mármint az a vonal, ami a testét jelképezte, egészen picike volt, képtelenül rövid. Ezen testhez éktelenül hosszú lábak jártak, és még hosszabb kezek, a kezek ugyanis leérték a „padlóig”, tehát ugyanaddig, mint a lábak. A lábakon nem volt lábujj rajzolva, a kezeken azonban igen, két oldalra kinyúló ujjak, nagyon hosszú ujjak, és mindegyik kézen nem öt, hanem 8 ujj! És mondom, az egész úgy nézett ki, mintha ez a pálcika-alakú fény-lény tulajdonképpen csak egy csontváza volna az igazi lénynek, ami maga az a fekete sötétség... ami feketébb, mint maga a barlang belseje!

Na és e lény előtt feküdt ő – mutatott Lillire – vagy valaki a fajtájából, és ő bezzeg nem ilyen pálcikamódra volt megmintázva, hanem a lehető legélethűbben, mintha csak egy fénykép volna! Jó, hát néhány helyen poros volt már a kép, vagy épp befedte a pókháló... de mégis, annyira részletgazdag kép volt, hogy nyilvánvaló előttem: aki ennyire pompásan képes

megfesteri őt, megfesthette volna élethűre azt a másik lényt is... sőt, eszerint épp azt is tette! Az a lény nem el van nagyolva, hanem PONTOSAN ÚGY NÉZ KI! Amiatt lett olyannak festve. Na és, tehát az a furcsa macska ott fekszik a pálcikalény előtt, látszik, hogy viczorog rá, haragszik rá, ugyanakkor mégis az egész kép azt sugallja, hogy iszonyatosan fél a pálcika-akárkitől. Mint... Mint egy macska, akit az imént büntettek meg, és igyekszik elmenekülni a haragvó gazdája elől, de nem találja a menekülés útját... és ez annál is hihetőbb, mert az a pálcikaember valami korbácsfélét tartott a kezében, mintha az is fényből lett volna, s azzal csapdosta a macskát... bár lehet, hogy nem korbács volt, hanem villám. Már nem emlékszem pontosan... őt másodpercet se néztem a képet, de olyan rémült lettem, hogy sikoltozva rohantam vissza... nem is mertem többé odamenni... Soha többé...

Megrázta a fejét és így szólt:

- Már most is olyan rémült vagyok csak az emlékek felidézése miatt is, hogy...
- Nem foglak kigúnyolni, ha bepisilsz! – mosolygott rá Áj.
- Én ezt cseppet se tartom humorosnak! Egy biztos: nem kívánczom olyan helyre, ahol afféle *izék* lakhatnak!
- Hát pedig attól tartok, ez nem tőled függ – szólt Zé. – Ugyanis, én hiszek abban, hogy nincsenek véletlenek. Pontosabban, nem hiszek a véletlenekben. Nem, nem vagyok vallásos a szó szigorú értelmében, ellenben mitológiai kutató vagyok. Na és mit gondolsz, mennyi a matematikai esélye annak, hogy épp abba az árvaházba kerülsz, ahol az a kép van, meg is látod, majd találkozol egy afféle „macskalénnyel” is, akiknek különben sákti a nevük?! Szerintem ez nem véletlen. Márpedig, ha nem az, akkor nem szökhetsz meg a feladatod elől, mert csakis rosszul járhatsz, ha megpróbálsz.
- De miért épp én?!
- Zé tűnődve nézett Szisszire egy darabig.
- Hogy birtokba vedd jogos örökségedet, azért.
- Hogy micsoda?!
- A királynő visszatér, ennyi, nem több.
- Még mindig nem értem, miről beszélsz.
- Nézd, nincs bizonyítékom egy szál se. Ellenben komolyan hiszem, hogy te... na kezdjük az elején. Hallottál már az „Ezer Sziget Birodalmáról”?!
- Nem én, mi az?

Erre Zé elmesélt neki mindent, mi meg hogy van vagy volt a szigetekkel, a banyaszobrokkal, Lillivel, sáktival, stb. Szisszi ámulva hallgatta, olyan volt az egész a számára, mint egy mese.

- Na és – folytatta Zé – én azt gyanítom, hogy te egyszerűen a vér szerinti leszármazottja vagy az egykori szigetlakóknak! Feltehetően ráadásul az utolsó közülük. Ők nem voltak fekete bőrűek, de a fennmaradt ábrázolások szerint elég szép nagy ajkakkal rendelkeztek. A tied épp olyan...
- De ők kihaltak!
- Igen, de most gondold csak bele. Odamennek a hajósok, ott az a rengeteg szép nő, akik potom pénzért megkaphatóak, egy szál ócska késért is, örömmel lesznek bárkivel, mindenkivel, nem bánják a mókát, nem kell őket megerősöztetni, kényszeríteni, sőt istenként tisztelik a hajóslegényeket... Akik hónapok óta nem lehettek nőkkel. Nyilván legelső dolguk végigkúrni minden nőt azon a szigeten, s tudjuk is, hogy ezt tették. Maguk se titkolták. Igen ám, de aztán el kell hajózzanak. Tudják, hogy hónapokig megint nők nélkül lesznek. Mit gondolsz, nem vittek magukkal legalább egy nőt a szigetről a hosszú útra?! Talán nem is csak egyet, de egyet mindenképpen?! Hiszen még elrabolni se kellett, adtak érte mit tudom én egy rozsdás baltát vagy egy napernyőt és kész! És még a nő is boldogan velük tartott!

- Szólnak erről feljegyzések?
- Nem, de ez semmit se jelent. Lehet, hogy volt ilyen feljegyzés, de elveszett. Vagy még nem találták meg. Vagy szégyellték leírni.
- És mi lett aztán a nővel?
- Például az első kikötőben eladták rabszolgának – vonogatta a vállát Zé. – Vagy valamelyik öregedő matrónának megtetszett, és feleségül vette. Ez volt az utolsó útja a matrónának, vén volt, szegény volt, tudta, hogy jobb nőt úgyse kapna feleségnek, de ez a helyes kis pipi csinos, fiatal, egzotikus, egyetlen hátránya, hogy nem beszéli a nyelvét... de majd megtanulja! Különbösen is, legalább kevesebbet fog pletykálni a többi nővel, és nem tud veszekedni vele az urával, ez tehát talán nem is hátrány, hanem előny... Szóval én nem tudom mi lett az ősannyáddal, Szisszi, de biztos vagyok benne, hogy szigetlakó volt az őőd, és nagy vonalakban valami efféle történt. Mert logikus. Mert olyan nincs, NINCS, hogy a rengeteg kiéhezett matróz egyetlen nőt se vigyen magával egy olyan helyről, ahol ilyen olcsón, tulajdonképpen ingyen juthatnak nőhöz, és még maga a nő is örül neki! Miért is NE vittek volna magukkal legalább egyet, na?!
- De ez akkor se lehet, a szigetlakók meghaltak mindenféle járványokban, meghalt volna az a nő is.
- A szigetlakók igaz, hogy meghaltak mindenféle járványokban, de azért ők se néhány nap alatt. Kellett ahhoz sok hónap is. Azalatt simán megtörténhetett, hogy a nő, akit magukkal vittek, lebabázott. Aztán persze ő is meghalt, de a gyermeke már életben maradt, lévén, hogy ő csak félig volt szigetlakó, s így immunis lett a vírusokra. Különbösen meg az is lehet, hogy épp annak a nőnek nagy mázlija volt, nem kapott el semmi betegséget, vagy immunis volt rá eleve... Amúgy meg mindegy is, hogy meghalt-e, mert persze, hogy meghalt, idővel mindenki meghal. A lényeg, hogy elélt addig, amíg legalább egy gyermeknek életet adott. Ez pedig simán elképzelhető, ez tökéletesen a lehetőségek határain belül van, mert még a szigetlakók se egyetlen év alatt haltak ki mind. Ehhez mit szólna?
- Jó, meggyőztél... De ebből miért is következne, hogy vissza kell mennem az izé... őseim földjére?
- Nem tudom. Biztos vagyok ellenben abban, hogy azt a képet is, amit megpillantottál, valamelyik őőd festette! Lehet, hogy nem kifejezetten vérrokonod, mert ha több nőt is elvittek onnan a matrózok, lehet, hogy te nem annak a leszármazottja vagy, aki a képet alkotta. De valamelyik szigetlakó festette. Olyan, aki LÁTTA azt az eseményt! Ha pedig látta, nos, akkor túlélte... mert ha nem éli túl, le se festheti később, ez ugye nyilvánvaló! Ha pedig túlélte, akkor talán nem is olyan rémületes az Ellenség... akarom mondani, biztos, hogy rémületes, de nem legyőzhetetlen!
- De hát nem lett legyőzve.
- Mégis megúsza az őőd.
- Talán, mert rabszolga volt.
Zé a fejét rázta.
- Akkor nem hagyhatta volna el a szigetet. Rabszolgákat nem engednek megszökni.
Szisszi sóhajtott egyet.
- Még mindig nem érzem úgy, hogy kötelességem volna oda visszatérni.
- Hát nem szeretnél magadnak egy sáktit a férjedül?
- De tulajdonképpen igen, sőt, nagyon is! Vonzó gondolat, nem tagadom. Engem igazából sosem szerettek... Most nem arra gondolok, hogy árvaházban nőttem fel, de a többi gyerek se szeretett... És nem is csak az ajkam miatt, de engem sosem érdekelt a legtöbb dolog, ami a többiekét... Én már akkor is zenélni szerettem...
- Tényleg, honnan volt pénzed egy ilyen remek hangszerre?

– Igazából sehonnan. Történt egyszer azonban, hogy az árvaház közelében egy régi épületből kihaltak a lakók. Egy öreg bácsi meg néni lakott ott, meghaltak... valami nagyon távoli rokonuk volt az egyetlen, aki élt, ő meg nagyon messze lakott, egy másik országban. Mikor végre eljött, kiderült, hogy gazdag, nem kell neki semmi abból a sok ócska régi lombból, amivel tele volt az a ház. Gondolta, eladja a házat, a kacatokat meg kiárusítja egy zsibvásáron. Szólt az árvaháznak, hogy kéne neki pár gyerek segítségnek a sok holmi mellé, hogy kihordják, meg vissza is vigyék, ami nem kel el, meg hogy kicsit kitakarítsák a kégli, ilyesmi, fizet a munkáért egy keveset... Nem sokan vállalták, de én igen. És akkor ott a padláson megláttam ezt a hangszert a sarokban porosodni. Még sosem játszottam ilyenén, de filmben már láttam. Azonnal beleszerettem. Kipróbáltam. Fél percbe se tellett, máris sok mindent tudtam játszani rajta, bár nem olyan jól akkor még, mint most. Östehetség vagyok úgy látszik... És amikor véget ért a munka, az egyik lány szólt, hogy van ott egy régi rádiómagnó, neki az kéne, ugye hazaviheti? A tulaj megengedte, sőt mondta, hogy minden, ami nem kelt el, úgysí oda lesz adva az árvaháznak, de előbb választhat mindegyikünk valamit ajándékba, ami tetszik. És én azonnal rohantam a hangszeremért... Emlékszem, a többiek teljesen hülyének is néztek miatta, hogy ezt választom. Hárman is rohantunk arra, és én nagyon féltem, hogy megelőznek, de kiderült, hogy a másik kettő csak amiatt, mert volt a didzseridú mellett egy régi TV készülék is, és ők azt akarták, össze is verekedtek rajta... De előbb még nekem akartak jönni, mert azt hitték nekem is az kell. De nekem persze, hogy nem az kellett... Kiröhögtek miatta, de nem bántam. Máskor fájt, ha kinevettek, de akkor nem, inkább megnyugtató, mert ha nekik nem kell, nem veszik el tőlem... Hát így lett az enyém. Másképp nem is lehetett volna, ezen látszik, hogy eredeti, és nagyon régi is, ez nem valami utánzat, szerintem, ha a tulaj tudja mit ér, sosem kapom meg... Bár ki tudja, elvégre gazdag volt... Mindenesetre, ez biztos, hogy ér annyit, mint egy jól kereső szakmunkás egész éves fizetése, még többet is! Hatalmas mázlim volt! Elképesztő és hihetetlen mázlim!

– És mázlid lehet most is, azzal, hogy lesz egy jó férjed, aki nagyon szeret téged.

– De ha ennek az az ára, hogy egyszer szembekerülök azzal az... *izével*...

– De nem lennél egyedül akkor – szólt csendesen Áj.

Szisszi nézett rájuk egy darabig, hol egyikükre, hol másikukra, majd akkorát sóhajtott, hogy szinte hangosabb volt, mint ami a zeneszerszámából tört elő korábban.

– Bár a logikai érzékem tiltakozik az ellen, amit most mondani fogok, de a zsigereim azt súgják, igaza van Zének, és mindenképpen bele vagyok már keveredve a dologba. Nyakig. Tehát legyen, veletek tartok... de a legkifejezettebb feltételem, hogy a legislegelső banyaszobor, amit találunk, nem Zée lesz, hanem az enyém!

– Emiatt ne aggódj. Szerzek mindkettőtöknek. Napokon belül – ígérte Áj.

– Honnan?!

– Felhívom a Központi Fizikai Kutatóintézetet. Zé mondta, hogy azok kísérleteznek legalább egy effélével... megvásárolom tőlük!

– Nem fogják eladni.

– Hogy a csudába ne... van pénzem elég.

– De akkor nem vizsgálhatják!

– Majd vizsgálnak mást. Szerintem nem utasítják vissza az ajánlatomat, ha annyit kínálok, mint a teljes tíz évi költségvetésük, hehehe!

És Ájnak igaza lett! Már egyetlen órával később igent mondtak az ajánlatra... De csak egyetlen banyaszobruk volt. Szisszi ragaszkodott hozzá, hogy az az övé kell legyen. Zé nagylelkűen legyintett.

- Semmi baj, én úgyis Lilli kislányára fenem a fogamat. Megtiszteltetésnek érezném, ha ő lehetne az én sáktim!
- Milyen aranyos vagy! – mosolygott Lilli, akinek láthatóan hízelgett e bók.
- Nem, én nem „aranyos” vagyok, hanem félig-meddig szerelmes. Igen, beléd. Nem, nem kell félnetek, nem próbálkozom meg semmiféle... izé... inkább azt akarom ebből kihozni, hogy képletesen szólva, verem a fejemet a falba, hogy a fenébe is, a te petédet én találtam meg, aztán most mégis Áj neje lettél... Miért is nem volt olyan mázlim, hogy rosszul fogjam kézbe a banyaszobrodat, úgy, hogy az én ujjamat vágja meg a nagy szemfogad, s akkor most az én nejem lennél... értem én, hogy Áj sáktija vagy, de akkor is az a minimum, hogy a kislányod az enyém legyen, mert mégiscsak én találtalak!
- De az én hajómon! – jegyezte meg nem minden él – vagy inkább féltékenység? – nélkül a hangjában Áj.
- De nem is a hajód gyermekét kérem, hehehe...
- Tied lehet a lányom, de várnod kell még rá – mondta Lilli.
- Tudom, tudom... De nekem akkor is ő kell! Elvégre ő is hercegnő lesz ugyebár!

Amíg az újabb petére vártak a Kutatóintézetből, Szisszi megkérdezte:

- De hogyan tudott Lilli odateremteni a semmiből egy közterületfoglalási engedélyt?!
- Itt van nálad? – kérdezte Lilli.
- Nem, elfelejtettem elhozni.
- De akkor se lenne itt, ha nem felejtetted volna el. Ami ugyanis nincs, azt nem lehet elhozni.
- De hiszen volt!
- Nem volt. Illetve, ami volt, az csak illúzió volt. Úgy manipuláltam a környéken levő fotonok útját, hogy olyan képet közvetítsenek mintha egy olyan papírról verődnének vissza. Pofonegyszerű volt. Elvégre alig kellett hozzá energia, és számítási kapacitásból is csak minimális, hiszen mindössze egyetlen kis papírlap mintájáról volt szó, s azt se kellett nagyon pontosan közvetítenem.
- De hiszen én még meg is fogtam azt egy pillanatra!
- Csak a pusztá levegőt fogtad meg. Amikor azt hitted megfogtad, az ujjaid közt levő levegőmolekulákat úgy mozgattam, hogy akkora nyomást fejtsenek ki az ujjbegyedre, mintha egy papírdarabot fognának. Azonban a valóságban semmi se volt ott.
- Hihetetlen!
- Ugyan már, ez csak játék.
- Képes vagy akárminek a... a leutáztatására?
- Csak akkor, ha csupán a külsőségeket kell lemodelleznem. A belsővel nem tudok mit kezdeni. És méretkorlátaim is vannak. De meg ne kérdezd mekkorával birkózom meg, mert ez attól is függ, milyen bonyolult a tárgy alakja, sőt a színe is. Egyszínűből nagyobb tudok. Ha sima a felszín, az is segít engem. Ha azonban valami bonyolult akármilyen, sok különböző színnel, az nehezebb. Mindenesetre, úgy egy nagyjából embernyi méretű valamivel még „elbánok”.

Mikor aztán megérkezett a kutatóintézetből a „banyaszobor”, Szisszi megkérdezte:

- Monddd, Lilli, hogyan lenne a legkényelmesebb életre keltenem őt? Úgy értem, az ő számára a legkényelmesebb...
- Szerintem úgy, hogy megfogod a jobb kezeddél, és mintha csak egy késpenge volna a nagy foga, azzal megkarcolod a bal csuklódát. Nem fog nagyon fájni. Néhány másodpercen belül attól a pár csepp vértől megduzzad majd a pete, s akkor már lesz benne annyi élet is, hogy magától ráharap a csuklódra mélyebben, de az meg akkor már pláne semennyire se fáj majd

neked, mert akkor már az a harapás érzéstelenítéssel történik. De nem kémiai vegyülettel, hanem az aurád manipulálásával... Amíg pedig a vért szívja belőle, gondold arra mennyire nagyon szereted őt. Meg arra is, milyen legyen az a férfi, akit a férjedül szeretnél, ami a külsejét illeti. Ezzel megkönnyítod a pete dolgát, kevesebb energiájába kerül a kis újszülöttnak, hogy ezt kikutassa az érzelmeidből.

Szisszi tehát a kezébe fogta a „petét”... Majd behunyta a szemét és percekig csak várt.

– Félsz? – kérdezte tőle Áj.

– Á, dehogy – felelte a lány, még mindig csukott szemekkel – csak koncentrálok, hogy milyen férjet is akarok magamnak, igyekszem minél jobban elképzelni, ahogy Lilli is tanácsolta... meg igyekszem ezen elképzelt illető iránt a legnagyobb fokú szeretetet érezni... Nem is nehéz, régóta ábrándozom valakiről, aki engem nagyon szeretne... ne zavarjatok!

Hát nem szóltak többet... mintegy két perc múlva Szisszi valóban rá is szorította a szobrocskát a csuklójára... Alig buggyant ott ki egy kis vér, a szobor azonnal mohón magába szívta, beleszívárgott... És valóban nagyon gyorsan megduzzadt! Kisvártatva akkora lett, hogy Szisszi nem is bírta a kezében tartani, de nem is volt erre már szükség, mert nőtt már lába is, már meg tudott állni a padlón, azaz inkább térdelt ott...

Őt percre se tellett igazából, s máris „készzen lett” Szisszi sáktija. Úgy nézett ki, mint... Hát, leginkább talán, mint egy néger óriás! A bőre ébenfekete volt, olyan szuroksötét, hogy mellette még a korom is világítótestnek számított volna... Épp csak a haja nem volt fekete, de csak amiatt nem, mert haja nem is volt. Csupasz volt a fejbőre, s természetesen az is fekete. És nem valami csinos kis néger fiúcskára kell gondolni, mert tényleg óriási volt, akkora, hogy Áj úgy vélte, hiába ő a kommandós, de egy ilyen fickóval ennek ellenére se szívesen akaszkodna össze, mert nagyon is kérdéses, hogy melyikük győzne. Mert az lehet, hogy ő Áj több harci fogást ismer, de ha ez az izomkolosszus csak egyszer is el tudja kapni őt akárhol, akkor neki garantáltan vége! Úgy becsülte ugyanis, hogy Szisszi újdonsült férje minden túlzás nélkül megvan két és fél méter magas, ennek ellenére azonban semennyire se tűnt karcsúnak, sőt sokkal inkább tömzsinek, akkora izomkötegek duzzadtak rajta mindenfelé. És ez még mindig nem volt minden, mert az ujjai végén mégse rendes emberi körmök ültek, inkább sarló alakú hegyes karmok, amik leginkább a húsevők, a ragadozók fogaihoz hasonlítottak.

– Hogyan fog ezzel megsimogatni téged? – kérdezte Áj.

Szisszi követte a férfi pillantását, s a karmokra nézve elmosolyodott.

– Természetesen vigyáz majd! Még szép, hogy nagyon vigyáz majd rám, hiszen először is én vagyok az ő Gazdája ugyebár, másodszor, nagyon szeret engem! Különben épp amiatt is találtam őt ki ilyenné, hogy hatékonyan vigyázhasson rám.

– De Szisszi, ennek a testi alaknak igazából semmi jelentősége, hiszen ő is energialény. Ez még annyira se az igazi alakja, mint az a macskás hogyisnevezzem, amivé Lilli is átváltozott, tudod ugye miről beszélek!

– Persze. De nekem akkor is biztonságérzetet nyújt, ha azt látom, hogy a párom ennyire hihetetlenül erős és félelmetes! És ez még hasznos is, mert mégiscsak az a legjobb, ha senki-nek eszébe se jut kötekedni velem. Na, ha őt meglátják mellettem, biztos is, hogy senki nem mer majd odapofátlankodni!

– Hm... Végül is...

– Elárulom, hogy bár nem vagyok idős, de már eddigi rövidke életem során is temérdek gúnyban volt részem, mert... hát, mert elütök az errefelé szokásos szépségideáltól... Akinek meg mégis tetszettem, azonnal le akart fektetni és amikor nem hajlottam a mókára, mindig csak szidalmat kaptam emiatt, volt, hogy meg is ütöttek... Elegem van ebből! És nem is lesz több efféle, mert majd ő mellettem lesz... Igaz?! – kérdezte a hatalmas óriást.

- Hát persze, szerelmem, ó én olyan boldog vagyok, hogy megszülehettem, és ilyen csodálatos Gazdám van, mint te vagy! – dörmögte iszonyatosan mély pincehangon a férfi, aztán csókolgatni kezdte Szisszi alkarját. A lány azonban elhúzta a kezét, s inkább átölelte a férfit, megpusztilván az arcát. Annak úgy tűnt ez sincs kedve ellenére.
- Áruld el, mi a neved!
- Úgy hívnak, úrnőm, hogy Szusszu Szolla Szianó.
- Hé! Hiszen akkor távoli rokonok vagyunk, mert én is Szianó vagyok! Én vagyok Lilli Szolaina Szianó! Sőt, hiszen akkor te is nemes vagy, herceg, és még nemesebb is, mint én!
- Természetesen – bólogatott az óriás. – Nem hiszem azonban, hogy ennek bármi jelentősége volna most már, hogy visszatért a Gazdák népe... Vagy esetleg, ha fordítva esett meg, hogy mi kerültünk el hozzájuk...
- Hát ez azért nem ilyen egyszerű sajnos – rázta meg a fejét Lilli. – Jobb, ha tudsz mindent, amit én, úgyhogy, ha megengeded, átküldöm neked az információkat arról, mi történt velem a születésem óta, miket tudtam meg.
- Készen állok a kapcsolatra – felelte a férfi, majd egy pillanatra behunyta a szemét, azután kinyitotta újra...
- Hm, hát, ez érdekes, és... és kétségkívül veszélyesnek tűnik!
- Máris tudsz mindent?! – ámult Szisszi.
- Persze, hiszen nem szavakkal kellett Lillinek elmondania a dolgokat, csak úgy átküldte az egészet.
- Rádióhullámokkal?
- Nem, hanem a hipertéren át, modulált tachionnyalábbal. Úgy még hatékonyabb. Továbbá, bár nem teljesen biztos, de „emlékeink” szerint az ilyesmit az Ellenség úgy tűnik nem képes lehallgatni.
- Hát ti sáktik aztán sokat tudtok!
- Ez vitán felüli. Ti azonban még többet, hiszen ti vagytok a Gazdák népe.
- Csak tudtuk, de elfelejtettük.
- Potenciálisan akkor is képesek vagytok rá.
- Ha szabad javasolnom – szólt Áj – egymás dicséretét halasszuk későbbre, inkább te Szusszu szívj még egy kis vért, hogy legyen energiád vagy mittudoménmi, ami kell a nagy munkához, ugyanis komoly feladat elé nézel: elrendelem, hogy tanítsd meg Szisszit a sáktik nyelvére!
- Elrendeled? Te? Már bocsáss meg, de nem te vagy a gazdám, tehát...
- Pedig bizonyos értelemben igenis a gazdád vagyok, egyszerűen amiatt, mert ennek az egész csapatnak én vagyok a főnöke, vezére, királya, nevezd ahogy akarod! Efelől semmi kételyed nem lehet, mert Lillinek én vagyok a gazdája teljesen hivatalosan, Zé elismerte, hogy én vagyok a főnök, a hajó is az én tulajdonom, a petét, amiből te keltél ki én magam vásároltam meg nem is kevés pénzért, és most jön a lényeg: Szisszi, aki a te Gazdád, szintén elismeri, hogy én vagyok a főnök, igaz?! – nézett követelődzően a leányra.
- Hát, ööö... tulajdonképpen... eddig ezen nem gondolkodtam még el, de azt hiszem valóban muszáj vagyok ezt elismerni, egyszerűen, mert fogalmam sincs róla, hogy mihez kezhetnék egyedül. De azt hiszem, ami a konkrét kérdést illeti, nincs is szükség rá, hogy a hatáskörökön vitatkozzunk, mert én magam is szeretném tudni a sáktik nyelvét, tehát én magam is kifejezetten megkérlek rá, légy oly kedves és taníts meg rá.
- Na de, az azért nem olyan egyszerű, ahhoz bele kéne nyúlnom a...
- Engedélyezem. Hallottam már Lillitől arról, hogyan megy ez, hogy ő is megcsinálta Ájjal, és megengedem neked. Sőt, hallhattad: felszólítottalak rá!

- Lilli akkor még nem tudta, hogy Áj a Gazdák fajába tartozik. Én azonban ezt már tudom rólad, és az ilyesmi nem illik. Még veszélyes is lehet.
- Nem lesz veszélyes, ha valamiben nem vagy biztos, kérdezd meg Lillit, neki már van ebben gyakorlata.
- Még így is van kockázat, és akkor se illik.
- Úgy tudom, az nem illik, hogy egy sákti vitatkozzon a gazdájával, vagy tévednék?! – villant Szisszi szeme szigorúan a férfira.
- Az se illik. Elismerem, hogy az se illik. De ez se.
- Akkor nem mindegy-e neked, hogy melyik illetlenséget követed el? Különben is, tudod, hogy a szigetre készülünk, veszélyek közé, akkor meg legalább úgy illetlenkedjél, hogy haszon is legyen belőle, márpedig csakis előnyünkre válhat, ha én is tudom a nyelveteket!
- A sákti nagyot sóhajtott.
- Hát, azt hiszem muszáj vagyok engedelmeskedni... – és ráhajolt Szisszi csuklójára, hogy jó előre feltöltekezzék a nagy munkához szükséges extra mennyiségű „üzemanyaggal”...

Mire a nyelvtanítás befejeződött, jó hír fogadta az újra „kognitív képességei birtokába” kerülő Szisszit.

- Azt hiszem, amíg te nyelvet tanultál, kigondoltam valamit, ami jó eséllyel hatékony fegyver lehet az Ellenség ellen! – újságolta Zé.
- Aha, akkor emiatt ücsörögtél itt ilyen szótlanul az eltelt idő alatt! – bólogatott Áj.
- Hát persze. Bár, igazából már korábban is ezen morfondíroztam, csak most alaposan átgondoltam mindent... szóval, ezek a sáktik, mint energialények, állandóan arra lyukadnak ki bármit is kérdezzünk tőlük, hogy így meg úgy manipulálták az energiát. Hol a fotonok útját, mint Lilli tette az engedély „varázslásakor”, hol az auránkat módosítgatják, mint amikor a nyelvet tanítják meg nekünk, meg ilyesmi... szóval, ők mindig a sugárzással dolgoznak, energiával... Ami persze teljesen érthető is, ha ők maguk is energialények. Na de, ugye az Ellenség is valamiféle energialény, efelől nem sok kétségünk lehet... Na és hát én azt hiszem, egy energialényt anyagi eszközökkel lényegében lehetetlen elpusztítani. Mert tegyük fel, megtámadom Lilli e mostani testét valami akármilyen anyagi fegyverrel, és elpusztítom. Még abban se vagyok biztos, ez legalább fájna-e neki valamennyire, de hogy nem történne tőle semmi komolyabb baja, az pláne teljesen biztos! Hiszen ez nem az ő igazi lényege! Kell azonban, hogy legyen olyan módszer, ami mégis hatásos az energialények ellen, mégpedig valami olyan módszer, ami az energiákra épül!
- Ez természetesen így van – bólogatott Lilli – a baj csak az, hogy az energiafegyverek alapvetően mind valamiféle sugárzással hatnak. Csakhogy, ha valami sugárzás, azt ki lehet védeni ellentétes sugárzással. Sőt sok más módon is, bár e más módszerek is végeredményben sugárzásra épülnek... létezik például „erőtér”, olyan energiaburok, amin bizonyos sugárzások nem képesek áthatolni... Legalábbis amíg el nem érnek egy bizonyos erősséget... Na és az Ellenség energiaszintje annyira sokkal nagyobb a mienkénél, hogy lehetetlen, hogy áttörjünk bármi fajta sugárzással is az ő erőterén, ha védekezni kezd ezen a módon. Ha ellenben ő támad bennünket, könnyedén semlegesítheti a mi erőterünket, mert neki annyira sokkal több energiája van.
- Na de épp ez ellen találtam ki megoldást – vigyorgott Zé.
- Ugyan mit?!
- Ha benneteket támad az ellenség, nem lesz semmi baj, mert rácsatlakoztok a Gazdákra, s annak az energiatartalékaiból erősítitek meg az erőtereteket. Olyasmit mondtál a múltkor, te olyan vagy Ájhoz képest, mint egy esőcsepp az óceánhoz képest... Na most tegyük fel az Ellenség olyan hozzád képest, mint egy esőcsepphez képest egy nagy tó. A különbség

természetesen elképesztően nagy. Mégis, hát hol van egy tó az óceánhoz képest?! Szóval rácsatlakozol Ájra, ha támadást észlelsz, s abban a pillanatban semmi se árthat neked, mert bőven van energia, amivel megerősíted az erőteredet, félelemre semmi okod!

Ami meg azt illeti, mi hogyan fogunk támadni, a dolog megint csak egyszerű. Egyrészt, ugye, ha ránk vagytok csatlakozva, megint csak az van, hogy sokkal több lesz az energiátok, mint az ellenségnek. De a dolog még ennél is szebb, mert én nem is hiszem, hogy okvetlenül szükség volna olyan rém sok energiára ahhoz, hogy hatékonyan tudjatok támadni! Szerintem még az is elég, amivel ti magatok rendelkeztek. Egyszerűen nem egyetlen fajta rezgéssel kell támadnotok rá, hanem... hogy is mondjam... megfelelőképp kell modulálni a sugárzást! Olyasmire gondolok, hogy hallottam régen egy legendát. Felépült valahol egy óriási, masszív, erős híd, egy nagy folyó két partja közt. Kipróbálták a teherbírását úgy, hogy felhajtott rá egy csomó igen nehéz tank, meg vasbetonnal dugig pakolt teherautók, stb., nem volt a hídon egyetlen szabad négyzetméter se... A híd meg se rezdült, semmi baja se lett! A tervezők megnyugodtak, hogy a híd olyan masszív, hogy talán ezer év múlva is állni fog, és átadták a forgalomnak.

Igen, de már egyetlen hét után baj történt. Nagy állami ünnepnek jött el az ideje, mindenféle a városban díszfelvonulásokat tartottak, s egy századnyi katona átmasírozott a hídon, csak úgy szépen, gyalogosan... ám díszlépésben! Talán nem kell magyaráznom, mindössze száz ember súlya elenyésző ahhoz a hihetetlen terheléshez képest, amit korábban állt ki a híd, amikor tankokkal volt tele... Mégis, most, a katonák vonulása közben, hát ők még az út feléig se értek, a híd imbolyogni kezdett, majd kettétört és egy recsenéssel a mélybe zuhant...

– A vibrációtól, amit a díszlépés okozott – bólogatott Lilli.

– Úgy van. Na ezt kell tenni az Ellenség erőterével is!

– Nem lehet. Hiába kezdjük támadni holmi ütemesen változó energiahullámmal, pillanatokon belül rájön a szabályszerűsége és úgy vezérli az erőterét, hogy...

Zé legyintett, meg se várva, hogy a sákti befejezze a szavát.

– Hát persze! De nem is mondtam, hogy az energia ritmusa állandóan ugyanaz maradjon. Megmondom mit kell tgyél: ZENÉT kell sugározz rá! Pontosabban, a zenével moduláld a támadó sugárzást! Gyakorlatilag mintha sugárzás útján egy sokmilliárdszorosra felhangosított zeneszámot küldenél felé... És lehetőleg olyan zenét, ami... szóval, amitől a mi emberi auránk úgy módosul ahogy te az látni szereted, amitől olyanokká válunk, mint a régi Gazdáitok... Mert az ilyen zenében egyszerre van magas hang is meg mély is, mindegyiknek a saját ritmusa, és szerintem az Ellenségnek iszonyatos erőfeszítésébe telhet egyszerre koncentrálni mindkettőre... A zenéinknek megvan a maguk szabályos ritmusa, mint a díszlépésnek, de e ritmus elég gyakran változik is azért, nem olyan könnyű ám azt kielemezni, előre megjósolni, felkészülni rá...

– Hm! – derült mosolyra a sákti arca. – Az ötlet így első hallásra valóban kecsegtetőnek tűnik!

– Képes vagy megcsinálni adott esetben?

– Persze... De, ez nem véd meg benneteket attól, ha az Ellenség a ti fizikai testeteket támadja majd fizikai eszközökkel...

– Nem hiszem, hogy képes lenne fizikai eszközöket bevetni ellenünk. Vagy legfeljebb csak valami apróságot, ami nem nagyon veszélyes. Olyasmit kinézek belőle, hogy mondjuk ránk lő egy villámot vagy más sugárzást... Nos, ezek ellen majd ti megvédték minket a megfelelő erőter generálásával. Ha mégis akadna valami fizikai fenyegetés, majd azzal elbánunk valahogyan, attól nem félek, elvégre Áj személyében egy kommandós a főnökünk, aki épp ilyen ügyekben szakértő.

Azután, hogy ez a kérdés eldőlt, észrevehetően jobb lett a hangulat a csapatban. Végre van már valami konkrét elképzelésük arról, miként harcolhatnak az Ellenséggel adott esetben! Bár Lilli még mindig aggodalmaskodott, mert hát miként is „kapcsolódhatna rá” adott esetben Ájra?

– Hát úgy – válaszolta neki a férfi – hogy megcsinálod azt a fogalmam sincs, hogy mit, amikor ott álltunk ketten abban a barlangbejárat-szerű izében, aztán szépen kinyitod azt az ajtót, ami „belém vezet”, és ott szépen belelépsz abba a vibráló fénycsóvába vagy mibe, ami épp a legvastagabbnak látszik a közelben levők közül! Hiszen ez annyira világos!

– Persze, hogy világos, én se vagyok annyira sötét, hogy rá ne jöjjenek, hogy erre gondolsz, nem ez a bajom nekem, hanem hogy egyszerűen nincs jogom oda belépni egyedül!

– Hogy a csudába ne volna, épp ebben a pillanatban kaptál erre jogot!

Lilli csak csóválta a fejét.

– Ez akkor sincs így jól, ez perverz és teljesen természetellenes.

– A perverz az, hogy te a sákti megint ellenkezel a gazdádval! Természetellenes meg amiatt nem lehet, mert ez egy olyan szó, aminek nincs is jelentése, ugyanis minden, ami csak létezik a természet része, én is és te is, azaz egyszerűen semmi se lehet természetellenes, ami létezik! Szóval maradjunk annyiban, hogy ez, amire felhatalmaztalak, ez *rendkívüli*. Meg szokatlan is, igen. Ennyit elismerek. És nyugodj meg, én magam is egyetértek az álláspontoddal, hogy nem való csak úgy ki-be járkálni az elmémbe vagy nem is tudom minek nevezzem azt a helyet, szóval nem való csak úgy odamászkálni akármikor kíváncsiságból a jelenlétem nélkül, mintha egy nyilvános vécé volna vagy valami szép természetvédelmi terület határában egy kilátó! Ez így nagyon rendben van, azaz általában véve annak tényleg úgy kell lenni, hogy nem mész oda, vagy ha mégis ezt szeretnéd, előbb kikéred az engedélyemet. Azonban én rendkívüli helyzetekről beszéltem, amikor támadnak bennünket. Rendkívüli helyzet pedig rendkívüli lépéseket és reagálásokat tehet szükségessé, olyasmit is, ami máskor helytelen volna, és nincs idő engedélyt kérni rá, még akkor se, ha ez amúgy már esetekben illendő volna! Elvégre be kell lásd, jobb egy kicsit illetlenkedni, mint meghalni!

– Hát, ez végül is igaz... – sóhajtott a sákti. – De mi lesz Zével, neki még nincs sáktija... Ki vigyáz majd rá?

– Mi többiek. Különben meg nem is muszáj, hogy ő okvetlenül velünk legyen, amikor a legveszélyesebb helyekre caplatunk épp.

– Erről tégy le, bátya, nem fogok kimaradni a mókából!

– De tényleg nincs még sáktid.

– Bánom is én, legfeljebb meghúzom magamat mondjuk Szusszu széles háta mögött, de ennél többre nem vagyok hajlandó az óvatoskodásból, már ez is nagyon gyávaság-szagú!

– Jó, hát majd meglátjuk...

– Ez az, lássuk már tényleg, azaz, azt óhajtanám kérdezni, hogy mikor indulunk?!

– Lassan a testtel, előbb még be kell szerezni a hozzávalókat.

– Mire gondolsz? Mert ha fegyverekre, akkor...

– Ne nézz már hülyének, nem géppisztollyal akarok nekimenni egy energialénynek... de beszerzek pár helikoptert, mert azzal mégis könnyebb a hajóról a szigetre menni, mint a csónakok leeresztésével bohóckodni. Gyorsabb is. Sőt, az se megvetendő előny, hogy helikoptert tudok vezetni, de ha furcsa is, motorcsónakot nem. Vagy legalábbis csak elméletben, azaz nincs benne gyakorlatom.

– De én meg helikoptert nem tudok vezetni.

– Emiatt ne aggódj, mert amíg elérünk a szigetre az legjobb esetben is beletelik két hónapba, s ezalatt megtanítalak rá

- Juj de jó, már alig várom, hogy belekezdjünk!
- Emellett feltöltöm a hajó fagyasztóit friss hússal is, mert én nagyon ritkán eszem gizgazokat... azaz zöldséget. Még gyümölcsöt se gyakran. Én húst eszem meg zsírt... mármint IGAZI zsírt, ami állatokból való, nem mindenféle zsírnak nevezett pancsokat meg növényi olajokat... bár az még a kisebbik rossz lenne, ha valóban növényből volnának az olajok. Az is rossz lenne, de az igazság még ennél is rosszabb, mert a legtöbb ilyen olaj növényt még fényképről is ritkán látott, valójában egy ipari pancs az egész... szóval én húsevő vagyok, mondhatom az ételmezezem bő 99.9 százaléka hús meg zsír, és meggyőződésemmel, hogy emiatt is vagyok ilyen erős! Na de, amikor szemrevételeztem a hajó élelmiszerkészletét, hát kiderült, hogy a fagyasztók jobbára üresek. Igaz, hogy konzerv van bőven, évtizedekre elegendő, de konzervet megint csak nem eszem. Vagy pontosabban csak végszükség esetén eszem, mert azok is tele vannak mindenféle növényi komponensekkel meg tartósítószerrel, amikben nem bízom... szóval most mindjárt telefonálok a vágóhídra friss húsokért, meg rendelek néhány helikoptert is... természetesen harci helikoptereket. Nem mintha azt hinném bármi hasznuk is lenne az Ellenséggel szemben, de azt se akarom, hogy netán valami kalózos kötekedjenek velünk az út során, mert könnyű zsákmánynak tartanak bennünket.
- De bátya, te még mindig úgy gondolkodol, mint egy magányos hős, mint amikor még kommandós voltál, holott már van sáktid, sőt két sákti is van itt, akárhány kalóz is jöjjön ellenünk, ezek megeszik azokat a kalózokat reggelire szórakozásként is! Még az se kell, hogy hozzápiszkáljanak az agyukhoz, egyszerűen kilyukasztják a kalózhajót, amikor az még messze van, és máris semmitől se kell félnünk!
- Ez igaz, de én akkor is egy bunkó barbár vagyok, és élvezem, ha lesz egy helikopterflottám, harci helikopterekből! Mert helikopter úgyis kell nekünk, akkor meg már legyen harci! Azt a kis plusz költséget igazán kibírom!
- Jó, hát nekem mindegy, te vagy a főnök... Tehát mikor indulunk?
- Amikor megérkezik a megrendelt áru, de azt még nem tudom mikor lesz, az csak a biztos, hogy annál később, minél tovább feltartasz az értelmetlen vitával...
- Juj, de mogorva vagy! Mi történt?
- Semmi, csak tényleg mielőbb meg akarom rendelni a cuccot, aztán visszavonulni, hogy kényeztessenem kissé Lillit...

Végül is két napba tellett, hogy megérkezzék a rengeteg hús is, meg a helikopterek is – utóbbiakból Áj végül is tizenkét darabot vett, s a legmodernebbeket, amiket csak hajlandó volt a hadsereg eladni magánszemélyeknek. Tulajdonképpen ezek annyira modernek voltak, hogy még Áj is csak amiatt vehette meg őket, mert ő nem is volt igazán „magánszemély”, mert bár hivatalosan civilnek számított, de a hadseregben korábban betöltött pozíciója miatt olyan különleges engedéllyel rendelkezett, ami feljogosította őt egy egész rakás olyan haditechnika birtoklására is, amiket máskülönben nem vehetett volna meg. Így se kaphatott meg akármit, de azért egy egész sereg olyasmit mégiscsak, amikről egy közönséges civil még csak nem is álmodhatott.

E két nap során sor került arra is, hogy végre „sákti módon” is szerelmeskedjék Lillivel. Azaz, végre belépett azon az „ajtón” is, ami Lilli tudatának mélyrétegeibe vezetett...

A látvány, ami fogadta őt, nagyon hasonló volt ahhoz, amit a maga „szobájában” tapasztalt, de azért különbözött is. Míg az ő „szobájában” leginkább függőleges, cseppköoszlop-szerű képződmények uralták a tájékat, vékonyabbak és vastagabbak, addig Lilli „mentális kuckója” leginkább egy kertre emlékeztetett. Furcsa kertre, mert volt teteje, amiről indák lógtak le... de a „talajon” is nőttek ... nőttek... *valamik*. Természetesen nem igazi növények, inkább mindenféle üveg- vagy kristályszerű képződmények, különböző magasságúak, s némelyik valóban egészen virágszerűen festett. És mind világított, különböző színekkel. Ezek a „kristály-

virágok” szabályos csoportoskákban nőttek, vagy épp hosszú sorokban nyúltak el a messzeségbe, köztük kényelmesen lehetett lépkedni, közlekedni, mert voltak erre széles ösvények vagy épp utak, bár ezek talaja is egészen úgy nézett ki, mintha üvegből volna.

– Huh... az én „lelkem” ehhez képest egy dzsungelnak tűnik! – ámult Áj.

– Persze, hogy az, mert hiába vagy a Gazdák közé tartozó, de elvadultál. Mi ságtik viszont rendet tartunk a gondolatainkban. Az információink közt – válaszolta neki nyugodtan a leány.

– Azt hiszem most az lenne a dolgom, hogy ezeket a valamiket itt megérintsem, ugye?

– Fogalmam sincs róla, de arra biztatlak, próbáld ki!

– De nagyon törekenynek tűnnek.

– Mély meggyőződése, hogy még ha ugrálni kezdesz rajtuk akkor se történne semmi bajuk.

– Ne mondd, én meg még azt hittem, hogy ha netán olyan hülye ötletem támadna, hogy ártani akarok neked akkor elég lenne ezeket összetörnöm!

– Persze, hogy elég lenne, épp csak ezt nem teheted meg véletlenül. Az azonban más volna, ha kifejezetten törni-zúzni óhajtanál! Szerelmem, tudod az a helyzet, hogy nekem ez az első alkalom az életemben, amikor a Gazdám – te – dédelgetni akarna engem, szóval nincs erről igazi valóságos élményem, de én úgy sejtem, itt most nem az számít, hogy ez a te képzelet-tested, ami csak a jelképed a tudatomban, ez miféle képzeletbeli mozgásokat végez... mert ez mind tényleg csak egy jelkép! A lényeg az, hogy mit GONDOLSZ!

– Hm... Hát, jó, próbáljuk meg... de mit is gondoljak... Hm, hát nézd Lilli, ez itt mind olyan tiszta, gyémánt-fehérségű, sőt szinte átlátszó... Szó se róla, szép, és tetszik, de szerintem ez akkor is olyan... olyan *semleges*, vagy hogy is mondjam... de mi volna, ha ez a kör itt ezekkel a virágszerű ízékkel vérvörössé válna?!

Abban a pillanatban minden alakzat, ami az Áj által mutatott területen volt, vérvörössé változott.

– Huh! Milyen furcsa érzés! – kiáltotta Lilli.

– Csak nem tettem valami rosszat?!

– Nem, dehogy, ne ijedez... sőt... nehezen tudnám leírni mit érzek... nem, nem kellemetlen az érzés, bár... bár a maga módján kissé nyers, vagy hogy is mondjam... Tényleg olyasmi lehet, ha élhetek egy hasonlattal, mint amikor valaki életében először kezd dédelgetni egy macskát, és túl hevesen nyúl hozzá. Nem rossz, de azért érezhető, hogy kissé vad.

– Jó, hát akkor lássuk tovább... Akkor az ott meg legyen zöld... Vegyük körbe őket egy nagy kék mezővel mintha egy szökőkút közepén feküdnének... Sőt! Minek legyünk kicsinyesek... vissza az egész... láttam egyszer egy királyi kertet... Ideképelem! – és Áj még a két karját is kinyitotta oldalra.

És íme, ott állt előtte a következő pillanatban a csodálatos kert, milliónyi, szebbnél szebb virággal. Vagy legalábbis valami hasonló, mert azért az látszott, hogy a kristályszerű valamik anyaga és mérete továbbra se változott. De a színösszeállítás nagyon is hasonló lett.

– Ó... köszönöm neked szerelmem, most tényleg csodálatosan érzem magamat! – simult hozzá Lilli.

– Ez tehát jólesik neked?

– Igen, igen, igen! Kérlek lépj beljebb, s azokon a részeimen is kényeztess, változtasd ilyen széppé azokon a helyeken is a bensőmet!

És Áj tette, amit Lilli kért tőle. S amíg egyre beljebb hatolt, időnként meg-megérintett egy-egy kiemelkedőbb kristálycsúcsot, néha megsimogatta őket, máskor picit megpöccintette egyiket-másikat... és Lilli el volt ettől is ragadtatva, azt mondta, hogy ez hihetetlenül képes érzést okoz neki, ez a számára valami olyasmi, mint ami Áj számára talán az orgazmus lehet.

Aztán végre elkövetkezett az a nap is, amikor elindultak... Zé már nagyon várta e boldog pillanatot! Lilli és Szusszu, a két sákti már jóval kevésbé. Mondta is Lilli:

– Tényleg csodállak benneteket embereket... Gazdákat... hogy ennyire bátrak vagytok!

– Nem vagyunk mind azok, nézz csak rá Szisszire, ő is fél.

– Tudom, de attól még veletek tart, szóval, ha fél is, de ennek ellenére ő is bátor a maga módján.

– Na de, drágám, hiszen ez terád is ugyanúgy igaz: félsz, de ennek ellenére velünk tartasz, azaz a magad módján te is bátor vagy!

– Azért az én helyzetem merőben más, mint Szisszié. Nekem ugyanis kötelességem veled tartani, Áj, hiszen te vagy a Gazdám, márpedig azt el se lehet képzelni, hogy egy sákti ne kövesse a Gazdáját, ha módja van rá, egyrészt, mert ezt mi magától értetődő kötelességünknek tartjuk, másrészt azonban elvitathatatlan jogunknak is, elvégre, ha nem vagyunk vele, akkor nem tudjuk ellenőrizni nem csal-e meg bennünket... azaz, egyszerűbben fogalmazva, muszáj vele tartanunk, mert nem bírná ki a féltékenységünk, hogy ne tartsunk vele! Hanem Szisszi nem a sáktija senkinek se, neki nem kötelessége követni bárkit is... Igen, az ő helyzete teljesen más.

– Ennek ellenére azt hiszem, ha olyan igazán gyáva volnál, mint hiszed magadról, mégiscsak itt maradhatnál a kontinensen, vagy akárhol. Tudom, tudom, féltékenység meg minden, meg jöhetsz a magyarázattal, hogy nélküled semmi esélyem se volna és így tovább. De mindez nem számít, mert az életösztön akkor is nagy úr. Ez igenis mind nem számítana, ha tényleg gyáva volnál. De jössz, tehát nem vagy gyáva és így van ez jól! – és Áj megcsókolta a sáktiját.

– Annyira kedves vagy, hogy még dicsérsz is... Én meg szégyenkezem, amiért félni merészelek...

– Miért kéne ezt szégyelleni?

– Hát, mert ugye te vagy a Gazdám, és te nem félsz, nekem meg kötelességem volna minél inkább olyanná válnom, mint te, hiszen úgy illik, hogy a Gazda a példaképünk legyen. Ha tehát a Gazda nem fél, nem illik nekünk se.

– Ugyan már, verd ki ezt a butaságot a fejedből! Én nem is akarom, hogy olyan legyél, mint én.

– Hát?! – vágott Lilli csodálkozó képet.

– Na de mit csodálkozol ezen, édesem, képzeld csak el, ha olyan lennél, mint én – hogy is szeretkezhetnék veled, ha férfivá válnál hirtelen?! Másrészt persze, vágyam se támadna rád, ha olyan csúnya lennél, mint én...

Lilli elnevette magát.

– Hogy neked milyen pompás humorérzéked van!

– Igen, pompás a humorérzékem, én is észrevettem... de ez csak nemrég van így. Tudniillik azóta, hogy rád találtam! Komolyan, azóta úgy érzem megfiatalodtam, eltűnt az életundorom és így tovább... te egy hihetetlen kincs vagy nekem, Lilli, és az egyetlen, amit bánok a kapcsolatunkban, de nagyon ám, az az, hogy miért is nem találtam rád már sokkal korábban!

– Ó, de csodálatosan bókolsz nekem!

– Hát akkor erre gondold, a bókjaimra, a szigetet meg felejtse el, amíg oda nem érünk. Különb is, a lényeg, hogy az első gyanús jelre „rám kapcsolódj”, ha kell akkor csinálj valami erőteret vagy tudomisért, ami kell a védekezéshez, lehetőleg olyat, ami Zét is védi, ha ő épp a közelben van... és kész, ennyi az egész, ezek után én egyszerűen nem hiszek benne, hogy bármi baj lenne! Mondom neked: az az Ellenség lehet félelmetes egy egyedülálló embernek, lehet az talán egy egyedülálló sáktinak is, de ha ketten együtt vagyunk, és hogy

úgy mondjam „összedolgozunk”, akkor kizártnak tartom, hogy ne mi legyünk az erősebbek! És még ott van Szusszu is Szisszivel!

– Jó, hát ugye mondtam, hogy nem illik kételkednem a Gazdám szavában...

– Pedig kételkedhetsz, még vitatkozhatasz is, nem haragszom meg érte, a lényeg csak az, hogy a döntő pillanatban ne bénulj a rémülettől cselekvőképtelenné. Na és akkor most rögtön adok is neked egy kis munkát: rád bízom a hajó irányítását!

– Micsoda?!

– Jól hallottad! Azzal dicsekedtél az első nap, amikor megismertelek, hogy neked semmiség, hogy elbájj egy szuperkomputerrel is akár... Na, a hajóm számítógépe bár biztos remek masina a mi fogalmaink szerint, de szuperkomputernek azért nehezen nevezhetném. És nekem eszem ágában sincs az irányítókabinban ücsörögni óraszám. Pláne, mert aludnom is kell. Neked azonban nem. És te úgyis ott vagy, mármint ott IS, meg a hajó minden szegletében, meg körülötte, és felette is... de még alatta is, ami azért jó, mert tudod milyen mély a víz, és így nem futhatunk zátonyra. Tehát mostantól a te dolgod a hajó irányítása! A te felelősséged! De szerintem nem terhel le téged túlságosan, a kapacitásod milliárdod részét se kötheti le.

– Hát ez végül is igaz...

– De – folytatta Áj vigyorogva – mert nem illik ingyenmunkát követelni valakitől, tessék itt a csuklóm, tankold fel magadat egy kis extra zabával, szerelmem, hogy csúcsformában legyél! Amikor a szigethez érünk, kapsz egy újabb adagot, hogy teljesen felkészült légy akkor is! Na harapj rá, aztán, ha végeztél, megyek, hogy Zét tanítsam a helikoptervezetésre, elvégre a hajóval már nem kell majd törődnöm, mert biztos kezekben lesz... legalábbis átvitt értelemben, ugye. Mert te vigyázol majd rá, nálad jobb kapitányról meg még elméletileg se lehet szó!

Áj nagy fegyverkezése, ami a harci helikopterek beszerzését illeti, tényleg teljesen feleslegesnek bizonyul. A világon senki se törődött velük, amíg elhajókáztak a szigetekig. Nemhogy kalózzokkal nem találkoztak, de még egy árva turistahajóval se. Mondjuk ez utóbbi végül is teljesen érthető, amennyiben a turistahajók mégiscsak a partok mentén haladnak a legtöbbször, egyáltalán, valamiféle emberlakta hely felé igyekeznek, és nem a „világ végére”, nem olyan helyre, ahol legkevesebb egy hónapon keresztül (de inkább két hónapon át) az előkelő, pénzes utasai a hajónak csak a végtelen víztükröt láthatják amíg odaérnek... mert hát ugye, ez elég unalmas dolog, ismerjük el!

Szóval senkivel nem találkoztak, senki nem háborgatta őket... Na de ez szerencse volt annyiból, hogy ezalatt Zé egész tűrhetően kitanulta a helikoptervezetést. Még az azokon levő fegyverek kezelését is valamennyire, bár Áj azt mondta neki, hogy azért jobb, ha nem bízsa el magát, szóval ezzel a tudással azért helyesebb, ha nem megy majd légi csatába a fiatalember... na de ilyen szándéka úgy se volt Zének.

És végre célhoz értek! Természetesen a legnagyobb szigethez, ahol Gréj úr lakhelye kellett legyen... és ott is volt, ezt már messziről is láthatták. Persze, hogy láthatták, hiszen egy egész atomerőmű tartozott hozzá, és bár Junáj elég magas technikai fejlettséggel rendelkezett ahhoz, hogy az atomerőművei is modernnek legyenek, ekképp sokkal kisebbek, mint az elsők, kezdetlegesek, amiket évtizedekkel ezelőtt gyártottak, de azért egy 600 MW teljesítményű erőmű még ezt figyelembe véve is egy „rohadatul nagy objektum”, ahogy Áj mondta róla, rögvést, amint szemügyre vehette legalább messzelátón keresztül.

– Csak tudnám, mi a francra kellett neki... Mert egy ilyet ideépíteni még akkor is merőben értelmetlen tevékenység, ha feltételezem, hogy valahogyan ő is tudomást szerzett az Ellenség létezéséről. Mert az jól hangzik, hogy 600 MW, de ezzel a teljesítménnyel még egy sátkinak

se tudna ártani, nemhogy annak a valaminek, ami... Szóval, ez egy újabb rejtély, amit meg kell oldanunk! – mormogta.

– Meg azt is – szólalt meg most Zé –, hogy minek vett kis hajót is Gréj úr, ha már úgylátott neki ez a böhömnagy óceánjáró... vagy fordítva, minek vette meg ezt, amin most vagyunk, ha már korábban vett egy kicsit is! Mert szerintem ott, azon kis félsziget mögöl egy hajó orra kandikál ki! – mutatta. Jó szeme volt, mert még távcsövet se használt a nézelődéshez.

– Hm, csakugyan! Lilli drágám, irányítsd arrafelé a hajónkat, kérlek!

Hamarosan ott is álltak mellette... Mármint, bizonyos értelemben, mert ez a „mellette”, ez legkevesebb kétszáz métert jelentett. Közelebb nem mehettek, akkor zátonyra futottak volna...

És most megszólalt Lilli.

– Vigyázzatok, az a hajó nem üres!

– Úgy érted, van valaki rajta?

– Igen.

– Hányan?

– Csak egy fő. De az férfi, és van nála lőfegyver is.

– Szóval, te most jelen pillanatban „ott is vagy”? Mármint, az energialényed?

– Nem. Ki tudnám odáig „terjeszteni magamat”, remélem érted mire gondolok... de minél távolabbra „terjedek ki”, annál „hígabb” vagyok, ami azt jelenti, hogy egyrészt annál kevesebb a hatalmam olyan távol a központi lényemtől, másrészt, ez nekem kényelmetlen is, megerőltető is... Általában úgy tekintheted, hogy én száz méter sugarú vagyok. Ez nekem még kényelmes. Ezen belül én lényegében „mindent tudok”. Ettől távolabbra azonban már rohamosan fogyhatkoznak a lehetőségeim.

– De akkor miként tudhatod, hogy ki van most azon a hajón?

– Nem tudom, hogy ki. Annyit tudok csak, hogy egyetlen fő, és van nála fegyver. Ehhez azonban nem kell odáig „kiterjednem”, mert azt, hogy van ott egy ember, azt egyszerűen érzem a sugárzásból, amit az aurája kibocsát, azt, hogy férfi, érzem az illatából, ez könnyű, mert épp fölöle fúj a szél – mellesleg, ez az illat önmagában elég lenne nekem ahhoz, hogy tudjam, van valaki azon a hajón, csak azt nem tudnám belőle, hogy hányan. Végül pedig, amint megéreztem, hogy van ott valaki, megnéztem a hajó infravörös képét, így a falon is átláttam bizonyos mértékig, s láttam, hogy az illető valami olyasmit visel a derekán, ami nagyon úgy néz ki, mint egy pisztoly.

– Hú, hogy neked micsoda képességeid vannak!

– Vannak is, naná, csak azt ne mondd, hogy irigyelsz érte, ugyanis felesleges: e képességek mindegyike ugyanis a tiéd is, szerelmem! – és Lilli Ájhoz simult.

– Jó, hát akkor gyerünk, szálljunk be egy helikopterbe és repüljünk át oda! – döntött Áj. – Mert meg kell néznünk, ki kóricál a szigetünkön. Még az is lehet, hogy maga Gréj úr, aki mégse halt meg, csak amilyen szenilis, kiment a fejéből, hogy rádióznia kéne a követségre, hogy még életben van...

– Azért jó lesz résen lenni, mert mégiscsak van nála pisztoly, és hátha mégse Gréj az – aggódott Szisszi.

– Ne aggódj, van pisztolyom nekem is... Zének is... sőt, adok neked is, ha kéred.

– Minek, azt se tudom, hogyan kell kibiztosítani...

– Gazdám, elég, ha mögém állsz – mormogta neki Szusszu –, engem nyugodtan lőhetnek pisztollyal, egyszerűen lepattan rólam a lövedék. Ilyesmitől, hogy pisztoly, én nem félek, még egy aknavetőtől se...

– Nagyszerű, akkor majd mögéd bújok, ha veszélyesnek ígérkezik a helyzet.

Másodpercekbe is alig tellett, hogy a helikopterrel a kis hajó fölé érjenek, de ez is elég volt arra, hogy annak lakója kirohanjon a fedélzetre. Nyilván meghallotta a helikopter zaját... És elképedve nézett az égre, nyilván jócskán megdöbbent, hogy miféle légi látogatója érkezik – egy harci helikopter!

Már egy közönséges helikopterre se nagyon számíthatott errefelé, a világvégén, de pláne nem harcira. Mert hogy olyanról van szó, pompásan látszódott a sok, veszedelmesen előre meredő gépfegyvercsövön, sőt akadt a helikopter alján és oldalán néhány olyasmi is, ami nagyon rakétának nézett ki – egyszerűen amiatt, mert valóban rakéta volt... Áj nem sajnálta a pénzt, amit a fegyverekre költött.

És most meglepő dolog történt: ahogy a helikopter ereszkedni kezdett, az ismeretlen férfi egyszerűen a magasba tartotta mindkét kezét...

– Megadja magát! – álmélkodott Zé.

– Jól is teszi! – morogta Áj. – Mert azt már innen is látom a pofázmányából, hogy nem Gréj úrhoz van szerencsénk, ismerem ugyanis az öreget... Na jó, régebből az igaz, de ez az ipse még csak nem is hasonlít rá! Ha pedig nem Gréj, akkor egy ismeretlen betolakodó az ürge, akinek tulajdonképpen semmi keresnivalója sincs itt!

Kilépett a helikopterből, de úgy, hogy pisztolyt fogott a kezébe, s a férfira fogta.

– Halljuk, ki vagy és mit keresel itt! – s beszéd közben mellé lépett és lefegyverezte.

– Bocsánat... Nem hittem, hogy bárki is idejönne a szigetre... – hebegte a férfi rémülten.

– Hát peched van aranyapám, amint látod! És azt is sejtem mit keresel itt: nyilván olyan pusmogásokat hallottál, hogy Gréj úr elrejtette itt a vagyona nagyobbik részét, s mint amatőr kincskereső, azt remélted megtalálad és ellopod előlem! Mert más miatt nem érheti meg ilyen messzire elzarándokolni ide, többbe kerülne az üzemanyag!

– Egyáltalán nem erről van szó, nem vagyok én tolvaj! – tiltakozott a férfi.

– Pedig mély meggyőződése, hogy az vagy, de halljuk a mesét, ha azt hiszed, hogy meg tudsz győzni valamiről! Mindenekelőtt azonban mutakozz be!

– Bocsánat... A nevem Hong. Leengedhetem a kezemet?

– Nyugodtan, de tartsd észben, hogy nem jó ötlet rám támadnod, még váratlanul se, mert profi kommandós vagyok. A nevem amúgy Áj, és ennek az egész mindenségnek én vagyok a törvényes örököse. A tulaj. De ezt csak udvariasságból mondtam el, mert ettől még nem lettünk barátok! Tehát halljuk a sztorit!

A férfi leengedte a kezét.

– Istenbizony semmit se loptam el tőled! Akarom mondani magától...

– Nyugodtan tegezz, nem ezen fog múlni, hogy szétverem-e a képedet.

– Szóval semmit se loptam el! Nem azért jöttem vissza, hanem...

– Aha, VISSZAjöttél?! Tehát már voltál itt többször is?! – csapott le a szóra Áj.

– Persze hogy, naná, ugyanis egyike vagyok azoknak, akik itt dolgoztak, amikor Gréj úr felépíttette az atomerőművet! Gondolj bele kérlek, az nem terem ide csak úgy magától! Sokan dolgoztunk itt, sok ezren amíg felépült...

– Úgy tudom az ilyesmi már hamar megy, mert előregyártott elemekből szerelik össze, nem úgy, mint negyven vagy ötven évvel ezelőtt.

– Persze, hogy úgy megy, és igen, gyors volt valóban, majdnem mindent készen hoztak ide... de akkor is össze kellett szerelni, meg hát azért volt munka a terep előkészítéssel is, szóval... szóval kellett az ember, na! És én ezek egyike voltam. Na és amikor egyik nap ott melóztam a terepen, találtam valamit! Egy olyan kis pár centis micsodát... de baromi nehéz volt, tényleg! Pontosabban az úgy volt, hogy volt ott egy halom föld, vagy inkább kavicskupac, ami útban volt, és nekem kellett eltakarítani... lapáttal. Nem volt annyi, hogy érdemes lett volna csak

amiatt odaküldeni a kotrógépet. Hát nekiálltam... beleböktem a lapátot a halomba, de aztán fel se bírtam emelni! Csodálkoztam mi lehet olyan nehéz, lehajoltam... kiderült, egy vékony réteg kosz meg fatörmelék meg ilyesmi alatt igazi kavics alig van, ellenben egy rakás olyan micsoda... kicsi, ujjnyi figurák... eszméletlenül nehezek! És mind fekete. Észre se vettem volna, milyen különlegeseek, ha csak egy vagy kettő van belőlük, se sok volt, és mind egyformák... na épp ez tűnt fel, hogy egyformák. És ismétlem baromi nehéz volt egyetlen is belőle... És akkor szépen oldalra pakoltam őket és befedtem mindenféle limlommal, de később visszatértem oda és mindet a kabinomba vittem, és megnéztem nagyítóval... Na azután már kissé meg is ijedtem, mert borzalmasan ronda volt mind... félelmetesek... úgy nézett ki mind, mint egy-egy ronda banya, csak még annál is olyanabbul... És persze ismertem én is a legendát, hogy itt régen kitétek egy matrózt a szigetre s az fekete csontvázakat emlegetett... Na de akkor is az volt a helyzet, hogy úgy véltem nagy felfedezésre tettem szert, mert annyi eszem nekem is van, hogy tudjam, egy ilyen pici tárgy egyszerűen nem nyomhat ilyen sokat, mert ilyen nehéz anyag nincs a világunkban, semmi sincs, aminek ekkora nagy lenne a súlya, szóval ez valahonnan a csillagok közül került ide... ha azonban onnan, akkor sokat érhet! S így aztán nem szóltam senkinek, s amikor a hajónk, ami az atomerőművet építő munkásokat hozta ide, visszatért az állomáshelyére, akkor igyekeztem pénzzé tenni a szerzeményemet, eladni régiségkereskedőknek...

– Hát te hülye vagy, miért nem kutatóintézeteknek adtad el?!

– Először azoknak akartam, de aztán letettem róla, mert tartottam tőle, hogy kényelmetlen kérdésekkel háborgatnának, hogy hol találtam...

– Na helyben vagyunk, szóval most kiderült, hogy te magad is tisztában voltál vele, hogy amit eladtál az nem volt a tied jogszerűen. És azt is sejtem azért tértél vissza ide, mert elfogyott, amit először találtál, s újakat akartál keresni.

– Ez így van, ez volt a célom, de ez igenis nem lopás! Lopás az lenne, ha betörnék Gréj úr házába, és...

– Ez is lopás. Minthogy az egész sziget az övé – azaz, most már az enyém – emiatt minden, ami itt van, magántulajdon!

– Bizonyos értelemben igen, de azért ez akkor is egy kivétel, mert ez a valami az úrból jött, így akkora nagy a jelentősége, hogy közkincsnek kell tekinteni!

– Még el is fogadnám az érvelésedet, ha azután, hogy elszállítottad a szigetről őket, azután a felfedezésedet közhírré teszed, például írsz róla egy cikket valamelyik lapba, vagy megmutatod egy riporternek, vagy felkeresed vele a kormányunk valamelyik minisztériumát, vagy beviszed a fizikai kutatóintézetbe... de te, kis pitiáner, te csak úgy elkótyavetyélted mindet!

– De ez nem olyan nagy baj, mert így is biztosra vettem, hogy idővel eljut a híre komoly tudósokhoz.

– És tényleg eljutott. Ez azonban akkor se a te érdemed, mert csak az ócska és merő haszonlesés vezérelt!

– Hát, valamiből azoknak is meg kell élnie, akik nem olyan gazdagok, mint te. Nézd, ha megölsz is érte, de bevallom, nem éreztem úgy, és most se érzem úgy, hogy nagy bünt követtem volna el, ugyanis senkit nem károsítottam meg: semmi, de semmi olyasmit nem vittem el a szigetről ugyanis, amiről Gréj úrnak tudomása lett volna! Vagy neked magadnak.

– Hát ebben tévedsz. Mert hogy Gréj úr mit tudott és mit nem arról fogalmam sincs, de azt annál biztosabbra mondhatom, hogy én aztán nagyon is tudtam, hogy vannak ilyen banyaszobrok a szigeten... naná, hogy tudtam, amikor épp emiatt jöttem ide most!

– Figyelj, én nem kívánom vitatni, hogy valóban tudtál erről, bár elég nehezen hihető, de mindegy is, mert tényleg nem vitatom... hanem, inkább javaslom, hogy kössünk egy üzletet: ha megígéred, hogy nem ölsz meg, sőt meg se versz, de még csak fel se jelentesz, akkor meg-

mutatom neked a lelőhelyet, jó?! Csak hagyd, hogy azután békésen elhajózzam! Esküszöm, soha többé vissza nem térek ide!

– Azt lesheted, kisapám, előbb átvizsgálom a hajódat, mert tartok tőle, hogy mostanára már alaposan bespejzoltál a szobrocskákból!

– Hajlandó vagyok mindet visszaadni!

– Ez nem a hajlandóságodtól függ, ez az én akaratomtól függ. Nem hagyom, hogy embercsempészetet folytass. Akarom mondani, sákti-csempészetet, mert az a megfelelő szó most.

– Ezt nem értem.

– Nem is kell értened egyelőre.

– Megígéred akkor?

– Meg, persze. Minek is verjelek meg, hogy összetaknyoljam a kezemet?! Halljuk először is, mennyi banyaszobor van most a hajódon?

– Nem számoltam meg, úgy néhány száz talán...

– Ezeket azonnal átvisszük az én hajómra.

– Az a böhmönagy hajó nem képes ideúszni.

– Nem is kell, elég, ha a helikopterbe rakjuk, majd az elviszi oda. Tehát indíts, mutasd, hogy merre vannak!

Hong benyitott abba a fülkébe, amiből az imént lépett ki, Áj helikopterének zaját meghallva.

– Íme itt van mind, nem rejtegettem őket! – mutatott körbe.

Odabent minden teli volt „banyaszobrokkal”, azaz sákti-petékkal. Tele volt velük az asztal, ilyen peték álltak a sarokban is, részben egymásra fektetve, ilyenek voltak az ágy alatt, a polcokon...

– A fiókokban is ilyenek vannak! De visszaadom mindet! – bizonykodott a férfi, aggodalmas pillantásokkal méregetve Áj hatalmas tenyerét. És ennél is tiszteletteljesebben pillantgatott Szusszu óriási, két és fél méteres termetére, aki e pillanatban próbált bejutni a kabinba, de hát az ajtó túlságosan alacsony volt neki, így csak oldalra fordulva volt képes bepréselődni, aztán megállt odabent. Emiatt természetesen a kabinon belül alaposan besötétedett, mert az ajtón át többé nem tudott semmi fény bejutni, csak a piciny kajütblakon át. És Hong nem merte megkérni rá az óriást, hogy ugyan álljon már el onnan, inkább így szólt:

– Mindjárt felkapcsolom a villanyt, hogy jobban lássatok... – azzal előrelépett, ahol a polc mellett volt a falon a villanykapcsoló. Ki is nyúlt a keze, hogy felkapcsolja azt, de hát még mindig félt, így oda se nézett, mert inkább Szusszut és Ájt méregette a szemével... Na és így történt, hogy nem a villanykapcsolóhoz nyúlt, hanem néhány centivel arrébb, a polcra fektetett banyaszobrok közé...

Aminek más se lehetett a következménye, mint hogy a középső ujját jó alaposan megszurta az egyik „szobor” hegyes vámpírfoga.

Sikoltva ugrott hátra. Ujjából dőlt a vér. Szusszu elkapta a karját.

– Ülj le azonnal! – ripakodott rá Áj.

– Nagyon vérzik és nagyon fáj, szerintem a köröm alá szűrődött be valami, engedjétek, hogy bekötözzem...

– Majd később, mert semmit se értesz te szerencsétlen! Lilli, meg tudod mondani, melyik szúrta meg?

– Igen, mert már éledezik, már dagad kissé...

– Fogd meg és rakd rá a fickó kezére!

– Mit akartok tenni velem?! – sikoltotta Hong.

– Ne félj, semmi rosszat, hamarosan nagyon boldog leszel...

- Nem akarok még a mennybe kerülni!
- Nyugodj már meg, nem arról van szó, hanem, hogy kapsz egy tökéletes feleséget! – nyugtatgatta őt Lilli, azzal máris letette a földre a petét, majd rászorította a férfi vérző ujját.
- Tartsd így, ne félj, mindjárt nem fog fájni!
- De... de hát...
- Látod, hogy dagad?! Ő lesz a feleséged. Ne félj, nem sokáig lesz ilyen ronda, pillanatokon belül csodaszéppé változik!
- De hát mi ez, mi történik velem, ez nem lehet igaz, ez boszorkányság...
- Szerencsétlen sákti, hogy ilyen silány gazdája lesz! – fintorgott Áj.
- De legalább akkor is élhet már, és az akármilyen Gazda is jobb, mint a semmi – vélte Lilli – aztán meg érthető, hogy most nagyon meg van ijedve, vélhető, ha elmagyarázunk neki mindent, akkor normálisabbak lesznek a reakciói. Másban úgyse reménykedhetünk, most már ő is közénk tartozik, ez van, be kell érünk azzal, amit kaptunk...
- De hát mi ez az egész... engedjétek, hogy elhajózzam, könyörgök... – nyöszörögte a férfi.
- Most már nincs visszaút, minek jöttél olyan helyre ahová senki se hívott téged! – förmedt rá Zé. – Különböznél meg tényleg örülnöd kell annak, ami történt veled, mert ez a legjobb biztosíték rá, hogy szét ne verjük a képedet, sőt, ezek után abban is biztos lehetsz, hogy mindaz a roppant vagyon, ami Gréj úré volt, mostantól a tied is, mert egy csapat vagyunk!
- Hogy micsoda?!
- Legalábbis, ha Áj bátya is igent mond rá, de nem hiszem, hogy tiltakozna.
- Semmit se értek...
- Mert minket bámulsz. Nézz inkább rá arra, aki melletted fekszik.
- Hong óvatosan fordította a pillantását a jobb oldala felé, ahol korábban a banyaszobor feküdt, majd pedig valami ocsmány, egyre jobban dagadozó rémületes jelenség... De íme, most már egyáltalán nem azt a „valamit” látta ott! Hanem – amennyire a félhomályban meg tudta ítélni – egy csodaszép, ébenfekete hajú leányt, aki...
- Luzinka! – kiáltott fel.
- Ó, Gazdám, az én nevem nem Luzinka, hanem Snipszi. De ha akarod, mostantól hallgatni fogok a Luzinka névre is, ha neked ez örömet okoz! – mosolygott rá a leány.
- Honnan tudja azonnal a nyelvünket? – kérdezte Áj Lillitől.
- Amíg átalakult, átküldtem neki az információs csomagot, tud mindent, amit mi – vont vállat a sákti.
- De hiszen te... te meghaltál, amikor... amikor volt az az autóbalesetünk... én is majdnem meghaltam akkor, azt hittem te is... és meg is kellett haljál, hiszen láttam, hogy leszakadt a fejed... nagyon sokat sírtam utánad... miként élhatsz most?! Hogyan térhettél vissza hozzám?!
- Drága gazdám, én nem vagyok azonos a te régi szerelmeddel, de remélem azért engem is szeretni fogsz... mindenben igyekezni fogok, hogy olyan legyek, akinek te látni szeretnél engem, hogy kielégítsem minden vágyadat...
- Megőrülök! Semmit se értek... mindjárt megzavarodok... segítsenek nekem... mondjatok el mindent... – könyörgött Hung Ájnak, Zének és a többieknek.
- Na és ekkor egy rendkívül hosszas magyarázat következett, ami már amiatt is hosszúra nyúlt tényleg, mert a legtöbb dolgot kétszer sőt többször is el kellett ismételniük ahhoz, hogy új társuk is képes legyen azt felfogni.
- De talán még az elbeszélés legvégén se értett meg mindent teljesen, mert még ekkor is ezt kérdezte:
- De miként lehetett akkora hihetetlen mázlim, hogy pont egy olyan sáktira bukkanok, akinek épp olyan az arca, mint az én megboldogult szerelmemé, Luzinkáé volt?!

- Nem figyeltél. Ő nem Luzinka, hanem Snipszi az igazi neve, de persze semmi baj nem lesz, ha ezentúl Luzinkának szólítod, hallhattad, hogy boldogan beleegyeznek...
- Igen, igen, én ezentúl így nevezem őt! De miért olyan az arca?
- Mondtuk már. Mert amíg megszületett, hogy úgy mondjam amíg kibújt a petéből, aközben „letapogatta” az érzelmeidet, a gondolataidat, a vágyaidat, s igyekezett olyan alakot felvenni, amilyen vélhetőleg majd a legjobban tetszik neked.
- De én bevallom, rengeteg nő van, aki tulajdonképpen jobban tetszik, mint Luzinka.
- Az semmit nem jelentett ebben az esetben, mert akkor is Luzinkába voltál még szerelmes, tehát a sákti akkor járt a legjobban, ha olyan lesz, mint Luzinka, mert vélhető volt, hogy akkor szereted majd őt a leghevesebben, hiszen rögvest belé leszel szerelmes... És milyen igaza volt, hogy így tett, mert lám, le se tagadhatod, hogy fülig szerelmes vagy belé! Amúgy meg nehogy már azt hidd, köbevéssett szabály, hogy a sáktidnak örökkön-örökké ilyen arca kell legyen. Szerintem akár naponta váltogathatja a külsejét neked, ha annyira oda vagy a változatosságért, mert neki egy átváltozás semmi esetre se telhet egyetlen percnél több időbe. Egyelőre azonban úgy tűnik, nem az lesz a jellemző, hogy a sáktik gyakran változtassák a külsejüket, mert pizskosul jól értenek hozzá, hogy éppen pontosan olyanra alakuljanak már a legislegelső pillanatban is, amikor élni kezdenek, amelyik alak a legislegjobban passzol a férjük/feleségük ízléséhez, még akkor is, ha maga a férjük/feleségük se tudja azt tökéletesen leírni szavakkal. De nem is kell a sáktiknak szó, ők közvetlenül az érzelmeiket olvassák. Én se akarom, hogy Lilli megváltoztassa az alakját, és Szisszi se akarja, hogy Szusszu megváltozzék. Nekünk egyelőre mindegyikük épp így tökéletes!
- Aztán a végén Áj így szólt:
- Remélem most már érted, nem volt más választásunk – amint az első csepp véred rákerült a petére, abban elindult az átváltozás folyamata, amit nem szakíthatunk meg, mert akkor a sákti meghal. Most már azonban elhagyhatod őt, ha akarod, aminek igaz, hogy ő cseppet se fog örülni, de legalább nem hal meg miatta. Szóval, ha te ezt egy ne kívánt kényszerházasságnak tekinted...
- Hát izé... persze, hogy kényszer volt... nagyon váratlanul jött... de azért arról szó sincs, hogy elhagynám, mert hát izé... én tényleg nagyon szerettem a feleségemet... igazából, én egy papucsférj voltam mellette, de nagyon szerettem mégis... pedig mindig zrikált, hogy szerezzek még több pénzt, meg, hogy vigyem valamire... igazából emiatt is próbálkoztam meg a... a banyaszobrok eladásával, mert úgy véltem muszáj valami nagyobbacska vagyont összeszedem, mielőtt újranősülök, már ha megteszem valamikor egyáltalán, mert biztos az új nő is követelődő lenne... de attól még nagyon szerettem őt, rengeteget sírtam, amikor meghalt...
- Na akkor minden rendben van – mondta Áj – mert mostantól nem kell tolvajkodnod, hiszen új nejed remekül megvan akkor is, ha akár egy csepp ételmezt se kap, akár még vizet se, sőt még levegő se kell neki... nem is beszélve olyan hívságokról, mint ékszerek, vagy akár lakás... Egyedül azt várja el tőled, hogy kedves legyél, és hogy meg ne csald.
- De miként is lehet kedveskedni egy... egy olyannak, aki az ő fajtájából való?!
- Emiatt se izgasd magadat, kitanít rá téged, amint lesz rá egy kis idő!
- Én készen állok rá!
- Te lehet, de mi még nem! Más dolgunk van ugyanis.
- Ó igen, már tudom, emlékszem: át kell vinni a szobrokat a helikopterbe...
- Már nem kell. Most már te is a csapatunkba tartozol. De meg kell mutasd, hol találtad ezeket!
- Persze, hogy megmutatom... naná... pláne, mert kezd lelkifurdalásom lenni azok miatt, amiket eddig eladtam... Mert én tényleg nem tudtam, hogy ezek bizonyos értelemben élő-lények... és ha tolvajnak tartasz is, de gyilkos akkor se vagyok, holott most aggódom, hogy mi

lesz velük, hátha rossz helyre kerülnek és tönkremennek... meghalnak... nem is tudom, hogy nevezzem... Pedig én tényleg nem tettem volna ilyesmit, ha tudom, hogy élnek, volt már olyan is, hogy láttam egy elütött macskát az út szélén, mindkét hátsó lába törött volt és már alig élt, mert majdnem éhen halt, de én még azt is inkább betettem a kocsimba és megmen- tettem, szóval...

– Ne aggódj miattunk – mormogta neki Szusszu –, semmi baj se lesz a petéinkkel. Szerintem ezen a bolygón abszolút semmi se képes ártani neki. Nemcsak az nem baj, ha rátaposnak, de az se, ha lézersugárral lövik vagy ívkemencébe rakják.

– De mi van, ha tegyük fel beleesik egy vulkán kráterébe?!

– Nos, akkor minden bizonnyal beborítja egy rakás láva, aztán várhat a pete akár néhány százezer évet is míg az a sok kihűlt és szilárd láva apránként lekopik róla, elmorzsolódik... De azután újra ott lesz a pete, épen, s valaki majdszak megtalálja... az a pár ezer vagy tízezer év meg semmiség neki, pláne, mert azt gyanítom, jó néhány milliárd évet kóboroltunk eddig is a kozmoszban mielőtt idekerültünk, s lehet, hogy ezzel az időbecsléssel még keveset is mondtam.

– De ha valaki véletlenül megszúrja vele a kezét, aztán megijed és elszalad?!

– Na az már komolyabb baj, akkor a pete tényleg meghal – felelte Áj. – De nekem az a tervem, hogy miután itt lerendeztük a dolgot a szigeten az Ellenséggel, azután interjút adok, amiből mindenki a világon megtudja, mi a helyzet a petékkal meg a sáktikkal, pláne, hogy aki akarja, annak lehessen sáktija... Remélem, sokan örülnek majd egy ilyen élettársnak!

– Én biztos! – bizonykodott Hong. – Mert hát nemcsak szép, de még micsoda pompás segítő- társ is lehet adott esetben! Az biztos, hogy ezek után soha nem kell ügyeskednem azért, hogy megéljek sőt jól éljek meg! Elég csak elmennem vele egy kaszinóba például, feltenni valami pénzt egy számra a ruletten, s az én drágámnak biztos semmiből se áll majd elintéznie, hogy a golyó a megfelelő számon álljon meg! Vagy megrántom a kart a „félkarú rablón”, s a játék gép máris önti majd a kezembe a rengeteg pénzt, mert a sáktim úgy manipulálja majd a...

– De hát te megint csalni akarsz, ez alig jobb, mint a lopás! – förmedt rá Áj.

– De nem magánszemélytől lopnék.

– Akkor is!

– Ne haragudj, főnök, de most nincs igazad, mert még ha ez lopás is valamilyen értelemben, de akkor is olyanokat csapnék be, akiknek nincs sáktijuk. Azt meg szerintem szabad, mert disznóság, ha nem vállalnak be maguk mellé egy-egy ilyen aranyos energiaticust! Akinek nem kell egy sákti, azt szerintem nyugodtan nevezhetjük barbárnak, primitívnek, bunkónak, maradinak, aki nem kultúrlény, aki tulajdonképpen már-már nem is tartozik ugyanabba a fajba, mint mi, legalábbis erkölcsi értelemben, s az csak jó, ha egy ilyentől a pénz hozzánk kerül, bizonyos értelemben tehát a sáktik tulajdonába!

– Azoknak nem kell pénz.

– De nekünk, a gazdáinknak nagyon is.

– De értsd meg, hogy akik a te szavaiddal élve „nem vállalnak be” egy sáktit, nem hibásak, mert nem is tudnak a sáktik létéről!

– Most még nem, de te magad mondtad, hogy közlöd majd velük, mi meg hogy van a sáktikkal!

– Ez a tervem, igen, ez rendben is van, csak hogy te meg gondolj arra, abban a pillanatban, hogy ezt elmondom, szó sem lehet róla, hogy téged beengedjenek bármi kaszinóba vagy más efféle szerencsejátékos helyre, de pláne nem egy sákti kíséretében!

– Majd álöltözetet húzok, az én drágám meg kint marad az épület előtt, s még úgy is látha- tatlanul. Mélyen hiszek benne, hogy képes láthatatlanná válni.

– Reménytelen – legyintett sóhajtván Áj. – Semmi erkölcsi érzéked.

– Ne aggódj, szerelmem – szólott Lilli –, amint bejelentetted a létezésünket, az egész társadalom úgy átalakul már egy-két éven belül, hogy a pénzgazdálkodás teljes egészében megszűnik. Mert ezután például azt se hinné el senki úgyse, hogy a lottószámok kihúzása legalább csalásmentesen történik, és nem piszkált bele egy sákti észrevétlenül. Hiszen mindenki tudja majd, nem kell ehhez okvetlenül ott lennünk a közelben személyesen. De a bankokban se bízunk majd meg senki, mert mi van, ha megbolondítjuk a számítógépet és átírjuk a folyószámlák egyenlegét?! Sőt, még a készpénzfizetésben se lehet majd megbízni onnantól, mert mi van, ha igazából nem is adunk át egy darab bankót se fizetéskor, csak úgy manipuláljuk a fotonokat meg a levegő molekuláit, hogy az eladó azt higgye, hogy egy bankjegyet fog a kezében, hogy azt tapintja és látja, miközben a világon semmi nincs ott a pusztán levegőn kívül! És így tovább. A teljes pénzügyi rendszer totálisan összeomlik, az biztos. Hogy mi lesz a vége nem tudom, de a gazdaságot teljesen új alapokra kell helyezni majd. Szóval ne is törődj vele mit fecseg erről Hong, mert úgyse lesz módja elkövetni, de ha mégis, az se jelent semmit, mert heteken belül a pénz maga teljesen elveszti majd minden értékét.

– Jó, akkor tehát újra kérdelem: Honnan vannak a peték?

– Hát az az igazság, hogy nekem úgy tűnik, hogy tulajdonképpen mindenütt vannak peték, vagy legalábbis elvileg lehetségesek. De annyira, hogy nemcsak a szigeten, de még a tengerben is leltem már fel, ha nem is túl gyakran. De volt, hogy úszkáltam itt a sziget partjai mentén egy kicsit, csak úgy, szórakozásból, aztán majdnem ráléptem az egyikre, ami ott feküdt az árapályzónában... Cseppet se nehéz tehát petékre lelni, de csak azután nem nehéz, hogy az ember már tudja mit keressen, mire figyeljen, mert különben simán azt hiszi róluk, hogy egy fekete kőszilánk és kész, valami vulkanikus kőzet vagy ilyesmi...

– De ez állítólag korallsziget.

– Állítólag valóban, de én ezt semennyire se hiszem. Annyi igaz, van erre felé korall bőven, de amíg itt az atomerőmű építésében segédkeztem, találtam bazaltos lávát is. Az meg ugyan hogy a csudába is lehetne jelen egy igazi korallszigeten! Valójában nekem mély meggyőződése, hogy ez a szigetvilág nem más, mint egy kontinens, csak rendkívül lapos. Vagy ha úgy tetszik, hát nagyon mélyen van a tengerbe merülve. Ezek a szigetek meg itt tulajdonképpen a hegycsúcsok, amik kissé kiemelkednek a vízből.

– Egy elsüllyedt kontinens?!

– Jelentős összegekben mernék fogadni rá. Persze azt, hogy „elsüllyedt”, azt nem kell szó szerint érteni, amennyiben lehet, hogy soha nem is emelkedett igazán a tengerszint fölé.

– Hm, hát kontinensnek azért eléggé mikroszkopikus...

– Ugyan már, attól, hogy csak ennyit látunk belőle a tenger fölé emelkedni, akármekkora is lehet a tenger alatt. És ezt szó szerint kell érteni, mert elnyúlhat akár több ezer kilométeres messzeségbe is.

– A végén még kiderül, hogy geológus vagy!

– De hiszen tényleg az vagyok!

– Azt mondtad, a tereprendezésben segítettél, amikor az erőmű épült.

– Abban hát, de ezalatt azt kell érteni, hogy abban IS. És ebben csak az lát bármi meglepőt, akinek gőze nincs arról, hogyan mennek ezek a dolgok a geológiát illetően. Egy erőművet ugyanis nem lehet még most a mi modern technikánkkal se felépíteni akárhová. Illetve lehetni végül is lehet, csak nem szabad, mert nem lenne biztonságos. Szóval ilyenkor van az, hogy ki kell menjen a geológus, meg még néhány más szakember, és felméri a terepet, vizsgálgatják, hogy nem nagyon földrengésveszélyes-e, biztosított-e a megfelelő vízellátás a hűtéshez, a talaj statikailag elég erős-e ahhoz, hogy elbírja az épület súlyát, és a többi. És persze eközben, amíg a vizsgálatokat végezzük, néha kell mindenféle lyukakat is fúrni meg minden. Meg árkokat ásni. Mintákat venni. Ez mind tereprendezés. Legalábbis annak a kezdete. Mi jelöljük

ki azt is, melyik épület vagy akármi hová épüljön. De később is kellünk, mert amíg a nagy munkagépek dolgoznak, akármi kiderülhet, hogy valami váratlan dologra bukkannak, amikor eltakarítanak egy dombot vagy kiásnak egy gödröt az alapozásnak, s azt meg kell szemléljük, hogy nem olyasmi-e, ami miatt újra kell gondolni a kivitelezési tervet. Mert például kiderülhet, hogy mégse olyan szilárd a talaj ott, amilyennek véltük korábban. Mind-eközben a geológus néha igenis kell végezzen maga is fizikai munkát, néha kimerítőt is, bizony ám, bár arról természetesen valóban nincs szó, hogy rendszeresen és naphosszat csákányoznia vagy lapátolnia kéne.

– Szóval itt minden tele van petékkel, azt mondd.

– Végül is igen, tényleg ezt mondom, de persze az igaz, a peték előfordulási gyakorisága nem egyenletes. Szerintem úgy lehetett, hogy valamikor régen volt egy nagy „pete-eső” a világ-úrból, ami nagyjából épp e szigetet kapta telibe, de jutott azért a környékére is, a tengerbe, és a szigetre se egyenletesen hullott. Azt meg tudom mutatni, merrefelé találtam azokat, amiket már eladtam a kontinensen, de azzal semmire se mentek, mert onnan már mindet összeszedtem.

– Hm... És azt mondd, nem mentél be az erőműbe?

– Esküszöm, hogy nem! Nem vagyok olyan hülye! Nem akartam, hogy felismerjen valami rejtett kamera – vagy akár valami nem rejtett is –, hogy riasszon valakit a műholdakon keresztül, vagy akármi! Különben is, eltekintve attól, hogy az már az én szememben is lopás lett volna, ugyan mit is találhatnék ott, ami megérné a kockázatot, csupa hétköznapi cucc lehet ott, amiért nem érdemes elhajózni ide a világvégére! Én banyaszobrokért jöttem, azokat meg itt az erőműn kívül is találhattam bőven, sőt még jobban is, mert ami arrafelé lehetett az erőműn belül, azt mostanra vagy összeszedték már mások, vagy aszfalt utat illetve épületet húztak föléje!

– Jó, hát én azért mégiscsak megnézem azt az erőművet! – szolt Áj. – Pláne, mert amikor iderepültem a hajóhoz a helikopteremmel, hát semmi, de semmi más épületet nem láttam a szigeten, következésképpen Gréj úr maga is ott kellett lakjon... Habár azért mérget mégse vennék rá, mert köztudott, hogy régebben egy faodúban élt évekig a nagybátyám, és neki az is tökéletesen megfelelt. Mégis valószínűnek tartom, hogy az erőműben, ott valamelyik szobában rendezte be a maga kuckóját, vagy netán az alagsorban, ha van egy erőműben olyasmi, s ha az egyszerűsége vágyott... s amiatt gondolom így, mert hát VALAMIRE mégiscsak el kell használja azt a ménkü sok energiát, amit az erőmű termel! Ez a kérdés izgat már jó ideje, hogy mi a fenének is erre a mikroszkopikus kis szigetre egy ekkora böhömnagy erőmű. Ezt a kérdést igazából még a sáktik felbukkanása se tudta teljesen kiverni a fejemből, csak háttérbe szorítani egy időre. Érzem, hogy ez fontos kérdés, amit muszáj megválaszolni, s ha én ezt érzem az komoly dolog, mert az efféle megérzéseim már nemegyszer az életemet mentették meg, amikor még aktív kommandós voltam. Tehát gyérünk oda!

– Esetleg akkor kérhetném, hogy ha ilyen kalandra megyünk, visszaadnád a pisztolyomat? – kérte udvariasan Hong. – Persze – tette hozzá gyorsan – nekem az is megfelel, ha azt mondd, maradjak itt!

– Na tessék, kiderül, hogy nemcsak tolvaj vagy, de még beszari mód gyáva is!

– Ha arra gondolsz, hogy félek attól az izétől, amit Ellenségnek nevezel, hát bevallom, hogy úgy van, de ezt nem szégyellem, mert hülye lennék, ha nem félnék tőle!

– A pisztoly akkor is felesleges, a világon semmire se mennél ellene azzal. Nálam se amiatt van mintha az ellen akarnám használni, hanem mert tartottam tőle, hogy esetleg és netán-tán lesz itt más ember is rajtam kívül... s igazam lett mert ugye, hogy te is itt kóricáltál! De nesze itt a pisztolyod, ha ez megnyugtat téged... ismétlem azonban semmire se mász vele egy energialénnyel szemben. Ilyenkor csak abban reménykedhetsz, hogy majd a sáktid elintézi azt

az izét, ehhez persze neki energia kell, de az lesz bőven, mert majd rád „csatlakozik”, ahogy erről már meséltem neked...

– Már bocsánat, hogy közbeszólok, de ilyesmit én nem tehetek csak úgy, a magam akaratából, hirtelen, mert ez illetlen és... – kezdte Hong sáktija, de Áj meg se várta, hogy befejezze, hanem felkiáltott:

– Elég legyen ebből! Elegem van belőle, hogy minden egyes életre keltett sáktinál újra meg újra le kell zavarni ezeket a hülye tiszteletköröket! Értem én, hogy udvariasság, meg illetlenség, meg a Gazdát fenemód kell tisztelni és a többi, és semmi kifogásom nincs is az ellen, hogy ez így legyen, sőt el is várom, mert miért is ne, amikor ez nekünk nagyon kellemes! Sőt, biztosíthatlak róla, én magam is felettébb bemorcosodnék, ha az energiamacska csak úgy a saját szakállára elkezdene turkálni a tudatomban vagy minek nevezzem azt az izét, a legváratlanabb pillanatokban csak mert neki az épp úgy tetszik. Nyilvánvaló, hogy én is nagyon megmérgeződnék Lillire, ha ilyesmit csinálna, akármennyire is szeretem őt. De FOGJÁTOK MÁR FEL VÉGRE AZISTENIT, hogy ez egy RENDKÍVÜLI HELYZET! Miután legyőztük az Ellenséget, nem bánom, ha visszatértek az illedelmes viselkedéshez, mármint amit egy sákti annak tart. Rendszerben van. Én is azt szeretném, mint ti, ha mielőbb visszatérnének a régi szép idők, amikor minden olyan csodaszép volt ahogy azt Lilli elmesélte nekem. Még külön meg is ígérem nektek, hogy minden örömmel erre fogok törekedni a további életemben, mert ez egy roppant nagy és nemes cél! De szépen kérlek benneteket, szivárogon végre le a tudatotokba, hogy ehhez előbb le kell győznünk az Ellenséget, mert amíg azt nem tesszük meg addig nem vagyunk biztonságban; másrészt, egészen biztosra vehetitek, e szigeten nemcsak peték kell legyenek, de élő sáktik is, akiket az Ellenség fogságban tart, és ezeket erkölcsi kötelességünk kiszabadítani! Tehát ez egy rendkívüli helyzet, ami rendkívüli intézkedéseket tesz szükségessé, tehát POFA BE, és teszitek, amit parancsoltam, ha békességet akartok, a sákti legfőbb kötelessége úgyis a vita nélküli engedelmisség, azt az egyetlen esetet kivéve, amikor a Gazda megcsalni akarná őt! – és vérfagyasztó tekintettel meredt Hong sáktijára. – Így van, vagy nem?!

– Igen, igen, természetesen...! – hebegte az rémülten.

– Nagyon nem szeretnék erről még egyszer vitázni! Lehet, hogy azt hiszed úgyse tehetek semmit ellened, mert csak egy ember vagyok, meg nem is én vagyok a Gazdád, de nem ajánlom, hogy próbára tégy, ki tudok-e találni valamit mégis! Mert esélyes, hogy nem, de hátha mégis! Nagyon fantáziadús valaki vagyok, ha komolyan megmérgeződek, ez rengetegszer bebizonyosodott már az életem folyamán! Márpedig kurvára be szoktam mérgeződni, ha egy életveszélyes akció közben valamelyik csapattársam elkezd vitatkozni, okoskodni, és kétségbe vonni a parancsom jogosságát! És ismétlem azzal se próbálkozz, hogy nem én vagyok a Gazdád, mert akkor is megkövetelem az engedelmisséget, különben meg Hong úgyis elismeri, hogy én vagyok a Főnök... **ÍGY VAN?!** – üvöltött hirtelen a férfit, aki úgy megijedt, hogy még hátra is ugrott.

– Igen, igen, természetesen!

– Akkor most mondd meg a szerelmednek, hogy te is azt akarod, hogy engedelmeskedjék minden parancsomnak!

– Drágám, életem, szerintem is jobban teszed, ha engedelmeskedel neki, mert ez az Áj olyan, hogy nem ajánlatos ám kihúzni nála a gyufát... És különben se arról van szó, hogy átvenné a hatalmat fölöttem, csak energiát kapnál, szóval ne aggódj, nem lehet ebből semmi baj...

– Jól van na, én csak jót akartam, csak udvarias akartam lenni...

– Ami ajánlatos is – bólintott Áj, kissé megenyhülve. – De ha ti sáktik annyira szuper-eszesek vagytok, akkor igazán gondolhatnál rá, van, ami az udvariasságnál is fontosabb, és ez az ÉLETBEN MARADÁS! Tehát veszély esetén igenis rákapcsolódsz Hongra, a gazdára, villámgyorsan, nem húzod az időt engedélykéréssel, és ne aggódj, mert rádöbben majd,

hogy HIHETETLEN mennyiségű energia áll majd onnantól kezdve a rendelkezésedre! Ha nem hiszed, kérdezd csak meg erről Lillit...

– Úgy lesz, megígérem!

– Na végre! Akkor tehát mindjárt indulunk, de előbb van még egy dolgunk. Tanítsd meg Hongot a sáktik nyelvére! És el ne kezdj vitatkozni, hogy ez se illik! Tudom, hogy fárasztó lesz neked, de semmi baj, szívj hozzá még némi vért belőle, amennyi csak kell! Megvárjuk, amíg ő is ismeri majd ezt a nyelvet.

– Ti mind ismeritek?

– Majdnem. Zé ugyanis nem ismeri. Neki még nincs sáktija, aki megtaníthatta volna neki, márpedig úgy tudom, hogy valamiért sokkal nehezebb volna nektek olyan embert megtanítani a nyelvre, aki nem a gazdátok. Ettől tehát eltekintek. De Hong a te Gazdád, azaz itt kifogásnak nincs helye! Szóval gyerünk, kezdj bele, szívj vért, ha kell, és csináld! Addig különben jó lesz, ha te is Lilli meg te is Szusszu szintén lakmároztok egy keveset... akarom mondani: sokat. Szívjátok legalább fél litert, mert létfontosságú, hogy csúcsformában legyetek! Egyebekben pedig, neked Szusszu elrendelem, hogy minden sáktival, akivel a jövőben találkozunk, mármint e kalandunk közben, akár mi keltjük életre azt a sáktit egy petéből akarva vagy akaratlanul akár az Ellenségtől szabadítjuk ki, annak tehát azonnal küldd el ezt az igényemet, követelésemet vagy minek nevezzem, küldd el a hipertéren át vagy ahogy akarod, de tudasd vele, hogy itt ÉN vagyok a legfőbb főnök, azaz nekem is engedelmeskedni kötelesek mindaddig, amíg az Ellenség le nincs győzve, és hogy ennek érdekében nekik is kutyakötelességük a Gazdájukra rákapcsolódni – amennyiben él a gazdájuk és a közelükben van – és segíteni a győzelem érdekében! Igen, kutyakötelességük akkor, is ha nem energiakutyák, hanem energiamacskák! Mert így akarom, azért! Mert a győzelem közös cél, közös érdek, tehát közös munkát igényel!

– Megteszem – bólintott röviden az óriás.

– Akkor elég a beszédből, s kezdődjék a vérszívás! Így szívjátok a vérünket, valóságosan, és nem vitatkozással!

Miután ezzel megvoltak, elindultak az atomerőmű felé. Hong óvatosan előhúzta a pisztolyát, de most nem is Áj, hanem Szisszi szólt rá:

– Felesleges. És nemcsak amiatt, mert tényleg hatástalan egy energialény ellen, hanem mert akit keresünk, úgyse ott lakik. Sőt, még csak nem is a sziget felszínén. Emlékezz csak rá, mit meséltem, mit láttam azon a rajzon gyermekkoromban!

– Szóval úgy véled, valami mély barlangban élhet?

– Ez nekem mély meggyőződésem! Olyan mélyben, hogy még az oda való lejutás is rengeteg időbe telhet!

– Hm... Ebben végül is igazad lehet, mert ha itt a felszínen élne, teljesen biztos, hogy összefutottunk volna vele, amíg az erőművet építettük... És akkor azt hiszem, nem is beszélgethették most veletek, mert rég meghaltam volna, persze a többi dolgozóval együtt.

– Na látod!

– Jól van, elteszem a pisztolyt, én is belátom, hogy hülyeség szorongatnom, csak ugye az elemi ösztönök... Hanem, ebben az esetben szerintem kár is az erőműbe mennünk. Mármint, ha eleve az Ellenséghez igyekeztek.

– Naná, hogy oda, az erőmű várhat... arra célzol tudod, hogy hol nyílik a bejárat a barlangba?!

– kérdezte Áj élénken.

– Legalábbis sejtem. Elvégre mégis geológus vagyok! És az erőmű területén barlangról szó se lehet, azt észrevettük volna az építkezés közben. Hanem arra kelet felé, ni... Arra ott az a kisebb hegy vagy nagyobb domb... látjátok? Na ne legyek geológus, ha nem ott van a be-

járat... vagy inkább LEjárat... Mert teljesen logikus, amennyiben feltételezem, hogy egy ősrégi lávafolyás nyomán megmaradt lávacsőről van szó, aztán onnan meg valahogy csak mélyebbre lehet jutni, akár be a régi vulkán kráterébe is... mely vulkán már persze réges-rég nem aktív. Százezer sőt millió évek óta nem, különben nem kopott volna le ilyen apróra. De ettől még lehetnek a mélyben üregek... Pláne akkor, ha e mikrokontinens vagy legalábbis ez a része régen sokkal magasabban feküdt, s csak később süllyedt le... Ez esetben nem is olyan biztos, hogy a vulkán magassága sokat erodálódott, mert lehet, hogy akár 99 százaléka is a víz alatt rejtezik... Na és egyszer elcsatangoltam magam is arra, akkor láttam, hogy van a szigeten bazaltos láva is... de aztán összefutottam közben Gréjjel, és az öreg marha mérges lett, lehordott, hogy mit keresek én arra, ott nem kell semmit mérgetnem, oda nem építünk erőművet... és ebben persze igaza is volt, de ugye a szakmai kíváncsiság... na azóta nem mentem arra. És most se, amikor visszajöttem a szigetre, mert nézzétek csak, megy ám arrafelé az a nagy villanyvezeték az erőműből... Na ez még nem volt ott, amikor befejeztük az építkezést. Ez azóta lett építve, nyilván az öreg maga csinálta egyedül, megethette, mert az összes szerszám és munkagép itt maradt neki... Na és emiatt is nem mentem arra, nem akartam, hogy valami kamera lefilmezzon, hogy a szigeten ólálkodok...

– Helyes! Na végre valami hasznunkra is voltál! Ha tényleg ott lesz a bajárat a barlangba, ezért megbocsátom, hogy tolvajkoddál! – és Áj barátságosan hátba verte Hongot. Ettől a férfi majdnem összeroskadt...

– Köszönöm... Én tényleg geológus vagyok alapvetően, nem tolvaj, ez a biznisz a szobrocskákkal csak később jutott az eszembe s a véletlen műve az egész, mert épp beléjük futottam, jó hát, akkor elcsábultam na, elismerem, mással is megeshetett volna... Mert ha tolvajnak tartasz is, de ez az „alkalom szüli a tolvajt” tipikus esete, ez nem volt előre eltervezve...

– Jól van na, szent a béke, ne magyarázkodj már annyit!

Jó öt kilométert kellett gyalogolniuk a hegyecskehez, mert az majdnem a kis sziget közepén tört a magasba. Még igazából nem is volt olyan nagyon kicsi a sziget méretéhez viszonyítva: megvolt jó négyszáz méter magas is, Áj úgy becsülte, ami tényleg valószínűvé tette a vulkanikus eredetét, mert korallszigetek semmi esetre se szoktak ilyen magasak lenni.

Úgy döntött, legelsőbbben is azt nézi meg, merrefelé megy a villanyvezeték. Elvégre több mint valószínű, hogy úgy egyenesen a barlang bejáratához érkezik.

Ez így is volt, könnyen megtalálta azt ezen „vezérfonal” alapján, épp csak nem volt nyitva, hanem egy hatalmas, sok mázsás vasajtó torlaszolta el, ami betonnal és irtózatossággal volt a sziklákba erősítve. E fölött jó három méterrel tűnt el a villanyvezeték a hegy belsejében.

És ezen a hatalmas vasajtón se kulcslyuk, se számkombinációs zár nem volt látható... sőt, még csak kilincs se. Azt, hogy ajtóról van szó, azt is csak onnan lehetett tudni, hogy az ajtó lapja és a keret közt egy halovány rés látszódott, de még ez is csak akkor, ha nagyon alaposan és közelről vizsgálták meg azt.

– Na ezt vajon hogy nyitjuk ki... – dörmögte Áj.

– Mi sehogy – legyintett Zé – legfeljebb, ha hozol robbanóanyagot a hajónkról. De arról lebeszéllek, mert minek tönkretenni egy ilyen tökéletes munkát... Hanem, ez olyan feladat, ami szerintem kifejezetten egy sáktinak lett kitalálva! Mert hát ők be tudnak menni az ajtó mögé az energiatestükkel, sőt szerintem máris odabent vannak, mármint ott IS, és nyilván ki tudják nyitni nekünk! Pláne, mert gondolom azért nincs rajta kulcslyuk, mert van bent valami elektronikus kütyü, ami távirányítással működik. Szerintem gyerekjáték egy sáktinak, hogy kitalálja a megfelelő kombinációt.

– Jó, legyen úgy! Ki tudod nyitni? – kérdezte Áj Lillitől.

– Kívánságod parancs a számomra, gazdám! – nevetett a lány, s íme, az ajtó máris kitárult előttük...

Beléptek. Erre automatikusan felgyulladt a világítás körülöttük... mert íme, olyan helyre jutottak, amiről látszott, hogy bár barlang volt valamikor régen, de alaposan „modernizálták”. Volt itt minden: nemcsak világítás, de még ágy is, meg konyha, könyvszekrény, egy régi, de márkás kazettás magnó...

– Hm, nekem gyanús, hogy az öregnek ez lehetett a kuckója, és mégse az erőműben lakott – tűnődött Áj.

– Valószínű – bólogatott Zé. – Viszont arra hátrébb a barlang mégiscsak folytatódik, szóval szerintem haladjunk, mert ki tudja, milyen hosszú út áll még előttünk...

– Utazás a bolygó középpontja felé... – dűnnyögött Hong.

– Olyan mélyre azért csak nem kell menni.

– Hát hiszen én se a mélységtől magától tartok, hanem attól, ami odalent vár...

Nos, hőseink jó sokáig ballaghattak lefelé, mert a folyosó csak és csak nem akart véget érni – annak ellenére, hogy már alig pár tucat méter után meredeken lejteni kezdett, felhagyva az addigi többé-kevésbé vízszintes iránnyal. Sőt, innentől kezdve folyosónak se nagyon lehetett nevezni igazából, mert nem volt már benne semmi mesterséges, teljesen egyértelműen barlangnak tűnt, azt kivéve, hogy ide-oda a falába illetve a tetejébe valaki szegeket és/vagy horgokat vert, s ezekre világítótestek voltak akasztva. Az energiát ezeknek a kábel szolgáltatta, ami összekötötte őket, s ami a barlang elejétől kezdve folyamatosan mutatta is nekik, merre kell menniük.

A barlang amúgy körülbelül harminc fokos szögben lejtett, azaz tényleg jó meredek volt.

– Ha ez a meredekség nem változik lényegesen, az azt jelenti, hogy ha ez egy nagyon mély barlang, mondjuk két kilométeres – ami közel jár az eddigi rekordhoz – akkor hat kilométernél is többet kell caplatnunk lefelé – gondolkodott hangosan Zé.

– Ez sokkal mélyebb annál. Érzem. Mondom ezt régóta, emlékezz csak! – válaszolta Szisszi.

A barlang lejtése tényleg nem is változott hosszú időn keresztül, ám az iránya igen, mert ide-oda kanyargott. Egy idő után emiatt abban se lehettek biztosak, a sziget van-e még a fejük felett, vagy a tenger.

Egyszer csak keresztfolyosóhoz érkeztek. E folyosó nagyjából vízszintesen vezetett valahová. És az elektromos vezeték is elágazott, egy szál belőle e keresztfolyosóba is benyúlt.

– Na most merre tovább? – kérdezte Hong.

– Hát – tűnődött Áj –, nekem van egy olyan halvány érzésem, mintha ezen oldaljárat felől enyhe légáramlat érkezne, ami továbbmegy ide a mélybe! Aminek amúgy nagyon örvendek, mert eszerint nem fogunk mondjuk szénmonoxid mérgezésben elpatkolni, vagy valami hasonlóban... Gondolom, arról lehet szó, hogy odalent a levegő alaposan felmelegszik, s valami másik barlangon vagy kürtőn át kimegy a szabadba. A helyére meg betódul a friss levegő innen, meg talán más járatokból is, már amiatt is, mert a hidegebb levegő nehezebb, mint a melegebb. Lehet, hogy az a lyuk ahonnan jön ez a friss levegő nem is a mi szigetünkön van már, hanem valamelyik másikon... Akárhogy is, de szerintem nekünk lefelé kell menni, mert tényleg teljesen logikus, hogy az az ízé, az Ellenség, a mélyben csücsül. Tehát gyerünk!

Mentek tovább. Hamarosan találtak egy másik oldaljáratot is, majd egy még újabbat, sőt még azután is, egyre többet, s egyre gyakrabban. Akadt ezek közt olyan is, ami felfelé vezetett, de olyan is, ami lefelé, ám vagy nem olyan meredeken, mint az, amin eddig haladtak, vagy ha mégis, de sokkal keskenyebb volt, így hőseink kitartottak a eddigi útvonalon.

Illetve, néha azért kíváncsiságból be-betértek egyik-másik oldaljáratba, ám nem végleg, csak néhány tucat méter erejéig. No és ezt nem is bánták meg, mert meglepő felfedezést tettek!

Hogy mit találtak? Ketreceket és csontvázakat... Sőt, még pár „banyaszobrot” is. Illetve, az, hogy csak „pár” banyaszobrot találtak, nem is igaz egészen. Mert bár valóban nem volt ilyesmi – azaz sákti-pete – nagy tömegben egyetlen helyen sem, de e mellékfolyosók olyan hosszúak voltak, hogy szinte a végtelenbe nyúltak, egészen biztos volt benne mindegyikük, hogy sok tucat kilométeres minden egyes efféle folyosó, sőt, számos ilyenből még további, más folyosók is nyíltak, amolyan mellék-mellékfolyosók, de néha nagy termekké is kiszélesedtek, és amerre csak haladtak, mintegy húsz lépésenként egy-egy ketrecet találtak, ami talán tíz négyzetméteres lehetett, s talán úgy minden ötödik ilyen ketrecben volt egy sákti-pete, olykor azonban két-három darab is. Sőt, az egyikben egyenesen tizenhat darabot találtak, bár ez kivételes mennyiség lehetett.

És mindegyik ketrecben volt egy emberi csontváz... ritkán ugyan, de akár kettő is. Ám, amikor több csontváz volt a ketrecben, jól látható volt még nekik is hiába nem voltak halottkémek, hogy a két csontváz korántsem „egydős”, még csak nem is hasonló korú: legkevesebb néhány évtized eltelt a haláluk pillanata közt. Ez jól látható volt abból, mennyire sárgultak meg a csontok, illetve mennyi por fedte be egyiket vagy másikat, mely porképződést az enyhe légáramlás segítette elő.

– Érdekes... Emberek semmi esetre se szülhettek sákti-petét, sákti viszont nem lehetett ketrecbe zárva, mert ugyan miként is, egy sákti akármikor röhögve kibújik a rácsok közül, vagy épp megsemmisíti azokat, mittudomén szétolvasztja... – tűnődött Áj.

– És ha az az ember odabent a sákti Gazdája? – kérdezte Hong.

– Akkor is, tökmindegy. A sákti csinál valamit a rácsokkal, aztán az emberi gazdája már oda megy, ahova akar.

– Ilyen erős lenne egy sákti?

– Ehhez mit szólsz? – kérdezte Lilli, azzal odalépett az egyik ketrechez, megfogta az egyik csuklóvastag vasrudat, s ahol megfogta azt, a következő pillanatban a vas olvadt fémmasszaként csöpögött ki az ujjai közül. Lilli tenyerének e mutatóujjától természetesen semmi baja se esett. Ezután a leány két kézzel fogta meg az egyik rudat, és pillanatok alatt egy nagyjából gömb alakú valamivé hajtogatta, a legcsekélyebb erőfeszítés nélkül. Aztán eldobta.

– Ez nekünk nem próbatétel, ez még játéknak is kevés. Ilyen ketrec valóban csak emberek ellen hatásos, de ellenük is csak akkor, ha nincs olyan sákti a közelben, aki hajlandó volna segíteni a foglyon.

– Na de itt mégis minden tele van sákti-petéekkel. És mindegyik egy ketrecen belül. És eszméletlen mennyiségű pete van itt, mert ha nincs is sok belőlük egy helyen, de figyelembe véve a folyosók számát és hosszúságát, hát ha a peték számára becslést akarok tenni, akkor... Nos, szerintem a néhány százezerrel még keveset is mondtam.

– Nekem van egy homályos gyanúm – töprengett Zé, az állat dörgölve. – Nem tudnám bebizonyítani nektek a sejtésemet, de engem ez mégis arra emlékeztet, amit láttam egyszer egy filmben: ott azt mutatták be, miként megy a nagyüzemi tojástermelés. Ott gubbasztanak a tyúkok egy apró kis ketrecben, ami akkora, hogy megfordulni is alig tudnak benne, és e ketrecek egymás mellett sorakoznak a polcokon végeláthatatlan sorban... Na és itt megvan ugye a „tojás”, ami a sákti-pete, megvan a ketrec, megvan benne egykori lakójának maradványa a csontváz...

– De ember tényleg nem tojhat sákti-petét – ellenkezett Hong.

– De az se lehetséges, hogy amikor a peték lepotyogtak ide a világúrból, akkor ilyen mélyre a föld alá kerültek. Mert eshettek a szigetre, eshettek a tengerbe, még azt is megengedem, hogy

olyan nagy sebességgel estek le, hogy mélyen a talajba fúródtak. De ilyen mélyre nem, az lehetetlen, pláne nem úgy, hogy sehol se törik át a fölöttük levő barlangtetőt.

– Ebben igazad van, de továbbra is fennáll, hogy ember nem tojhat sákti-petét, és sehol sincs errefelé élő sákti.

– Igaz, de sákti-pete se nagyon jöhet létre ember nélkül. Illetve, talán igen, ezt a sáktik tudnák megmondani, de általában ugye ők szeretik azért, ha van ehhez egy Gazdájuk, aki ember...

– De hova tűntek akkor a sáktik, és miért nem menekültek el a ketrecekből?

– De hiszen nincsenek is a ketrecekben, azaz akár az is lehet, hogy elmenekültek.

– És nem engedték ki a Gazdájukat?! Képtelenség! – ellenkezett Szusszu.

– Esetleg azért nincsenek itt már a sáktik, mert meghaltak – mondta csendesen Lilli.

– Ez már egészen valószínű feltételezés – bólogatott Áj –, de ez se magyarázza meg, miért hagyták a ketrecekben a Gazdáikat. Vagy pláne esetleg saját magukat is.

– Nem hiszem, hogy erre mi itt most rá fogunk jönni – vélte Lilli.

– Igazad van, túl keveset tudunk még. Gyerünk vissza a főfolyosóra, és menjünk mélyebbre!

Hát ezt tették. Egyre mélyebbre haladtak. Jó sokáig mehettek, Áj már azon törte a fejét jól tették-e, hogy nem hoztak magukkal némi élelmet is erre az expedícióra, vagy legalább némi vizet.

– Csak tudnám, milyen mélyen vagyunk... – mormogta.

– Hatezer-kilencszázhetvennégy méteren vagyunk, e pillanatban – válaszolta azonnal Lilli.

– Honnan tudod, megmérted?

– Nem, hanem indulásunk óta rögzítettem minden lépésünknél, mennyivel kerültünk mélyebbre.

– Hát ez már mindenképp rekord. Legrosszabb esetben is elmondhatjuk, hogy felfedeztük a világ legislegmélyebb barlangrendszerét.

– Ugye mondtam én a kép megpillantásakor, hogy van egy olyan érzésem, hogy az a Valami hihetetlenül mélyen van a föld alatt... – válaszolta Szisszi.

– És ráadásul e barlang máris ki van világítva, hála a nagybácsimnak! – mondta Áj.

– Szorgalmas lehetett az öreg, mire mindezt megcsinálta az eszméletlen melójába telhetett, azt se tudom elképzelni, miként lehetett erre ideje, még ha éjjel-nappal megállás nélkül dolgozott is, mert ez egy több száz fős villanyszerelő brigádnak is hosszú évek feladata lenne... holott lefogadom az öreg senkit nem engedett, hogy segítsen neki, mert titokban akarta tartani – tűnődött Hong.

Zé válaszolt neki:

– Nos, ha valami ennyire nyilvánvalóan lehetetlen, mert nem fér bele az időbe, ugyanakkor teljesen nyilvánvalóan mégis létezik, hiszen szó szerint LÁTJUK az eredményét, a létezését, akkor erre csak az a válasz lehetséges, hogy igenis volt segítsége! És nem ember, mert azt én se hiszem, mert mást se hallok, csak hogy milyen embergyűlölő volt. De emberi segítség különben se lett volna elég hatékony. Nem hiszem azonban, hogy tévedek, amikor azt állítom, kellett legyen neki is egy sáktija!

– Na ne mondd!

– De igenis mondom! Mert miért is ne – tényleg a világon semmi lehetetlen nincs abban, hogy ő is megszúrta egy petével a kezét, vagy mittudomén rálépett egy ilyenre, amikor a tengerparton sétált meztelen lábbal, vagy a sekély vízben fürdőzött... És akkor az alaposan megvágta a talpacskáját... És ezek a sáktik olyan végtelenül kedvesek és aranyosak, hogy akármekkora embergyűlölő remete is lett legyen az a Gréj, lehetetlennek tartom, hogy rövidesen bele ne szeretett volna! Ha pedig van sáktija, akkor egy efféle villanyszerelgetés már pofonegyszerű, feltéve, hogy van hozzá alapanyag, de azt hozathatott bőven hajóval amennyi

pénze volt. Mert egy sákti könnyedén képes kisebb dolgok mozgatására, reptetésére... Az se lehet nehéz neki, hogy belelője a horgokat a falba vagy a tetőbe, még csak külön célszerszám se kell neki ehhez... Itt az egyetlen gondot az jelentheti csak, hogy egyáltalán be mer-e menni a sákti a barlangba! Na de eleinte biztos egyiküknek se volt fogalma se arról, mi rejtezik odalent...

– De hát ők is kellett lássák a csontvázakat!

– Tuti, hogy látták, de miért is félne egy sákti az emberi csontvázaktól? Vagy a saját petéiktől? Nyilván úgy gondolták, e barlangban régen a szigeteket benépesítő góni nép tagjai laktak, például azok börtöne volt, a petéket is ők vitték le ide, mondjuk rituális okokból...

– Hm... És arra gondolsz, amint elég mélyre jutottak, belefutottak az Ellenségbe és az elkapta őket?

– Hát másra, mint erre igazán nem tudok gondolni... Ez mindenesetre remekül megmagyarázza, miért tűnt el Gréj úr. Mármint, miért tűnt el úgy, hogy a holtteste se került elő soha...

– Na, ha ez így lett, akkor mégse olyan holtbiztos védelem, ha az embernek van egy sáktija.

– Ne felejtsd el, ők nem számítottak semmi rosszra, vagy ha mégis, hát a legislegrosszabb esetben is legfeljebb arra, hogy esetlegesen és netántánlagosan – hogy ilyen tudálékosan fejezzem ki magamat – talán-talán él még idelent néhány a góni nép tagjaiból, bár már ez is elég nehezen feltételezhető, hiszen azoknak is kell ivóvíz meg élelem, és miért is ne mennének ki a szabad ég alá... szóval már ennek feltételezése is olyan... szóval, nem reális, na! De ennél komolyabb dologra biztos nem számíthattak. Vagy talán valami barlangi patkány, valami vak hal, egy csapat denevér... ilyesmi azonban nem gond egy sáktinak, de egy embernek se, ha van nála pisztoly vagy más fegyver, s az azért lehetett Gréjnél. Szóval ők nem számítottak az Ellenségre. Mi azonban nagyon is, és előre felkészültünk a vele való találkozássra, úgy, hogy kidolgoztuk a haditervünket.

– Akkor ideje lesz azt végrehajtani – szolt Áj –, mert úgy látom ott előttünk, talán száz méterre innen van az utolsó lámpa, több nincs... nyilván nem volt már módja a nagybátyámnak a többit felszerelni... sőt, ez biztos is, mert ott látom a lámpa közelében a földön azt a nagy tekercs villanyvezetékét, ami nyilván a folytatásra lett szánva, de végül nem lett felhasználva... onnan tehát már biztos, hogy az Ellenség territóriumuk kezdődik!

– Mit tegyünk?! – kérdezte sápadtan Szisszi.

– Csatlakozzon az összes sákti a Gazdájára...

– Már rég megtettem – vágta rá Lilli gyorsan.

– Észre se vettem!

– Ugye, hogy milyen ügyesen műveltem szerelmem, nem akartam neked kényelmetlenséget okozni, s elvonni a figyelmedet... De csatlakoztam rád, amint a barlangba léptünk, bár nem szívesen, mert nem illik, de ugye, ez volt a parancsod...

– És a többiek?

– Kész van – válaszolta röviden Szusszu.

– Luzinka?

– A parancs végrehajtva – válaszolta Luzinka, s ez a katonás stílus elég groteszkül hangzott az ő csinos női szájából, vékony, mezzoszoprán hangon.

– Akkor gyerünk, csináljatok ide elénk valami olyasmit, amit ti erőtérnek neveztek, egy olyan erőfüggönyt vagy mit, Lilli mesélt róla nekem régebben, hogy ilyesmi is lehetséges...

– Igen, de nem lehet „függöny”. Egy erőtér mindig forgástest alakú, azaz többnyire gömb, vagy ellipszoid, vagy valami ilyesmi, érted ugye...

– Akkor olyat, én ugyan nem bánom... legyen mindenki ennek belsejében, aztán igazítsuk egymáshoz a lépteinket, hogy benne is maradjon mindenki, és indulás előre!

Sápadt derengés borította be azonnal a csoportjukat, mely követte őket, amint megindultak megint, bár most már jóval lassabban és óvatosabban, mint ahogy eddig haladtak. Nemsokára elhagyták az utolsó lámpát, de maga az erőter adott nekik annyi fényt, hogy lássanak továbbra is.

A folyosó nemsokára kanyarodott, s közvetlen a kanyar után egy óriási terembe nyílt. A terem olyan széles és magas volt, hogy az erőter nem adott elegendő fényt ahhoz, hogy az egész betelássa. De nem is kellett belátniuk, mert a lényeg, amiért jöttek, ott volt nem messze előttük, alig húsz méterre: egy nagyjából kétméteres vagy talán csak egy picit nagyobb emberszerű alak... mármint pálcikaember-szerű!

Épp olyan volt, amilyenek Szisszi lefestette nekik a hajón: csak néhány vérvörös, egyenes vonás... Egy rövid vonás a fej, egy hosszabb a test, és két-két vonás mindegyik kar és láb, de ezek képtelenül hosszúak, s mindegyiknek a végén egy rakás, szintén nagyon hosszú ujj... de azokat is csak a vörös vonások jelzik.

Megtorpantak. Nem tagadható, mindegyiküket jócskán elkapta a félsz! Valóban nagyon rémületes látványt nyújtott ez az IZÉ a mérhetetlen sötétség közepén. És amíg azon gondolkodtak, hogy most mit tegyenek, miként támadjanak, vagy netán mit mondjanak, kérdezzenek – ezalatt az történt, hogy megszólalt ő maga, az Ellenség. És nagyon meglepő dolgot mondott.

– Szerintem az lenne a legjobb, ha nem nehezítenénk meg egymás dolgát, mert anélkül is elég nehéz az élet. Ez okból megkérlek benneteket, forduljatok vissza, és hagyjátok el a barlangomat. Nincs itt semmi keresnivalótok, láttátok is, hogy olyasmi sincs itt, ami nektek hasznos lehetne, és nem is hívtalak ide benneteket. A sziget felszíne a tietek lehet, de a mélye az enyém, s az enyém is volt régóta már. Birtokháborítók vagytok, de nem bántalak benneteket, ha most azonnal elkotródtok innen.

– Ez jól hangzik – szólott Áj –, csak az a baj, hogy hazudsz, mert nagyon is van idelent olyasmi, ami érdekelhet bennünket: tudniillik a rengeteg sákti-pete, amihez semmi jogod, mert nem te tojtad őket!

– Ha csak ezen múlik a béke, nem bánom, összeszedhetitek mindet, megengedem, hogy mindaddig bejőjjetek a barlangba amíg mindet elszállítjátok, de csak a legutolsó lámpa mélységéig mehetek le, tovább nem.

Ezt hallva Zé a homlokát ráncolta. Disszonáns érzése kezdett lenni. Ez a békülékeny hang nem semmi esetre se hangzott úgy, mint amit elképzelt volna egy nagy és szinte legyőzhetetlen, félelmetes ellenségtől. És hirtelen felderült az arca. EZ AZ! Megvan! Egyetlen magyarázata lehet csak ennek, de az olyasmi, ami minden mást is átértelmez, ugyanis...

Már épp készült rá, hogy ő maga szóljon, s kérdezzen valamit, amikor Lilli megelőzte.

– Drágám – mondta Ájnak –, kötelességem figyelmeztetni téged, hogy itt nemcsak sákti-peték vannak, de úgy van az, ahogy sejtettük: akadnak élő sáktik is! Érzem őket! Ott vannak valamire e mögött az Izé mögött, hátrább, a sötétben! Előbb nem éreztem meg a jelenlétüket, mert túl messze voltak, meg van itt valami furcsaság, amit nem tudok kellőképp értelmezni, mintha valami „leárnyékolná” őket, vagy hogy is mondjam... de érzem most már a jelenlétüket! És nincsenek is kevesen, megvannak néhány százan is! De emberek is vannak itt, körülbelül ugyanannyian!

– Ez egyértelművé teszi a helyzetet – vágta rá azonnal Áj. – Bár mielőtt ezt megtudtam volna megfordult a fejemben a gondolat, hogy elfogadom az ajánlatodat – mondta a vörös „pálcikaembernek” – de most már csak akkor egyezhetek bele, ha elengeded az összes foglyodat. Ugyanis kötelességemnek érzem az emberek kiszabadítását... a sáktikét meg aztán pláne! Igen, azokét még sokkal jobban is, bár tudom, hogy ez meglepő állítás, hiszen én ember

vagyok és nem sákti. De mindegy is: úgyis el kell engedd mindőjüket, mert ehhez ragaszkodom!

– Követelésed elfogadhatatlan a számomra – hangzott a válasz azonnal.

– Akkor harc lesz a vége, és ha azt hiszed, jelentéktelen ellenfelek vagyunk a számodra, nagyon tévedsz. Rengeteg jó trükköt kitaláltunk ellened az idefelé vezető úton. És ha nem hiszel nekem, majd tapasztalod őket, de az nagyon kínos meglepetés lesz a számodra.

– Nem, nem lesz semmi meglepetés, ugyanis nem támadhatsz meg.

– Na ne röhögtesz te izé, az nem tőled függ! Bárki megtámadhat bárkit, az csakis a támadó saját döntésétől függ, az más kérdés, bölcs dolog-e a támadás. De azt legalább áruld már el, mi a neved, mert nem szeretnék állandóan úgy szólítani, hogy „izé”, mert azt sértőnek érzem, én pedig az ellenfeleimet se szeretem sértegetni, az nem méltó egy harcoshoz. Az én nevem Áj, ő a feleségem Lilli, ő a barátom Zé, ő Szisszi, ő Szusszu, aki Szisszi sáktija, ő Hong, ő meg...

– Tudom, hallottam már a nevét, amikor az erőtér bekapcsolásáról beszélgettetek.

– Nahát, most megleptél! Miért nem támadtál ránk már akkor, hiszen nyilván sokkal több esélyed lett volna a győzelemre, amíg nem védett bennünket erőtér!

– Békességre és nem harcra vágyom.

Zé egyre jobban ráncolta a homlokát. Olyan érzése volt, hogy ez a valami most hazudik, de jócskán. Persze, ha az előző sejtése igaz, akkor ez teljesen érthető...

– És mi a neved? – kérdezte Áj megint.

– Nincs nevem. A fajtám neve „szellem”, szólíthatsz így, ha akarod. Nálunk nincsenek szokásban az egyéni nevek.

– Jó, hát akkor szellem hallottad ugye mi az óhajom...

– Mondtam már, hogy nem támadhatsz meg. Mert nézz csak ide! – azzal a következő pillanatban a barlangot erős fény világította be. Most már láthatták mekkora e terem: jó háromszáz méter magas volt, mintegy fél kilométer széles, és ki tudja milyen hosszú... És nem sokkal a szellem háta mögött, ott bizony sok ketrec állt, így nem tudták megállapítani hirtelen mennyi, de néhány száz biztos, s mindegyikben két ember ült vagy állt: egy férfi és egy nő!

És alig vetült rájuk világosság, egyszerre ketten is felkiáltottak:

– De hiszen ezek gónik! – kiáltotta Szisszi.

– De hiszen ez a nagybácsim! – kiáltotta Áj, felismerve a legelső ketrecek egyikében Gréj urat. Aki ugyan jó régen fogoly lehetett már, mindenképpen régebb óta, mint egy év, s ez alaposan meglátszott torzonborz, koszos külsején, de ettől még tökéletesen felismerhető volt Áj számára, mert korábban nemegyszer látta már ilyen lerongyolódott állapotban a bácsikáját, amikor meglátogatta őt annak remeteélete során, a meghitt faodújában, a civilizációtól távol. Sőt, így még sokkal könnyebben felismerhető volt Áj számára, mintha valami civilizált öltözékben, megborotválkozva pillantotta volna meg.

– Úgy van – hangzott a szellem válasza –, ők mind gónik, ezt az egyet kivéve, akit a nagybácsidnak nevezel. Illetve, természetesen mégse mind, csak a fele azoknak, akiket látsz, a többiek ugyanis nem gónik, hanem sáktik... de ez mellékes, a lényeg az ugyanis...

– De miért nem menekülnek el a ketrecekből? Legalább a sáktik? – kérdezte Zé.

– Mert nem tudnak. Ezek nem közönséges ketrecek. Megbűvöltem a vasat, amiből készültek. Semmit nem tud kezdeni vele a legerősebb sákti se. Nem tudnak kijönni belőle.

– Ne viccelj, könnyedén szétolvasztottam egy ilyen rudat nemrég – szólt bátran Lilli.

– Persze, mert nem pocskolom az erőmet feleslegesen. Az üres ketrecek közül visszavonom a varázserőmet. Mert minek is legyen ott, arra már nincs szükség. Na de a lényeg, hogy ezen ketrecek, amikben foglyok vannak, ezek mind olyanok, úgy csináltam meg őket, hogy ha

meghalok, automatikusan elpusztítják a foglyaikat. Embert is, sáktit is. Remélem már értitek, miért nem támadhattok meg engem. Mert ha megtámadtok, vagy én győzök, vagy ti. Ha én győzök, az nektek régen rossz, kár is volt belekezdeni a támadásba ugye. Ha azonban ti győztök, az ugyan rossz nekem, mert meghalok, de a ti örömetek se lesz felhőtlen, mert mindenki elpusztul, akit itt láttok, azaz akkor se bírtok kiszabadítani senkit!

– Ne törődjetelek velem, pusztítsátok el a rohadékot! – kiáltotta Gréj úr a ketrecből.

– Semmi esetre se hagyom a dolgot ennyiben – bólogatott Áj –, de át kell gondolnom a kérdést, mert bevallom, arra nem számítottam, hogy túszaik is lesznek ennek a... a szellemnek.

– Nekem máris van ötletem – szólt mosolyogva Hong.

– Csakugyan?! – kérdezte Áj meglepődve.

– Naná... és ne is csodálkozz azon, hogy épp nekem jutott az eszembe. Ez amiatt van, mert hát tudod ugye, hogy én nem vagyok annyira becsületes, mint te... de most nem is bánom, ha egy aljas és alattomos megoldást javaslok, mert az is aljas és alattomos, aki túszoikat szed, aki a túszoik mögé bújik, mert fél a becsületes küzdelemtől... Szóval, a megoldás egyszerűen annyi, hogy igenis megtámadjuk a szellemet, úgy, ahogy azt kitaláltuk korábban, azzal a zenés módszerrel, amiről beszéltetek nekem, de ügyelünk rá, hogy ne támadjuk olyan erősen, amitől meghalna. Csak jó alaposan... hogy rettenetesen fájjon neki... Na és én azt hiszem senki nincs a világon, aki képes lenne a szenvedéseket örökké elviselni. Idővel megunja majd, és nem is sokára. Még azt se tudják sokáig elviselni az emberek, ha a talpukat csiklandozzák, pedig az még csak nem is fájdalmas igazából. Mi lesz, ha ennek a micsodának valódi kínok szagztatják majd a testét?! Nyilvánvaló, hogy hamarosan könyörögni fog, hogy hagyjuk abba, és mindenbe beleegyeznek, csak hogy ne gyötörjük tovább!

– Nincs igazad – vágta rá a szellem. – Mert ha megtámadtok, s úgy látom, hogy a támadást nem tudom kivédeni, s megsebeztek, azaz ha kínozni kezdtek, azt is megtehetem, hogy egyszerűen elmenekülök innen. De előbb akkor is megölöm minden túszoimat a ketrecekben.

Na de most Zé szólalt meg.

– Hazudsz, szellem! Hazudsz, de engem nem tudsz becsapni. Egyre világosabban látom ugyanis a dolgokat, azt, hogy mi megy itt, de azt is, hogy mi ment itt régen, hogy alakult ki ez az egész... Halld hát mi a véleményem, és nyugodtan próbálj meghazudtolni, ha szerinted nem látom tisztán a dolgokat! Szóval, ami a legfontosabb: te egyáltalán nem vagy erős, rémületes, félelmetes, pláne nem legyőzhetetlen! Lehetséges, hogy valamikor az voltál, de most már cseppet se vagy az, sőt már akkor se voltál az, amikor e szigetre érkeztél, nem tudom mikor, de gondolom pár évszázaddal ezelőtt legalább. Most azonban még annál is gyengébb vagy, mint amilyen akkor voltál. Mert te nem egy közönséges szellem vagy, hanem egy beteg szellem. Vagy sebesült szellem. Vagy mittudomén, nem értek én hozzátok szellemekhez, de az biztos, hogy valami történt veled, ami olyasminek felel meg, mint amikor egy amúgy tényleg nagyon veszélyes vadállat megbetegszik vagy megsebesül. S mit tesz ilyenkor az a vadállat? Hát semmiképp se azt, hogy további veszélyes harcokba bocsátkozik, hanem azt teszi, hogy visszaszalad a vackára, vagy ha addig nem volt neki olyan akkor keres magának egy nyugodt helyet, s ott a sebeit nyalogatja, pihen, igyekszik meggyógyulni!

És te épp ezt tetted. Valahonnan a világűrből idejöttél e bolygóra, erre az eldugott szigetre, s még itt is a legmélyebb helyre bújtál el! És nem támadtál meg bennünket, amíg nem volt erőterünk, de nem ám amiatt, mert te olyan jó vagy, hanem mert mindenáron el akarod kerülni az összecsapást, mert olyan harmatgyenge vagy! Feltételezem ugyan, még a mostani gyenge állapotodban se kerülne különösebb erőfeszítésedbe, hogy elbánj egy emberrel, vagy akár mind az összessel is, akik most itt vagyunk, csak hogy akadnak itt sáktik is, akik ránk vannak kapcsolódva, s te tartottál e sáktik bosszújától! Feltételezem azt is, egyetlen sáktival el tudnál bánni azért, de itt három is volt! Azaz van. És bár biztos, hogy számos alkalommal legyőztél már sáktikat, de azok mind egyedül lehettek. És nem voltak Gazdákra rákapcsolódva. Meg

különben is, az régen volt, s mostanára már annyi erő se maradt. Az az igazság, hogy te nemcsak egyszerűen olyan vagy, mint egy sebesült vadállat, hanem mint egy sebesült és a vackán HALDOKLÓ vadállat. Hiába vonultál vissza, nem sikerül meggyógyulnod, és haldokolsz. Egyre kevesebb az energiád. Gondolom, emiatt is tartasz fogságban sáktikat, már ha teheted: őket kényszeríted arra, hogy valamiképp energiát adjanak neked. Nyilván kevesebb energiába telik a fogva tartásuk, mint amennyit nyersz belőlük. De e módszer, ha működött is régebben, ma már nem igazán sőt igazán nem, mert régen sokkal több foglyod lehetett. Mert régen még itt élt e szigeten a góni nép. És akkor e járatok mind tömve voltak foglyokkal, góni foglyokkal, s te a vérükkel életre kelttél egy-egy sáktit is a petékből, aztán apránként elszívtad a sáktik energiáját, amíg azok meghaltak... és ez ment egy darabig, igen, de aztán e szigetre felfedezők jöttek, behurcoltak ide betegségeket, s a gónik majdnem mind meghaltak. Odafele biztos, hogy meghaltak, de itt a járatban is sokan, ide is lejutottak a járványok valamiképp, gondolom úgy, hogy megkövetelted, hogy a fent élő gónik ellássák élelemmel és vízzel az itteni foglyokat... tehát le kellett jönniük s akkor behurcolták a járványt ide... Így eshetett meg, hogy egyikük látta azt is, amikor épp egy olyan macskaféle alakban megtestesült sáktit fegyelmeztél, aztán később ezt lerajzolta, na ezt a képet láttad te – mondta Szisszinek, majd visszafordult a szellem felé – szóval idelent is majdnem mindenki kipusztult, csak kevesen maradtak életben, ők – mutatott a szellem túsza felé – akiket te éllemezél valamiképp...

– Igen, viszek nekik nyers halat meg vizet néha.

– Na ugye, szóval elismered, hogy igazam van, hogy kitaláltam!

– Nem. Nem teljesen. Nem arra kellene, hogy elszívjam az energiájukat. Mindent kitaláltál, igen, bámulatos az éleslátásod, a fantáziád, de egy apró részletben tévedsz.

– Éspedig?

– Tényleg nem a sáktik energiája kell. Szeretném, ha megkaphatnám, nagyon szeretném... de sajnos ez nem lehetséges. Képtelen vagyok befogadni.

– Ne hazudozz, nyilvánvaló, hogy alig-alig van már energiád, jóformán semmi, mert ha volna, nem lett volna a számodra akkora tragédia a gónik kihalása, hiszen egyszerűen rabolhattál volna embereket a bolygó más tájairól, de erre képtelen vagy, olyan gyenge vagy, hogy már el se tudsz menni a szigetről, talán már a sziget felszínére se vagy képes feljutni! Tehát nincs energiád!

– Tényleg nincs. Ebben is igazad van megint csak. De akkor se energiaszipolyozásra kellene a sáktik. Hanem... hanem ők az én fájdalomcsillapítóim!

– Micsoda?!

– Jó, elmondok mindent... Remélem megértitek majd, hogy egyszerűen nincs más választásom, ragaszkodnom kell a foglyaimhoz... Tehát, én a szellemek közt se akárki voltam ám, hanem egy márid. Ez azt jelenti, hogy nekünk szellemeknek is van több fajtánk, s azok közt épp mi a máridok vagyunk a legisleghatalmasabbak, az összes többi fajta nagyon óvakodik attól, hogy velünk kikezdjen, de én még a máridok közt is a leghatalmasabbak egyike voltam! Na aztán egy nap elmentem a galaxis déli pólusa felé csak úgy szórakozásból. Arrafelé is élnek emberek, a tutuk népe, akik már elképesztően magas technikai fejlettségen élnek. Ezek kitalálták, hogy ahelyett, hogy rengetegsok különböző bolygón élnek, inkább csinálnak néhány gigantikus űrvárost, amik akkorák vagy legalábbis majdnem akkorák, mint egy egész naprendszer. Épp akkor kezdték el e projectet, akkor építették fel a legelsőt, a kísérleti példányt. Tesztelés alatt volt, azaz nem költözött bele még minden tutu, de jó páran azért igen. Engem érdekelt, hogy mi ez az izé, beszívárogtam a belsejébe, elmentem a közepe tájára, de semmit se értettem a működéséből. Az biztos, hogy nem egy csillag volt a közepében, s nem is egy közönséges atommáglya, de nem is fúziós erőmű. Volt ott VALAMI, ami a rengeteg energiát adta az egésznek, de fogalmam sincs azóta se, hogy mi. Én pedig ott szórakozni

kezdtem az irányítórendszerrel, kapcsolgattam mindent ide meg oda, aztán egyszer csak felrobbant az egész... De akkora villanással, hogy azt pár százezer év múlva egész szépen lehet majd látni még a galaktika másik oldaláról is, ha majd a fény odaér!

Na és hát a mi fajtánk olyan, hogy ha felrobban alattunk egy atombomba az nemcsak nem fáj, de még kellemes is lehet bizonyos körülmények közt, mert energiát nyerünk belőle. Ha váratlanul robbantják fel, az fáj nekünk, akár meg is sebesülhetünk tőle, de nagy bajunk azért nem lesz, az inkább csak olyasmi, mintha te véletlenül megvágod a kezedet. Fáj, de arról szó sincs, hogy belehálnál. Ha antianyaggal támadnak minket, na az már komolyabb dolog, az tényleg nagyon fáj, de még azt is túléljük. Hanem, amikor a tutuk gömbje felrobbant, akkor... akkor... eh, nem tudom leírni mit éreztem... de hogy életem legpocsékabb élménye volt az biztos, holott már magam se emlékszem rá hány százezermilliárd év óta létezem! Olyan energiák támadtak rám, amiknek addig a létezéséről se tudtam, egyszerűen semmit se tehettem ellenük... az biztos, hogy azon a ponton, ahol a robbanás történt, kis időre maga a Téridő is megsérült, felhasadt, fragmentálódott, kis ideig mintha milliónyi tükör lett volna körülöttem, láttam önmagam is kis szellemgyerekként... minden kavargott... pillanatonként elvesztettem a tudatomat aztán magamhoz tértem... És közben pokoli kín hasogatta a testemet... bár nincs is testem. De azt, amit talán annak nevezhetek valamiféle elvont értelemben, hogy megértsd...

Aztán, amikor az egésznek vége lett, kiderült, hogy nem is azon a pontján vagyok már a galaktikának, ahol ez az egész történt, hanem szinte az ellentétes végében... mondom, a Téridő is megsérült akkor azon a helyen, s valami átdobott olyan messze... de ezt nem bántam, mert még örültem is, hogy nem vagyok már a tutuk közelében, soha az életben még egyszer nem megyek oda, ahol egyetlen tutu is van, ezt megfogadtam, mert igaz, hogy a tutuk semennyire se tudnak varázsolni, de úgy tűnik, olyan hihetetlenül magas technikai szinten vannak már, hogy a tudományuk vetekedik a mágiával!

Szóval azt igazán nem bántam, hogy távol kerültem tőlük, de azt igen, hogy egyhamar rájöttem, súlyosan megnyomorodtam. De nem úgy, ahogy egy ember sérülne meg egy robbanásban. Egy embernek – ha túlél ilyesmit – valószínűleg olyan baja lenne, hogy leszakad valamelyik végtagja, talán több is. Nekem ilyen bajom nem lett, nyilván, mert nincs is végtagom. Én energialény vagyok. Na de ez csak annál nagyobb baj volt nekem, hiszen én az energiából élek, s akkor a robbanásnál akkora energiatömeg zuhant rám, és ráadásul olyan energiák, amiknek a kezelésére nem is vagyok felkészülve, hogy... szóval, az én nyomorékságom azt jelenti, hogy attól a pillanattól kezdve egyszerűen semmiféle forrásból nem voltam képes energiát magamhoz venni! Az az energiám lényegében mind megmaradt, amit addig magamba szívtam, de az nem is volt olyan sok, mert már hosszú idő óta nem töltöttem fel magamat... ez nem lett volna baj, ha nem nyomorodok meg, de most igenis baj lett, mert... hogy is magyarázzam el... mintha neked kivágnák a gyomrodat és a beledet, de ügyesen, hogy nem vérzel el belé! Nyilvánvaló, ettől kezdve te nem tudnál enni. Hiszen nem tudnád megemészteni...

Na, így volt ez velem is. Hiába merültem bele bármely csillag kronoszférájába, nem tudtam feltöltekezni a sugaraiból. Próbáltam más szellemek segítségét is kérni, hátha tudnak adni nekem energiát, bár a mi fajtánkban nem jellemző egymás segítése. És tényleg, a legtöbben csak gúnyoltak engem, s mindenféle módon megaláztak... de egyikük nem, az is hiába próbált meg nekem energiát adni. Hiába adta, nem tudtam befogadni... Remélem már érted, a sáktik se azért kellenek tehát, hogy energiát adjanak, minek is, nem vagyok képes „megenni” az ő energiájukat se, semmit se...

– Na de, akkor miért...

– Ne vágj közbe, elmondom. Tehát, amikor megértettem milyen helyzetben vagyok, azt tettem, amit kitaláltál: kerestem egy félreeső zugot, ahol kikúrálom magamat. Legalábbis reméltem, sikerül magamat meggyógyítani. Így jöttem el ide a szigetre. De hiába. Bár renge-

tegféle varázslásra képes vagyok még most is, akkoriban meg még sokkal többre is képes voltam, és ezek közt sok olyan is akadt, ami alkalmas volt rá, hogy ilyen-olyan sérüléseimet „kijavítsa”, de azt, amit most szenvedtem el, azt... szóval, az ellen egyik se volt jó. Szerintem még soha egyetlen másik szellem sem sérült meg hasonlóképp, persze, hogy nincs gyakorlaltunk ilyesminek a gyógyításában...

És akkor megértettem, hogy – emberi fogalmakkal élve – szép lassan „éhen fogok halni”, ez lesz a sorsom...

Ez persze már önmagában is rossz hír volt nekem, de az igazi baj az volt, hogy nem egyszerűen csak nyomorék lettem, de azóta állandóan iszonyatos fájdalmak is gyötörnek. Gondolom ez is olyasmi, amit egy ember fel tud fogni: úgy tudom nálatok is akadnak egyes betegségek, amik borzasztóan fájdalmasak... még olyan is akad, hogy emiatt állandóan nagyon erős fájdalomcsillapító szereket kell kapjon a beteg, még akkor is, ha mindenki tudja, hogy az a szer amúgy ártalmas. Mégis adják a betegnek, mert ez még mindig jobb, mint a fájdalom...

Na és ekkor történt, hogy észrevettem, hogy hirtelen egy sákti termett a szigeten. Persze ez úgy történt, hogy az egyik bennszülött véletlenül megsebezte magát egy petével... én addig észre se vettem a petéket, nem tűntek fel. A sákti bezzeg annál inkább... elvégre ők a sáktik is olyan szellemféleségek... nem szellemek, természetesen nem azok. Sok különbség van köztünk, például ők osztódással szaporodnak, mi szellemek azonban nem, bár egyneműek vagyunk. Nálunk bárki pározhat bárkivel. Ritkán szoktuk amúgy... de megtehetjük. Szóval nálunk osztódás nincs. Egyneműek vagyunk, de bizonyos értelemben mégis ivaros a szaporodásunk...

– Olvastam már erről a szaporodási rendszerről, izogámiának nevezik a tudósok, ez létezik néhány állat esetében köztünk, anyagi lények közt is – mondta Zé.

– Jó, szóval akkor érted ugye. Tehát a sáktik nem szellemek, de mégiscsak energialények, emiatt mégis sok szempontból hasonlóak hozzánk, szóval persze, hogy felfigyeltem rá, megéreztem, amikor megszületett... És aztán egyre több lett belőlük, én meg rájöttem, hogy amikor a közelükben vagyok, kevésbé fáj a mindenem. Valahogy a sáktiknak van egy olyan sugárzása, ami enyhíti a fájdalmamat!

– És ők nem vettek észre téged?

– Nem. Nagyobb a hatalmam, mint az övék, igazából még most is nagyobb akármit is higgy rólam, így el tudtam rejtezni előlük. Persze nem sokáig rejtőztem, amint megértettem, hogy képesek a fájdalmamat csillapítani, azonnal azt tettem, hogy mindet elfogtam, s arra kényszerítettem őket, hogy minden erejükkel azt a csodálatos, fájdalomcsillapító sugárzást bocsássák ki rám... De ettől nem nőtt meg az erőm. Továbbra is folyamatosan gyengültem. Ez olyan, hogy egy ember, ha egyfolytában koplal, az is legyengül, akkor is, ha közben rengeteg fájdalomcsillapítót szed...

És ez még nem is volt minden, mert idővel egyre több sugárzás kellett ahhoz, hogy a fájdalmam csillapodjék! Hozzászoktam vagy mi... Na akkor csináltam azt, hogy sok szigetlakót összefogdostam az emberek közül, bezártam ilyen ketrecekbe őket, a vérükkel életre keltettem egy-egy sáktit, aztán azokat is sugárzásra kényszerítettem... De ez nekem nagyon sokba került. Energiába, amiből úgyis szűkiben voltam. Energia kellett a ketrecekhez, már ahhoz is, hogy elővarázsoljam a vasat, amiből készül, de ahhoz is, hogy fenntartsam azt a varázslatot, ami miatt a ketrecből a sákti nem tud kitörni. Néha a szigetlakók is lázongtak odafent, mert nem tetszett nekik, hogy élelmezniük kell idelemt a foglyokat, ekkor meg kellett büntetnem őket, ez is energiába került, ha nem is sokba. De idelemt is megtörtént időről-időre, hogy egy-egy sákti fellázadt, hogy ő nem fog többé sugarazni engem. Na és ez volt nekem az igazi tragédia, mert bár szóba se jöhetett még az akkori nyomorék állapotomban se, hogy el ne tudnék bánni egy sáktival, mert persze, hogy képes voltam rá... De azért már egy sákti

messze sokkal komolyabb ellenfél volt nekem, mint egy ember, azaz ha egy sákti komolyan gondolta, hogy márpedig ő életre-halálra harcba száll velem, az nekem jelentős energia-veszteség volt mindig! Okvetlenül én győztem, ez sosem lehetett vitás, és nem is tartott soha se sokáig a csata, de minden ilyen győzelem egy vereséggel ért fel nekem, mert komoly energiaveszteséget okozott. És sehonnan nem tudtam feltölteni az energiatartalékaimat, soha többé! Azaz minden ilyen lázadás az életemet rövidítette meg!

Na aztán kihaltak az őslakók... Legalábbis majdnem mind. Mert idelent még maradtak egy-páran, mint látjátok. De nagyon kevesen... És igazad van, már olyan gyenge lettem akkor, hogy arra se voltam képes, hogy más kontinensekről raboljak embereket...

Aztán egy nap megérezttem, hogy valaki van odafent a szigeten megint. Egy ember. Egy matróz. Persze őt is elfogtam, megsebeztem egy petével... de, hogy spóroljak az energiámmal, mondtam neki és a sáktinak, hogy nem zárom ketrecbe őket, mert az nekem energiaveszteség, élhetnek a sziget felszínén amíg jól viselkednek... ez így is volt egy darabig, de aztán kihallgattam, hogy összeesküdtek ellenem, a matróz azt mondta a sáktijának, hogy majd értesíti valamiképp az embereket, akik érte fognak jönni, hogy meneküljenek el innen minél előbb és ne fogdossák a „fekete csontvázakat” ahogy ő nevezte a petéket, mert nem akarja, hogy nekem több sákti-rabszolgám legyen... Na erre megdühödtem, lehoztam őket is ide egy ketrecbe, de hiába, a matróz azonnal öngyilkos lett, és a sákti is fellázadt, el kellett pusztítanom, ami megint energiaveszteség...

Aztán jött ez a Gréj nevű ember. Felfedezte a barlangot. Nem fogtam őt el, mert már tényleg olyan gyenge vagyok, hogy nem tudok feljutni a felszínre... De nem is kellett felmennem, ő jött le magától. Ekkor már neki is lett sáktija. Ez könnyű errefelé, annyi a pete, hogy könnyen előfordul, hogy valaki megsebzí magát vele akaratlanul. Szóval megtetszett nekik a barlang, elkezdték építeni belé a világítást, s amikor már közel voltak, elkaptam őket.

– És a hajó hogy jutott vissza a kontinensre Gréj nélkül?

– Az nem volt nehéz, arra még most is képes vagyok, hogy annak a primitív komputernek feltörjem a kódját. Átprogramoztam, hogy automatikusan visszatérjen. Azért tettem, hogy azt higgyék, Gréj nem itt halt meg. Nem akartam, hogy keresni kezdjék.

– Miért nem, neked csak jó, ha több ember jön ide, vagy nem?

– Nem. Semmire se megyek emberekkel, ha nincs velük sákti is. De már sáktikat se akarok többet. Nincs értelme. Nem akarok harcolni senkivel se. Akik itt vannak, azokat megtartom, hogy csillapítsák a fájdalmaimat, amennyire ez lehet, aztán úgyis hamar végem lesz már... az utolsókat rúgom, néhány évtizedem sincs hátra olyan gyenge vagyok... de azt a kis időt se akarom úgy eltölteni, hogy borzalmas kínok közt fetrengem. Tehát nem mondok le a foglyaimról. És ha harcolni kezdtek velem, ők is meghalnak, és az nektek nagyobb baj lesz, mint nekem, ha legyőztök, mert én nem veszték olyan sokat, nekem már szinte megváltás a halál, hiszen akkor se szenvedek tovább...

– Na de – szólt most Hong –, ha csak az a célod, hogy ne szenvedj, miért nem hagyod, hogy egyszerűen megöljünk téged most és kész?! Eutanázia, talán ismered e szót. Könnyen menne, ha nem védekeznél.

– Nem, nem menne könnyen, se ti emberek, se a sáktik, se ti emberek és sáktik együtt nem tudnátok engem megölni fájdalommentesen. Lehetetlen. Akkor se, ha nem védekeznék. Mindenképp fájdalommal járna a halál, és én bevallom, ha megvettek is érte, hogy nagyon félek. Nem is igazán a haláltól, bár annak a gondolata se kellemes, hogy meg fogok halni. De mostanára már hozzászoktam e gondolathoz, fogjuk rá. Hanem a fájdalomtól nagyon félek. Hogyne félnék, most is érzem e pillanatban, s ki tudja mekkora fájdalommal járna az, amikor megöltök!

- Ugyan már, az gyorsan menne, képzeld csak el, olyasmi, mint amikor egy embert fejbe csapnak egy csákánnyal. Egyetlen pillanat alatt szétroncsolja az agyát, semmit se érez, egyik pillanatban még élt, de a következőben már nem...
- Szó sem lehet róla, nem is értem miért beszélsz ilyen hülyeséget, nekem nincs fejem, agyam se, amit szét lehetne roncsolni...
- Olyan agyad talán nincs, mint nekünk, de valamiféle idegrendszered biztos! Mármint olyasmi, ami megfelel az emberi idegrendszernek. Egészen biztos, hogy van efféléd, mert van a sáktiknak is, hogy is ne lenne, e pillanatban is azon át kapcsolódnak hozzánk!
- Persze, hogy van ilyenem, ami azt illeti még roppantmód hasonló is a sáktikéhoz hiszen energialény vagyok magam is. Na de ezt meg ti emberek pláne nem vagytok képesek szétroncsolni, hiszen ti anyagi lények vagytok.
- De vannak itt sáktik is.
- Azok meg pláne képtelenek erre, mert ők olyan irányba evolválódtak az évmilliárdok alatt, hogy hozzátok emberekhez tudjanak kapcsolódni, s ezzel párhuzamosan elkorcsosult a képességük, hogy a saját fajukkal vagy valami más energialénnyel kapcsolódjanak össze. Valójában ők már messze nem annyira energialények, mint amilyennek hiszik magukat, hanem valami felemás izék, félig energialények, félig anyagiak. Vagy ha ez túlzás is, de legalábbis tíz százaléig biztos anyagiak.
- Szemérmetlenül túlzol szerintem.
- Lehet. De mindegy: akkor se tudnának hozzám kapcsolódni, ha pedig nem jutnak be a tudatomba, azt megsemmisíteni se tudnák.
- De mi emberek igen.
- Lehetetlen. Mondtam már. Anyagi lények vagytok, emiatt...
- Csitt! Anyagi lények vagyunk, így nem tudunk az idegrendszeredhez kapcsolódni a magunk akaratából. Mindjárt más lenne azonban a helyzet, ha nem mi indítanánk el a kapcsolódási folyamatot, hanem te! Mintha egy sákti lennél! Biztos meg tudnád oldani, hiszen azzal dicsekedtél, hogy még most is képes lennél legyőzni egy egyedülálló sáktit, ha nagyon akarod! Nehogy már te, a hatalmas, te képes ne lennél e trükkre!
- Na de... na de... – hebegte a szellem.
- És akkor ha a kapcsolat létrejött – folytatta Hong –, megmondod, hogy odabent az idegrendszered melyik részét kell tönkretenni ahhoz, hogy meghalj, és kész, ennyi, megvan egy pillanat alatt. Nincs hosszas harc, nincs szenvedés...
- Nem merem. Ha oda beengedek valakit, nem lesz már hatalmam fölötte, s mi van, ha nem végez gyorsan velem, hanem megkínoz!
- Na de miért tenné, az nekünk is idővesztéség.
- De akkor is megteheti, bosszúból.
- Nem teheti meg bosszúból se, mert ha kínozni kezd téged, akkor te is bosszút állhatsz: úgy, hogy megölöd a foglyaidat. Ezt kizárólag úgy tudjuk megakadályozni, ha igenis a lehető leggyorsabban végzünk veled, azaz, fájdalommentesen.
- A szellem most sokáig hallgatott, végül így szólt:
- Akkor is lehetetlen. Mert ehhez tényleg egy ember kéne, de egyikőtök sáktija se engedné ezt meg a Gazdájának, mert ez mégiscsak olyasmi, ami egy sákti szemében analóg a szerelmeskedéssel, és ők nagyon féltékenyek.
- De nekem még nincs sáktim – lépett előre Zé.
- Komolyan képes lennél erre?!
- Miért is ne?

- Mert ehhez ki kéne lépned az erőtérből, de amely pillanatban kilépsz onnan, máris megölhetlek, még hozzá úgy, hogy ez nem is kerülne sok energiámba!
- Tessék, igenis kiléptem onnét! – és Zé valóban előrelépett, s nem is csak egy vagy két lépést, hanem egészen a vörös pálcikaember elé ballagott. – Tessék, itt vagyok! És ha most megölsz, azonnal rád támadnak a barátaim, még akkor is, ha emiatt biztosan elpusztul minden fogoly is, mert az is jobb nekik, mint az örökös rabság. Amennyiben tehát a békés, fájdalommentes halál az óhajod valóban, nem ölhetsz meg, hanem hozd létre a kapcsolatot közöttünk!
- Elismerésem, te tényleg elképesztően bátor vagy! Ami azt illeti, valószínűleg jóval bátrabb, mint én magam!
- Köszönöm a dicséretet, de sok a beszéd, csináld inkább, amit kell, vagy szeretnél tovább szenvedni?
- Üljk akkor le, mert nem szeretném, ha elesnél és bevernéd a fejedet.
- Lefekszem inkább a földre.
- Tedd azt.

Zé lefeküdt, majd a következő pillanatban ő is egy ahhoz hasonló helyen találta magát, amiről Áj már sokszor mesélt neki: egy előcsarnok-féleségben, amiből két ajtó nyílt.

- Összekapcsolódtunk. A bal oldali kék ajtó a tied, a jobb oldali piros az enyém – hallotta a szellem hangját.
- Téged miért nem látlok magam mellett?
- Mert az sok erőmbe telne, és iszonyatosan fáradt vagyok. Menj már, kérlek, fáj mindenem. Bocsásd meg, amit elkövettem a fajtád ellen, meg a sáktik ellen is, és végezz velem minél gyorsabban!

Zé az ajtó felé lépett, mire az hangtalanul kitárult előtte. A túloldalán azonban cseppet se olyan kép fogadta, amiről Áj mesélt neki. Leginkább talán egy atomháború utáni, kiégett, lepusztult térségre emlékeztette őt. Vagy inkább egy leégett erdőségre. Mindenfelé hegyesebb meg tompább buckák, törött oszlopok emelkedtek a magasba, de mindről látszott már messziről is, hogy sérültek, és mind fekete vagy szürkés színű volt. És amint Zé belépett a terembe, észrevette, hogy mintha bokáig hamuban járkálna.

Egyetlen pontja nézett csak ki e teremnek másképp: Tőle talán száz méterre egy szökőkút-szerű valami állt, ami úgy-ahogy épnek tetszett. Odasétált.

Közvetlen közről nézve látta, hogy ezen formáció eredetileg hét vaskos oszlopból állt, hat kívül, szabályos hatszög alakzatban, s egy mindegyiknél nagyobb, középen. De a középső, vaskos oszlop közepéből egy jókora rész kitört, azon a helyen az oszlop nincs meg embernyi vastag, csak olyan széles, mint egy emberi mutatóujj hossza. Csoda, hogy elbírja a felső rész terhét...

De a külső oszlopok közül is négy eltört, a földön hevernek a darabjai. A másik kettő sértetlenül áll, és csodálatos fényben világít – ami jó is, mert ha ez se volna, koromsötét lenne a tájék.

Meghallotta a szellem hangját.

- Annyi csak a dolgod, hogy a középső oszlopot megütöd ott, ahol a legvékonyabb. Ha ott eltörik, én abban a pillanatban meghalok, s megszűnik a kapcsolat is, újra a testedben fogod érezni magadat. Megígérem, hogy a foglyoknak se lesz semmi bajuk, szabadok lesznek.
- Hm... – mormogott Zé bizonytalanul.
- Nem hiszel nekem?!
- Ó dehogynem... Csak eszembe jutott valami. Töröm valamin a fejemet.
- Megígérted, hogy hamar végzel velem!

- Nem is tagadom, de nem ígértem konkrét időpontot, amikor megteszem! És nem vádolhatsz olyasmivel se, hogy kínoználak. És nem is foglak kínozni, ezt továbbra is ígérem neked.
- Akkor mit akarsz, mondd már, mert nem értem!
- Nincs értelme a magyarázkodásnak, soká tartana meg talán ellenkezni is... Mert ha te azt mondd is, hogy a sáktik bár nem szellemek, de valami értelemben hasonlóak hozzátok, hát most én mondom, hogy ti szellemek is olyan sákti-szerűek vagytok bizonyos értelemben...
- Miféle értelemben?!
- Ó, legalább kétféle értelemben: nyakasok és ellenkezők vagytok, meg ostobák is!
- Kikérem magamnak az ilyen beszédet, különben is, egy sákti épp hogy nem nyakas és ellenkező, az egy alázatos rabszolgalélek, aki...
- Na azért nem mindig: épp az a baj, hogy néha túlzásba viszi a gazdája csodálatát, s ez nyilvánul meg ellenkezésben! Na és hát én nem vállalom ezt be a kettőnk relációjában, szellemkém, tehát nem mondok neked most még semmit. Ehelyett cselekszem, s majd az eredmények igazolnak!
- Azzal Zé lehajolt, s felemelte az egyik törött oszlop földön heverő darabját. Azt hitte nehéz lesz, mert jókora darab volt, valójában azonban alig érezte, hogy volna valami a kezében. Odaillesztette az oszlopdarabot ahhoz a csonkhoz ahonnan az valamikor régen letört. Az abban a pillanatban odatapadt, eltűnt a törésvonal is, s ez a „meggyógyult” oszlop is elkezdett teljes fényvel világítani.
- Óóóó... – hallotta Zé a szellem sóhajtását. – Hát ez meg mi volt, mit csináltál velem?!
- Jól esett?
- Igen, igen, ó, nagyon is! Mintha... nem is tudom miként írjam le az érzést...
- Szerintem olyasmi lehetett neked, mintha jó ideje le lenne kötözve a kisujjad, már majdnem elhalt, de hirtelen eltávolítják a szoruló kötést, és újraéled benne a vérkeringés.
- Hát, lehet, olyan nagyon azért én nem értek ám az emberek biológiájához...
- Nem is várom el tőled, drágám – vigyorodott el Zé, azzal lehajolt, s egy újabb oszlopot is a helyére pakolt. Bár minthogy ennek földön fekvő része két darabra volt törve, emiatt kétszer kellett lehajolnia.
- Csodálatos! – ujjongott a szellem. – Nem tudom mit művelsz velem, de nagyon jólesik! Hiszen te messze többet érsz nekem mintha egymillió sákti sugározna a fájdalomcsillapító hullámaikkal!
- Úgy érted, megszűnt a fájdalom, amit érzel?
- Nem, dehogy szűnt az meg, érzem továbbra is, nagyon is, de messze sokkal kevésbé, mint eddig bármikor!
- Ha tudni akarod mit művelek, jelenj meg idebent te is!
- De alig van energiám, és...
- Ne füllents, biztos vagyok benne nemcsak a fájdalomad csökkent az utóbbi pillanatokban, de energiád is több lett.
- Egy kicsivel valóban, de...
- Akkor pedig ne ellenkezz, azistenit! Ugye-ugye, épp erről beszéltem neked az előbb, hogy milyen rengeteg a hasonlóság közted és a sáktik közt, mert te is állandóan vitatkozol! Idefigyelj szellem: Én, Zé, a TE URAD ÉS PARANCSOLÓD, én tehát azt AKAROM, hogy megjelenj itt, idebent, koncentrálj arra, hogy idebent vagy, és lásd, amit művelek veled! Amit teszek érted!
- Hogyhogy az uram és parancsolóm...

– Úgy, hogy ha én adok neked egy új életet, akkor az azt jelenti, hogy az az élet az enyém, mert nekem köszönheted! Tehát gyere! Jelenj meg itt, aztán nézz és láss! De elvárom azt is, hogy ne abban az ocsmány alakban jelenj meg, amiben odakint láttalak!

– Ezt a parancsodat nem teljesíthetem, az, hogy azon az alakon változtassak annyi rengeteg energiába kerülne amennyi nekem rég nincs. Különbözik meg az az alak is csak amiatt olyan, amilyen, mert valamit mégiscsak kell, hogy lássanak belőlem, s az nem kerül sok energiába, ha azt az egyszerű alakot generálom. De ha te valami szép férfialakra gondolsz...

– Hülyikém, dehogyan férfialakra, nem vagyok én *buzi*! Egy csodaszép nőt akarok, érted?! Egy bombanőt, csodálatos hanggal, hosszú hajjal...

– Erről tégy le, még ha akarnám se volnék képes rá.

– És most? – kérdezte Zé, azzal belépett a még nem teljesen „rekonstruált” oszlopkörbe, bal kezét a középső oszlop alsó részére helyezte, a jobbját a tetejére, s így szólt, bár csak gondolatban:

– Gyógyulj meg!

Abban a pillanatban az oszlop törött, vékony része megvastagodott, helyreállt mintha soha nem is lett volna törött, és ragyogása megerősödött. És Zé érezte, hogy két kezéből mérhetetlen energia ömlik az oszlopba... de ezt nem érezte fárasztónak. Úgy tűnt, energiái szinte végtelenek.

– Ó, ó, oh... ah... – hallott valami alig érthető nyöszörgést, de azt azért könnyű volt felfogni belőle, hogy a szellem határozottan jól érzi magát ettől.

– Mi lesz már a bombanőmmel, nehogy nekem azt mondd, hogy még most sincs elég energiád!

– Parancsodra! Nem merek vitatkozni! – hallotta a behódolás szavait, és a következő pillanatban vele szemben megjelent egy csodálatos nő. De olyan nő, hogy ilyen még a legpompásabb kosztümös filmekben se nagyon látható, akármennyire is igyekezzenek kisminkelni a főszereplőt az erre szakosodott mesterek. Valójában annyira szép volt, hogy szinte már nem is látszott embernek: szép volt, igen, de azért mindenki arra gyanakodott volna, hogy „valami nincs rendben”, amennyiben ez a nő semmi esetre se lehet igazi ember. Volt valami „boszorkányos” a lényében, az arca formájában, a nézésében...

De Zé nem bánta. Ez így pont megfelelő! NEKI legalábbis. Mindig is különleges nőre vágyott.

– Kiolvastad a gondolataimat? – kérdezte tőle.

– Nem volt rá szükség. Ahogy az imént energiát adtál nekem, a rengeteg energiával átküldted a tudatod és érzelmeid jelentős részét is. És tudom már ebből, hogy az a terved, hogy nem ölsz meg, hanem meggyógyítasz engem, de cserébe elvárod, hogy én legyek a sáktid... vagyis, mert én nem vagyok sákti, hát nem sáktidnak akarsz, de akkor is valami olyasminek. Te akarsz lenni a Gazdám.

– Pontosan. És nagyon remélem nincs kifogásod ellene.

– Gondolod, hogy ha lenne, be merném vallani? Hiszen még mindig könnyedén megölhetsz gyógyítás helyett!

– Ó, drága egyetlenem, hogy te milyen idióta vagy! Tényleg, ti szellemek mind azok vagytok, ez nem is vitás. Lehetsz szép, de... hogy is mondjam... ami az eszedet illeti... eh, inkább nem mondok semmit. Felelj nekem inkább: Te ugye örökéletű vagy?

– Ha ezalatt azt érted, hogy csak erőszakos halállal lehet végem, akkor igen.

– Tehát elvileg nem kizárt, hogy a jövőben megint ilyen rohadtul szar helyzetbe kerülsz, mint amiben most vagy.

– Persze, hogy lehetséges, sőt nagyon valószínű is, hogy leszek még ilyen helyzetben akár-mennyire vigyázzak is, mert az Örökkévalóságba minden belefér.

– Remek! Akkor hadd kérdezzem meg, ha most téged meggyógyítalak, de te nem fogadsz el engem a Gazdának, hanem megölsz, vagy akár csak elhagysz engem és elrepülsz a fészkes fenébe nélkülem, akkor ki a csuda fogja megmenteni az életedet legközelebb, amikor megint nagy szarban leszel, galambocskám?! Erre felelj nekem!

– Hm... De te nem vagy örökéletű!

– Most még nem... de ez nem sokáig lesz így!

– Hogyhogy?!

– Az most e pillanatban még nem számít. Egyelőre rágódj azon, milyen jó is lenne az, ha én lennék a Gazdád, vagy más oldalról nézve, ha a feleségem lennél... Aminek persze megvannak a hátrányai ezt nem tagadom, kompromisszumokkal járna valóban... de mekkora óriási előnyei is lennének neki! Ezt részben már most is érzed: szinte végtelen mennyiségű energia, ugye?

– Igen... bár, ami a közérzetemet illeti...

– Azon mindjárt változtatunk. Azt hiszed, eltűri a szépérezkem ezt a lepusztult vidéket?! Idefigyelj, én azért bízom abban, hogy ha hülye vagy is mint minden szellem, de egy parányi józan eszed azért csak akad! Tehát nem is várok az ígéretedre, hanem... – azzal Zé egyszerűen „belebújt” a középső oszlopba! Bízott benne, hogy hiába tűnik az szilárdnak, de ha akarja, képes rá. Ha koncentrálni rá...

Hát koncentrált, és sikerült is neki! S most két karját kitárta mintha teremtő isten volna, s így szólt:

– Legyen!

Abban a pillanatban a kökör hiányzó, törött oszlopai „meggyógyultak”, csakúgy mint közel-s távol minden más „építmény” is. Ezek mind ki is világosodtak, eltűnt a „hamu” is a talajról, sőt nem is csak annyi történt, hogy minden „meggyógyult”, de mindenfelé még mindenféle új, eddig még sosem-volt kristályobjektumok tűntek fel, többnyire kristályvirágokra hasonlítottak, s a legkülönbözőbb fényekkel világítottak. Ekkor Zé intett a kezével mintha karmester lenne, s a rengeteg szín hullámmani kezdett, bonyolult ritmusban villogni...

– Hát ez... ez... Jaj, de jó... én... én ezt ki se bírom, mindjárt elájulok úgy élvezem... – nyögte Zé mellett a nő. Vagyis a szellem.

Zé kilépett az oszlopból, de ami eddig lett teremtvé ettől nem szűnt meg, hanem továbbra is megmaradt. Mindenfelé lüktetett a táj, vibrált, élt... kétségkívül jelentős változás a korábbi lepusztult vidékhez képest.

Zé átölelte a nőt.

– Na látod. Így kell ezt. Nem kell kikényszeríteni a fájdalomcsillapítást erővel, mert az annyit is ér, azaz szart se. Szeretettel sokkal többre megy ilyenkor mindenki, azaz, egyszerűen keresni kell valakit, aki képes szeretni téged. Te most találtál. Igaz, hogy cseppet se a te érde-med volt, hogy találtál ilyen valakit – engem –, de hát néha egy szellemnek is lehet mázlija. Azaz most légy jó kislány, és engeddd el az összes foglyot, mert nincs már rájuk szükséged. Különben se lenne, de most már pláne nincs, hiszen nemcsak egészséges vagy újra, teljesen, de még messze sokkal több is az erőd, hatalmad, mint bármikor valaha is lehetett eddigi hosszú életed során!

– Nem is tagadom... De mi van, ha a foglyok bosszúból megölnék engem?!

– Téged?! Azok az emberek?! Na ne röhögtes!

– Persze, hogy nem ők, de vannak ott sáktik is, sokan, és nagyon mérgesek, és ha összefognak...

– De hiszen hol vannak ők hozzád képest hatalomban, tényleg olyanok lehetnek, mint a házimacska a kardfogú tigrishez képest!

- Hát persze, de nem ám akkor, ha én most „idebent” vagyok veled, hogy úgy mondjam... addig ugyanis nincs hatalmam az „odakinti” dolgok felett...
- Bízz már bennem, engedd csak el őket, nem fognak azok téged megtámadni, nem engedi azt Áj meg azok a sáktik, akikkel érkezünk.
- A nő nagyot sóhajtott.
- Jó. Bízom benned. Már nincsenek rabságban.
- Tudnak is erről?
- Bizonyára, mert az összes ketrec eltűnt, ezt csak észre kellett veyék...
- Remek. Akkor most szüntesd meg a kapcsolatot, hogy újra a testemben legyek, de elvárom, hogy az „odakinti” alakod is ilyen legyen, és ne az az ocsmány régebbi! És tilos más alakot felvenned a jövőben, mint ezt, kivéve persze, ha kifejezetten azt parancsolom neked!
- Szóval tényleg a Gazdám akarsz lenni.
- Soha nem is titkoltam e szándékomat.
- De még bele se egyeztem.
- Nem kérem ki a beleegyezésedet. Mert akkor megint vitatkozni kezdenél és nekem ahhoz semmi kedvem. Én örülni akarok, hogy rád találtam, és nem vitatkozni. És neked is jobb lenne, ha nem holmi „beleegyezéseken” vitatkoznál, ha nem a büszkét játszanád, akinek holmi „szabad akarata” van, hanem örülnél az egymásratalálásunknak. Pláne, mert nincs is szabad akaratod.
- Hogyhogy?!
- Úgy, hogy ha nem teszed azt, amit mondok neked, nem foglak szeretni. Nem foglak dédelgetni. És amiatt nem, mert ha nem azt teszed, amit mondok neked, akkor mást teszel, aminek kizárólag az lehet a következménye, hogy óriási idiótaságokat művelsz. Még a közönséges embernök is bámulatos hülyeségeket művelnek néha, de ott azért megengedhető, hogy nekik legyen holmi „önálló akaratuk”, részint mert az emberférfiak is nagyon hülyék néha, akkor meg már mindegy, másrészt, egy embernök, ha hülye is, de nincs nagy hatalma, hogy abból valami borzasztó tragédia származzék. Na de te?! Te messze nem ismered a világunkat úgy, mint akár a leghülyébb embernök, ugyanakkor a hatalmad iszonyatos. Ha nem engedelmeskedel nekem, hanem mész a fejed után, hamarosan valami iszonyúságot művelsz, amitől nemcsak szeretni nem foglak, de megutállak. Nem lenne az jó. Elvesztenéd egy barátodat. Sőt, a szerelmesedet. Mert nagyon tetszel... mindig is különleges nőre vágytam... A másik ok meg, amiért nem lehet szabad akaratod az az, hogy EDDIG SE VOLT.
- Na ne!
- Na de igen! Mert gondolj csak bele, mekkora hihetetlen véletlen kellett ahhoz, hogy így összekerüljünk! Már az egész ott kezdődik, hogy én azt se hiszem, hogy egy akkora iszonyatos robbanást, ahol maga a Téridő is megsérült, azt akár egy mégoly hatalmas szellem is túlélheti. Még ha megnyomorodva is. Lehetetlen.
- Hát, hogy őszinte legyek, én se tudom, hogy is élhettem túl, ez nekem is furcsa.
- Na látod, ennek kizárólag az lehet a magyarázata, hogy itt valamiféle felsőbb hatalmak működtek közre. Mert én nem hiszem azt, hogy ti szellemek lennétek a leghatalmasabb lények az univerzumban.
- Persze, hogy nem mi vagyunk azok.
- Remek, akkor kezdünk közös nevezőre jutni!
- Miben?
- Hát abban bébi, hogy belásd: ez az egész azért alakult így, ahogy, mert már kezdettől fogva NEKEM RENDELTETTÉL! Érted? Te, és nekem! De soha el nem fogadtál volna engem a párodul, ha egészséges maradsz. Gőgösködtél volna, hogy mi az, hogy te meg egy ember... De

most már látod, hogy micsoda hasznodra lehetek... hogy te meg én, ketten együtt messze többre megyünk, mint külön-külön... érzed, mert átéled, milyen remek dolog is szeretve lenni... És hogy ez így lett, nem rajtad múlott. Nem a te akaratodon. Akkor pedig ne erőlködj, hogy neked „akaratod” van. Nincs. Lehet, hogy később lesz, de most még nincs, mert túl buta vagy, már bocsáss meg az őszinteségemért. Rengeteget kell még tanulnod. Akkor is, ha a varázshatalmad akármekkora, mert az ész nem azon múlik. De ne aggódj: én így is szeretlek téged! – és megpuszilta új párját.

– Legyen, ahogy óhajtod, behódolok neked, édes gazdám! Mit tegyek akkor most?

– Mondtam: intézd el, hogy visszatérjek a testembe, vagy hogy mondjam...

– Hallom és engedelmeskedem! De remélem még gyakran fogsz kényeztetni...

– Naná, ezt biztosra veheted, hiszen én is élvezem! Sőt még rengeteg új ötletem is van, aminek nagyon fogsz örövendeni. De most első a kötelesség!

És Zé a következő pillanatban máris a „saját testében volt”. Felnyitotta a szemét. Előtte „feleségét”, a szellemet látta, a szép nő formájában. Kissé távolabb Szisszi ugrándozott:

– Éljen, éljen!

– Mármint ki vagy mi éljen?

– Te! Ő! Az egész világ! Én annyira örülök, hogy végre békekötéssel végződött e konfliktus, hiszen nyilvánvaló, hogy... izé... hogy is fejezzem ki magamat...

– Jó útra tért – foglalta össze tömören Áj.

– Úgy van. Ő mostantól az én „sáktim” ha szabad így mondanom – magyarázta Zé –, bár a fajtáját tekintve persze nem sákti, de valami olyasmi, szóval... szóval, ez olyan mintha mindenkinnek házimacskája volna, de nekem mégis egy kardfogú tigrisem. Ami sokkal nagyobb, erősebb, veszedelmesebb, és nem is igazi macska, de azért akkor is legalább *macskaféle*.

– Pedig, hogy fogadkoztál, hogy te majd az én lányomat akarod – mosolygott Lilli.

– Nem tagadom, hogy ez volt a tervem eredetileg, de hát így alakult, na. Így lehetett elintézni ezt a konfliktust a legbékésebben. De nem is bánom, mert ahogy neki is megmondtam, amíg „benne voltam”, én úgy érzem, kifejezetten egymásnak lettünk teremtvé, ő az, aki nekem rendeltetett!

– És most mi lesz, hogyan tovább? – furakodott előre Gréj úr. – Hogyan bünteted meg ezt a némbert azért, mert oly sokáig fogságban tartott engem?!

– Sehogy. Megbánta, amit tett. Különbén is, szó szerint rém *kínos* helyzetben volt, mert pokoli kínokat állt ki, olyankor meg a beteg mindenre képes csak, hogy ne fájjon neki tovább, vagy kevésbé fájjon.

– De ezt magának köszönheti, mert ő piszkálta meg annak a nagy úrvárosnak a vezérlő-rendszerét!

– Ez igaz. Ennek ellenére, nekem az a véleményem, bizonyos értelemben erről se tehet. Ez olyasmi, mint amikor egy kis hat esztendőes gyermek talál egy géppisztolyt, és elsüti, miközben fogalma sincs róla mit művel, azt se tudja mi az, amivel játszik. Nyilván sokan meghalnak akkor, lehet, hogy a gyermek is megsérül, amikor a fegyver visszarúg és betöri az orrát, de a gyermek mégse vonható felelősségre emiatt, mert egyszerűen túl kicsi még és nincs meg a kellő belátása és felelősségérzete.

– De ez nem gyermek, hanem nagyon sok milliárd éves!

– Lélektanilag akkor is gyermek. Minden szellem az. Túl hülyék, na. Szerintem a sáktik messze felülmúlják őket ilyen téren, még a leghülyébb sákti is a legokosabb szellemet is. A varázshatalma biztos, hogy a szellemeknek nagyobb, de észben a sáktik köröket vernek rájuk. Holott biztos vagyok benne, a sáktiknak is van még bőven mit tanulni tőlünk, emberektől. Kár

is azonban ezen vitatkoznunk, és veszélyes is, mert könnyen sértődés lehet a vége. A lényeg, hogy mindhárom fajnak vannak előnyei, a legokosabb dolog tehát az összefogás, egymás segítése! Vegye mindenki tudomásul, hogy a múlt el van felejtve, bocsásson meg mindenki mindenkinek, ez így lesz a leghelyesebb!

– Bölcsen szólottál most – válaszolta Áj is.

– Na de, fiacskám... – kezdte Gréj úr.

– Bácsikám – vágott közbe Áj –, te pláne nem rendelkezelsz sok joggal a bosszúra, mert nem is vesztettél olyan sokat: meddig lehettél idelent börtönben, egy vagy két évig csak, de úgy látom, nem voltál éheztetve, szomjaztatva, még verve se, azaz egészen hasonlóan élhettél, mint amikor még remete voltál, mert te szereted a magányt...

Mindenkiből kitört a nevetés. Gréj elpirult, de ez nem látszott az arcán a szakállerdő miatt.

– Nem a bosszúra gondoltam, hanem hogy most akkor mi lesz ezzel, hogy én úgy mond „feltámadtam”...

– A vagyon tulajdonjogára gondolsz?

– Arra hát!

– Amennyire tudom, ilyen esetben a törvény az előző tulajdonosnak ítéli azt, azaz visszaszáll rád, tehát ne nyugtalankodj.

– Na de hát, épp emiatt vagyok nyugtalan, a fenébe is! Mert az nem lenne jó, ha nem lenne az enyém, de így se jó, ha megint az enyém lesz!

– Nem értelek, mit szeretnél?

– Nekem a legmegfelelőbb az volna, ha maradna csakpakk minden a tied, de kivéve ezt a szigetet. Nekem ugyanis valóban nem kell a sok pénz, csak a baj van vele tényleg, a sok idegeskedés és így tovább! Ellenben arról szó se lehet, hogy lemondjak erről a csodálatos barlangról! Itt akarok élni, és teljesen felfedezni... Persze, az én drága sáktimmal együtt!

– Semmi baj, majd úgy nyilatkozol az ügyvédeknek, hogy mindent nekem ajándékozol a vagyonból, a szigetet kivéve.

– Na de azt már nem – szólalt meg Szisszi –, mert hiszen nyilvánvaló, hogy a sziget a megmaradt góniké! Ők az őslakosok.

– Nincs ezzel se semmi baj – mondta Áj –, mert akkor az úgy lesz, hogy a bácsikám mindent nekem ad, kivéve a szigetet ugye, ami a gónikat illeti meg, de a szigeten a bácsikám eddig jelentős fejlesztéseket végzett – az atomerőműre gondolok, amire a góniknak nyilvánvalóan sohanapja után két évvel se lett volna pénzük – így hálából a bácsikámnak adják a barlangot. Feltételezem ugyanis, a gónik úgyse a barlangban akarnak élni, pláne, mert úgyis épp elég ideig raboskodtak benne, szóval nem nagyon szerethetik. Különben is, mindennek csak addig lesz jelentősége, amíg meg nem szűnik teljesen a pénzgazdálkodás a sáktik megjelenése miatt.

– Hm... ez igaz...

– És te leszel a gónik királynője, mert ki más! – nevetett Zé.

– Hát, nem ellenzem, ha megválasztanak annak...

– Ki más is lehetne a királynő, ha nem te, elvégre részben neked köszönhetik a szabadságukat! Persze, hogy te leszel a királynőjük, amíg világ a világ!

– Ugyan már, én is csak egy halandó vagyok...

– Most még.

– Ezt hogy érted?

– Úgy, hogy örülök, amiért szóba került e téma, mert az én drága szívyszerelmem is nagyon kíváncsi erre... Tényleg, válassz magadnak valami szép nevet!

– Mit szólsz ahhoz, gazdám, hogy Zsí? Mert nekem nagyon tetszik...

– Nem ellenzem. Szóval, igen, mi emberek halandók vagyunk. Nem hiszem azonban, hogy ezen ne lehetne változtatni, legalábbis ha van az embernek egy sáktija... vagy egy szelleme, mint nekem. És ha jó a kapcsolat az ember és a párja közt... Ha megvan a feltétel nélküli bizalom... Mert ekkor mi sem egyszerűbb annál, hogy beengedjük a sáktit a mi „szobánkba” a tudatunkban... Vagy az én esetemben Zsít... És ahogy én meggyógyítottam őt, úgy ő is képes ezt megtenni velem. Márpedig VÉGSŐ SORON az öregség se más, mint egy rakás kisebb-nagyobb betegség, ami apránként felhalmozódik... Azaz, olyan értelemben továbbra se leszünk örökéletűek, hogy mint egy sákti vagy szellem csak erőszakos halállal halhatunk meg és végelgyengülésben nem, de olyan értelemben nagyon is, hogy időnként visszafiatallíthatjuk magunkat a párunk által! Tudom, most majd mindjárt jön a sáktik unos-untalan ismételt aggodalma, a sok ultra-udvarias nyivákolás, hogy ezt nem szabad, ez illetlenség meg minden... És IGEN, ez az LENNE, naná, hogy az, ha már azon a szinten állnánk mágiában meg sok más mindenben, mint a sáktik egykori, régi gazdái! Akkor nem volna szükségünk ilyesmire. Na de hát hol vagyunk mi még attól! Nyilván sehol se ugye. Nagyon elvadultunk, elbutultunk... sok mindent elfelejtettünk... ez, számítástechnikai értelemben, egy „ocsmány hack”. Kényszermegoldás. De muszáj, és ha a sákti igazán szeret bennünket, meg kell tegye, bár elismerem előre mielőtt kimondanák, hogy a felelősség valóban óriási. De ez a sáktinak is érdeke, mert ugye, ha a Gazda meghal, többé a sákti se tudja feltölteni magát vérrel, ha valamiért nagyon lemerül... Azaz, értsétek meg, hogy EGYMÁSRA VAGYUNK UTALVA! Tehát ne legyen vita, nagyon kérem! A sáktinak kötelessége segíteni a gazdáját, ha az nagyon rászorul, márpedig ha megöregszik, igenis rá lesz szorulva! Megértette mindenki? – nézett körbe.

Igenlő mormogások hangzottak mindenfelől.

– Én biztos megteszem az én Gazdámért, mert semmi esetre se akarom őt elveszíteni! – bizonykodott Lilli.

Mindenki más is ezt mondta, vagy valami effélet. Egyedül Zsí hangját nem hallotta Zé. Nem is állta meg, hogy meg ne forduljon, ránézve a szellem-nőre.

– Hát te miért nem szólsz semmit?

– Mert még nem tértem magamhoz az ámulattól.

– Miféle ámulattól?

– Mert attól félek, amikor meggyógyítottál, véletlenül valamit el is rontottál bennem, mert valamit nagyon félreértettem most.

– Ugyan micsodát?

– Mintha azt mondtad volna, hogy te is beengednél engem a tudatodba úgy, ahogy én engedtem meg neked a belépést. Na de ilyesmi nem lehet, szóval biztos félreértettelek.

– Semmit se értettél félre, valóban ezt mondtam. Ez a lényege az egésznek, így tudsz megfiatalítani majd engem, ha...

– Na de ez akkor is... szóval ez iszonyú kockázat neked, mert...

– Bízom benne, hogy nem rontasz el semmit.

– Nem erről van szó, hanem hát akkor én AKÁRMIT IS megtehetek veled!

– Ha megölsz, magaddal szúrsz ki, mert többé én se segíthetek neked semmiben se, de ezt mintha mondtam volna már neked.

– Tényleg mondtad, de még mindig nem értesz. Nem kell, hogy megöljelek. Mi van azonban, ha egyszerűen megváltoztatom a tudatodat, az érzelmeidet olyanná, hogy az jobban megfeleljen nekem, a tetszésemnek?!

– Nyilván, elvárom, hogy ilyesmit ne művelj – vont vállat Zé.

– Elvárhatod, persze, de attól még MEGTEHETEM! Mi van, ha nem fogok azzal törődni, hogy mit vársz el?!

Zé átölelte és megpuszilta a nőt, majd így szólt:

- Butuskám. Ha eddig tartottam is ilyesmitől, de ezek után cseppet se. Ha ugyanis volna ilyen szándékom, eszedbe nem jutott volna szóbahozni most. A kérdésedre a válaszom tehát mindössze annyi, hogy teljesen megbízom benned és kész. Mi egyebet mondhatnék még?
- Semmi többet nem kell mondanod. Mert most én mondok valamit: e pillanattól kezdve most már én is elhiszem, hogy a kezdetektől neked lettem szánva... s hogy te pedig nekem rendeltettél!

Vége

Elkezdve: 2015.01.23., 22:04:46

Befejezve: 2021.03.18., 00:11:49